

Roberto
R. Grant

ANIMALUL DE BETON

DACIA

ROBERTO R. GRAND

ANIMALUL DE BETON

Colecția IMAGO

Coordonator VLAD - MIHAI BOTTA

Coperta colecției de CĂLIN STEGEREAN
Ilustrația copertei de ADRIANA NICOLAICIUC

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
GRANT, ROBERTO R.

Animalul de beton / Roberto R. Grant. - Cluj-Napoca:
Dacia, 1999

234 p. ; 18 cm (Imago)

ISBN 973-35-0800-4

859.0-31

© Copyright Editura Dacia, 1999

Str. Paul Chinezul nr. 2, RO-3400, Cluj-Napoca
tel. 064/194912; tel./fax 064/191665

Redactor: MONICA CREMENE

Tehnoredactor: GH. SANDU și MONICA CREMENE

Comanda nr. 3917

ROBERTO R. GRANT

(Volos Bugariu)

ANIMALUL DE BETON

București, 11 august 1999
roman

EDITURA DACIA
Cluj-Napoca, 1999

Tiparul executat
la Imprimeria S.C. BION S.A.
B-dul Vasile Lucaciu nr. 27
Codul 3900 - SATU MARE
ROMÂNIA

S O M N U L

București, marți, 10 august 1999

1. Palatul Victoria

Am avut destule cutremure până acum și nu s-a întâmplat cine știe ce, spuse calm primul-ministru, din spatele biroului său. Au căzut niște case nelocuite. Asta a fost tot. (Își mângâie mustața cu un gest mecanic.) Românii nu se panichează atât de repede. Ce dacă este eclipsă?

– Au fost și victime, dacă-mi permiteți, interveni consilierul.

– Sunt lucruri inerente. Se mai întâmplă. N-avem bani să ne mutăm capitala. Și chiar dacă am face-o, bucureștenii ar rămâne pe loc. Unde să se ducă? (Primul-ministru, rămăsese imperturbabil.) Aveți dumneavoastră vreo soluție? Dar de ce nu luați loc?

– Este o chestiune de psihologie, spuse celălalt, rămânând în picioare. Oamenii vorbesc. Se pare că românii sunt receptivi la zvonuri. Încasările la metrou scad.

– Și?

– Se bulversează circulația. Oamenii nu mai pot ajunge la serviciu în timp util.

Șeful Executivului ridică din umeri:

– Asta este treaba primarului general, nu a noastră. Să organizeze mai bine transportul de la suprafață.

– Primarul nu poate face mai mult, zise consilierul. Spune că metroul este foarte bun. Atinge toate

zonele importante.

– Și-atunci?

– Oamenii trebuie convinși că totul este în ordine. Cineva trebuie să apară la TV și să le spună că metroul este absolut sigur.

– Primarul general. Cine-l împiedică?

– Spune că nu are destul credit în ochii populației.

– Atunci? Cine? Președintele țării? Este caraghios. Așa ceva nu se poate. Ne facem de râs.

Consilierul își privi țintă superiorul fără să spună un cuvânt. Celălalt ridică ușor vocea:

– Vreți să spuneți că eu sunt persoana potrivită? Da?

Subalternul își înclină capul de mai multe ori, rămânând tăcut.

– Asta mi se pare cea mai ciudată idee auzită în ultima vreme, râse Premierul. (Rămase o clipă pe gânduri.) Dar, la urma urmelor... O fac. În definitiv, la noi totul este posibil. Parcă așa se spune, nu? De ce n-ar apărea primul-ministru la TV pentru a risipi un zvon?

– Aveți cel mai mare credit moral din România, spuse consilierul. Oamenii se vor liniști.

Primul-ministru zâmbi:

– Bine. Nu va fi o declarație. Îmi va lua cineva un interviu. Am de gând să folosesc un ton mai glumeț. Ce părere aveți?

– Poate că... Nu știu... Nu cumva ar fi mai bine ceva în genul unei comisii? Să fiți înconjurat de niște specialiști?

Premierul ezită. Apoi spuse, vorbind mai rar decât obișnuia:

– Un seismolog, un astronom, un specialist în tunele, unul în rezistența materialelor. Tectonică...

Ce-ar mai fi? (Celălalt rămase tăcut.) Numai că lucrurile se vor încurca. Ce caută un politician printre niște savanți? Nu prea merge. (Lovii suprafața biroului său cu palma.) Trebuie să vorbești cu Diplan. Este specialist în psihologie socială, la urma urmelor.

– Da, așa este perfect. Ar trebui invitați, probabil, și cei de la metrou. Este domeniul lor, în definitiv.

– Aveți, dreptate, încuviință premierul. Trebuie să găsim cea mai bună variantă. Eventual, să consultați încă un specialist în mass media. Formula să aibă priză la public, să fie credibilă.

2. Un apartament pe Știrbei Vodă

Într-un apartament elegant răsună muzica, deși e dimineață. Vecinii nu se formalizează. Zgomotul permanent al străzii i-a anesteziat.

Emanuel Baldasar, promotor de fotomodele, discută cu patru fete înalte și subțiri. *Sunt atât de fine și de rasate, încât ai crede că provin din niște familii aristocratice. Și când colo...* Fetele, într-adevăr nemaipomenit de frumoase, îl privesc aproape cu religiozitate. *E chel și bondoc, dar ne umple de bani. Câți ani să aibă? Uneori vorbește despre bărbații la patruzeci și cinci de ani, dar asta cred că era valabil cu destul de mult timp în urmă. Nu contează.*

– Da, fetelor, este exact cum v-am spus, zice zâmbitor Emanuel, arătându-și dantura suspect de strălucitoare. Veți câștiga o groază de bani. Trebuie doar să munciți mult. Să nu credeți că meseria de fotomodel și de manechin este ușoară. Cere sacrificii, dar merită.

– Maestre, intervine cu sfială o blondă autentică,

având un aer de suedeză, dar... Știți...

– Ce să știu, draga mea? Se interesează Emanuel, patern.

– Părinții mei se opun. Spun că nu vor ca fata lor să se facă o... Știți dumneavoastră.

– O stricată? Da? Sau, mai direct, o curvă? (Emanuel s-a enervat pe negândite.) Vedeți voi, fetelor, multă lume nu-și dă seama că noi facem artă și nu prostituție. Este o eroare foarte răspândită. Dar când fetele se întorc cu banii acasă, se bucură. Țsta e omul. Concursuri în străinătate, contracte... Tu, Claudia, ești majoră. Nu văd ce probleme ai avea. De altfel, firma noastră nu angajează minore decât în cazuri cu totul speciale.

O brunetă frapantă îl privește rugător pe Baldasar. Acesta o întreabă:

– Da, Cerasela, vrei să spui ceva? Nu trebuie să-ți ceri voie. Formăm o familie, aici. Ce s-a mai întâmplat? Nu ești mulțumită de camera de la hotel? Hm?

Fata râde tăcut, arătând o dantură superbă. Apoi, fără veste, pare îngrijorată. Zice ezitant:

– Maestre, eu sunt din Timișoara, știți. Aici este foarte interesant. Numai că...

– Ce este? Întreabă răbdător Emanuel.

– Circulă un zvon.

– Ce zvon?

– Cu metroul. În ziua eclipsei. Adică mâine. Că o să vină un cutremur și...

Maestrul se enervează din nou, stăpânindu-se cu greu:

– Și ce te privește pe tine metroul? Chiar dacă s-ar defecta, prin absurd. Eu știu că stai la Lido. Mergi tu cu metroul?

– Nu, dar vreau să mă mut de acolo. Dacă totul merge bine, evident. De ce să-mi dau banii pe hotel? Că doar nu ne ȚineȚi pe gratis. Cândva va trebui să vă recuperaȚi banii, nu?

– EȚi o fată chibzuită. Bravo! Și de ce nu vrei să-Ți cumperi ceva în centru? Chiar aici, în blocurile astea. Sunt foarte solide. Cel puțin, așa se spune. Hm?

– Maestre, o să mă credeȚi probabil sărită, dar vreau o casă cu grădină. Pentru una ca-n filme n-o să-mi ajungă banii, asta este clar. În schimb, dacă lucrurile merg cum spuneȚi dumneavoastră, îmi pot permite o casă la curte. De acolo va trebui să vin cu metroul. Nu văd de ce m-aș jena. Până când o să am mașină, altă cale nu văd.

Baldasar își aprinde o țigară, fără să-și ia ochii de la Cerasela. Spune apoi admirativ:

– Știi că-mi placi? UitaȚi-vă bine la ea, fetelor! Se pare că așa arată o persoană care știe ce vrea în viață.

– De fapt, prinde curaj Cerasela, am și găsit casa. Este în Bucureștii Noi.

– Și n-o să-Ți fie frică? Intervine Gianina, o șatenă cu figură de înger pervertit. Să stai singură? Poate să vină oricine peste tine.

– Poate că nu stă singură, zice Emanuel, cu un zâmbet pișicher.

Cerasela nu gustă gluma. O privește cu seriozitate pe Gianina și spune:

– M-am gândit și la asta. Îmi cumpăr un câine de pază. Gata dresat. Unul din aceia mari, negri.

– Un dog?

– Nu știi exact cum se numește.

A patra fată, tăcută până atunci, spune cu voce de ardeleancă bună la suflet:

– Mie mi-ar fi frică să stau în casă cu un animal

atât de mare.

– Hai, Mary, te gândești imediat la prostii, spune Gianina.

– La ce prostii? întreabă inocent Maria, deschizându-și larg ochii albaștri.

Emanuel începe primul să râdă, dar imediat își transformă râsul într-o tuse discretă.

3. Un tren subteran

Shirley și John Thompson, doi englezi simpatici, veniți în România pentru o înfiere, dar și pentru eclipsă, sunt niște democrați autentici. Fac parte dintr-o organizație anti-rasistă și doresc să-și concretizeze convingerile. Vom înfia un copil din România, au declarat ei la o întâlnire a grupului lor. Un țigan. Educația adecvată îl va adapta perfect la societatea din Anglia. Va fi un adevărat european. Astfel le vom dovedi celor sceptici posibilitățile sistemului și ale gândirii noastre.

Cum nu sunt niște oameni bogați, cei doi s-au cazat la niște prieteni ai unor cunoștințe, în cartierul Berceni. Locuința este modestă, dar Shirley și John au o anumită preferință secretă pentru situații neplăcute. Psihiatrul lor din Londra, un tânăr aflat la începutul carierei, dispus să perceapă tarife mici, pentru a-și mări numărul de pacienți, le-a spus că ar fi vorba despre „o componentă masochistă”, în ceea ce-i privește. Pentru înfiere, ei și-au pus la bătaie toate economiile. Trebuie să plătească un avocat. Datorează de asemenea o sumă destul de măricică părinților. Cineva din Regatul Unit i-a învățat să nu apeleze la un orfelinat. Este mult mai bine să cunoști părinții, li s-a

spus. Astfel i-au contactat pe Nelu și Amandina, doi oameni foarte veseli și sufletești. Băiețelul, o dulceață de copil, a fost botezat Pardalian. Noii părinți, evident, pot să-i schimbe numele.

În metrou, cei doi londonezi discută despre copil. Se întrec în a-i lăuda calitățile. Din întâmplare, lângă ei stă un cunoscător al limbii lor. Acesta intră în vorbă, profitând de prelungirea unei opriri accidentale, între două stații.

– Vă rog să mă scuzați, intervine acesta foarte prevenitor, știu că la dumneavoastră cunoștințele întâmplătoare sunt privite cu suspiciune. Totuși, noi, latinii...suntem mai expansivi. Mai este și plăcerea de a auzi o engleză adevărată.

Cei doi zâmbesc amabil, dar tac.

– Știți, niciodată n-am putut suporta modul de-a vorbi al americanilor. Fără nici o supărare, îl consider barbar.

Shirley și John ca și cum ar comunica telepatic, devin serioși. Privirile lor exprimă mustrarea.

– De ce judecați așa? spune John. Fiecare vorbește cum îi place. Limbile evoluează. Ar fi nedemocratic să le reproșăm americanilor accentul lor.

Intrusul dă înapoi:

– Adevărul este că și vorbirea americanilor are farmecul ei. Numai că mie îmi place mai mult cea a englezilor. (Zâmbește larg.) Pe de altă parte, nu este deloc uzual să întâlnești londonezi în metroul bucureștean.

– Vrem să trăim viața de zi cu zi a celor de aici, intervine Shirley. Intenționăm să înfiem un copil din România. Un țigan. Într-un fel, ne vom înrudi cu întreaga țară. Sau ne vom împrieteni, oricum.

– Da, foarte frumos, spune românul. Sunteți niște

adevărați europeni. Pe la noi mai există unele prejudecăți în privința ȝiganilor.

– Sper că nu le împărtășiți, spune John sever. În ziarele noastre apar destul de des știri referitoare la unele discriminări din România.

– Și ȝiganii sunt cei nedreptățiți, nu? întreabă neutru românul.

– Evident.

– Da, desigur, este așa cum spuneți. ȝiganii sunt niște martiri, în anumite împrejurări. Victime ale prejudecăților. (Mutra insului, un bărbat între două vârste, este absolut serioasă.) Jurnaliștii dumneavoastră prind întotdeauna esența lucrurilor. Cei de aici sunt niște distanți.

Shirley îl privește țintă:

– Sper că nu vă bateți joc de noi. Nu?

– Vai de mine! Cum mi-aș permite așa ceva? (Începe să râdă.) Mai bine să vă spun altceva, apropo de prejudecăți.

Cei doi îl privesc întrebător.

– Este vorba despre un zvon. Se spune că metroul din București va fi... Cum să spun? Pe scurt, se va întâmpla o catastrofă cu metroul. Măine. În ziua eclipsei.

– Ce fel de catastrofă? Și de ce în ziua eclipsei?

Cei doi londonezi au întrebat aproape în același timp.

– Un zvon stupid. Se spune că va fi un cutremur, niște surpări de teren, iar liniile de metrou nu vor rezista.

– De fapt, știu că Bucureștiul a mai avut cutremure, spune John, după un moment de reflexie. Dar liniile de metrou par foarte solide.

– Bineînțeles că da, intervine viori bucureșteanul. Închipuiți-vă, însă, că solul de sub ele ar dispărea.

Dacă ar rămâne suspendate. Observați? Teoretic, există posibilitatea.

Shirley și John nu mai au nici un pic de umor. Se uită înspre pereții străbătuți de fire, vizibili prin ferestrele vagonului de metrou. Apoi schimbă priviri îngrijorate.

John se căznește să zâmbească și spune:

– Glumiți, sunt sigur. Lucrurile astea au fost calculate de specialiști. Un metrou nu este o joacă de copii.

Ca și cum l-ar fi auzit, trenul se pune încet în mișcare.

4. Un apartament de pe Bulevardul 1 Decembrie

Într-o altă parte a orașului, într-o locuință din apropierea stației de metrou Republica, este multă veselie. Aici locuiește o familie dăruită de Dumnezeu cu mulți copii. Oameni evlavioși, soții Iorgulescu nu s-au gândit niciodată să evite nașterea unui nou prunc. Când le-au bătut la ușă două femei tinere, foarte amabile, spunându-le că reprezintă o organizație non-guvernamentală, preocupată și de ceea ce se cheamă planning familial, soții Iorgulescu au fost mai întâi nedumeriți. Apoi, când au priceput despre ce era vorba, au început să râdă. Doamnă dragă, a spus Maria, mângâindu-și pântecul proeminent, noi nu ne încercăm sufletele cu păcate. Unde sunt șapte, mai găsește ceva de mâncat și al optulea. „Așea ie“, a întărit Mișu Iorgulescu, un bonom zdravăn, cu o mustață cât vrabia, tranziția asta e grea, dar ne descurcăm noi cumva. Bine, dar nu este vorba despre avorturi, a

insistat una dintre cele două tinere elegante. Ci doar... Doamnă dragă, a schimbat puțin tonul Mișu, vreți să ne vizitați? Foarte bine. Pofțiți înăuntru. Faceți cunoștință cu toți. Dar lăsați-ne în pace cu... După ce reprezentantele organizației au plecat, Iorgulescu a mormăit ceva, iar Maria a început să chicotească.

Este o familie veselă. Totuși, în ultima vreme, prolificii soți au fost siliți să recunoască unele realități. Cu mâncarea se descurcă din ce în ce mai greu. Dacă n-ar primi de la țară de-ale gurii, n-ar avea ce face. Iar acum, de-o vreme încoace, bătrânii au început s-o ducă și ei destul de rău. Nu se pune problema de-a muri de foame, dar ceva nu mai merge cum trebuie. Copii nu arată prea bine. Asta fiindcă Maria nu prea mai pune carne pe masă. Mă, Mișule, spune ea cu năduf, nu se poate tot cu ciorbă de cartofi! Ce naiba, trebuie să facem ceva!

În dimineața zilei de marți după ce copii mai măricei au plecat la niște prieteni ai lor, cei doi soți discută tot despre mânacre. Mișu este în schimbul doi. Așteaptă un coleg de serviciu. Mai face câte un ciubuc. Repară și vopsesc lemnăria din apartamente, zugrăvesc. Nu prea este mare scofală, fiindcă tot mai mulți au început să se ajute singuri. Se asociază mai multe familii și cumpără o pompă. Se apucă de zugrăvit. La început, nu prea le iese ca lumea, dar apoi încep să se califice. Iar cei bogați nu-i cheamă pe ei. Dau telefon la firme specializate și apar niște ăia în salopete frumoase, cu scule străine, nichelate de-ți iau ochii. Cer niște prețuri de te usucă, dar nu contează. Cine are bani "dân dăstul" nu se uită la niște milioane. Pentru a avea clienți, Mișu și colegul lui trebuie să ia prețuri mici. Ba chiar să mai lucreze și pe gratis, când este vorba despre vreo pensionară amărâtă și nemâncată. Mișu nu i-a spus Mariei, dar i s-a întâmplat de câ-

teva ori să fie îmbiat cu câte o farfurie de ciorbă. O fereastră nu se închidea bine, bătrânica îngheța în casă. Ce să facă? Au ajutat-o pe gratis. Au mâncat ciorba și-au zis la urmă sărut mâna. Asta-i viața. Ce să faci?

– Mișule, spune Maria cu glasul ei plăcut, dulce, de mamă bună, care îl unge la inimă de fiecare dată pe Mișu, eu zic să-i ducem pe ăștia mici la mă-ta. Că tot ne-a zis că îi ține o vreme. Hm? Ce zici?

– Păi, poți tu fără ei?

– Ce să fac? Am găsit ceva de lucru la o cusătorie. Mai aduc un ban.

Mișu stă pe gânduri. Apoi spune:

– Atunci cum să facem? Te duci tu singură? Poți?

– Cum să nu pot? Întreabă trist Maria. Iau metroul. Că doar nu s-a întâmpla chiar mâine...

– Ce să se întâmple?

Maria privește în lături, ca și cum s-ar rușina. Pe fața atinsă de riduri fine i se întinde o ușoară roșeață:

– Nu știi? Toată lumea vorbește. Că metroul o să se strice și călătorii... Eclipsa...

– Cum dracu' să se strice? Întreabă plictisit Mișu. N-ai văzut ce solide sunt toate alea la el? Numai beton armat. Vrei să spui că să se oprească între stații? Da?

– Nu, mă... Mișule... Oamenii spun că nu va rezista la un cutremur. Se vor rupe treburile alea... Cum le zice?

– Galeriile? Tunelurile prin care umblă vagoanele?

5. Sediul Televiziunii Publice

Șeful Actualităților, A., se afla într-o dilemă. Să meargă sau să nu meargă la președinte? Cu o zi înainte

avusese cu acesta o discuție foarte neplăcută. Fusesse tot timpul pe punctul de a-i spune că-și dă demisia și trece la un post particular. Președintele era un om cumsecade, la urma urmelor. Numai că îi cam plăcea s-o facă pe marele conducător. Își dădea aere. A. nu reușea cu nici un chip să se adapteze. Fă-te și tu mai mic, mă, îl tot sfătuia nevastă-sa. Lasă-l și pe el să se simtă bine. Ce pierzi?

Acum apăruse chestia asta cu eclipsa. Cutremurul, prăbușirea liniilor de metrou. Dacă însuși primul-ministru aflase de zvon și se implicase, însemna că lucrurile căpătaseră o turnură primejdioasă. Cei de la Guvern întocmiseră o listă de specialiști. Aceștia urmau să apară pe post în aceeași seară, imediat după Știri, într-o Ediție Specială. Ei pregătiseră altceva, dar nu conta. Consiliul prezidențial în materie de mass media îi vorbise foarte serios, ca întotdeauna.

În timp ce se gândea, auzi telefonul. Era președintele. Îl ruga să vină la el, folosind un ton neobișnuit de prietenesc.

Cum de n-o fi pus-o pe secretară să mă cheme? Se întrebă A., intrigat. Nu cred că m-a mai sunat vreodată personal. Ce mama dracului o fi? Te pomenești că l-a contaminat și pe el zvonul cu pricina. Poate că sub masca lui de om foarte autoritar se ascunde un fricos. Ce-aș mai râde...

Președintele, P., era un jurnalist agresiv. Știuse să schimbe macazul politic tocmai la timp. Nu era om de televiziune și asta îi irita pe subalternii lui. Fusesse numit tocma pentru că nu făcea, aparent, parte din nici-o fracțiune politică. Reușise să reziste, spuneau gurile rele, datorită lipsei lui de personalitate. Făcea întotdeauna în așa fel, încât să nu ia decizii importante înainte de a-și consulta subalternii. Modul lui tiranic

de-a se purta era numai de suprafață. În realitate, omul era un prudent.

La intrarea lui A., P. se ridică din spatele biroului său și îl întâmpină binevoitor. Îi întinse mâna. O altă noutate.

– Ia loc, domnule, spuse el amabil. Cred că îți închipui despre ce este vorba.

– Povestea cu metrul?

– Da. (P. părea ușor stânjenit. B.) Îl știi? Este consilierul mass media al lui...

– M-a sunat și pe mine, spuse în treacăt A. Mă scuzați... V-am întrerupt.

P. făcu un semn ambiguu din mână și continuă:

– Primul-ministru vrea să apară pe post însoțit de niște specialiști. Ce părere ai de chestia asta? Pentru a demonta zvonul. Chiar așa s-a exprimat omul.

A.stătu pe gânduri. *Trebuie oare să-i ghicesc intențiile sau să-i spun, de fapt, cum ar fi mai bine să reacționeze?* Spuse precaut:

– La prima vedere... Treaba pare destul de ciudată. Nu-mi mai amintesc de ceva asemănător. Specialiștii nu apar împreună cu politicienii. Decât dacă au intrat în politică. Nu cumva este ceva nepotrivit?

P. zâmbi larg:

– Așa mi-am zis și eu. Cum să apară pe post primul-ministru, pentru a dezminți un zvon? Este de-a dreptul absurd.

– Ia-ți spus asta consilierului?

Președintele făcu un gest cu ambele palme, ca și cum ar fi rotunjit o suprafață maleabilă, dar invizibilă. Zise:

– Asta este, nu i-am spus-o prea direct. M-am temut să nu interpreteze cine știe cum. I-am sugerat doar.

A. avu una dintre ieșirile sale brutale:

– Să-i dau eu telefon? Să-i spun că este o prostie?

Da?

P. își ascunse o ușoară strâmbătură:

– Domnule... Uite ce este... (Făcu un efort și redeveni amabil.) Aș fi putut să-i spun eu, dar m-am gândit că ar fi mai bine să intervină un specialist, un om de televiziune. Să-i prezinte problema din punct de vedere tehnic. De altfel, cred că și printre oamenii primului-ministru se va găsi careva să-l tragă de mânecă. (Își aprinse o țigară.) Există și un consilier specializat în psihologie, dacă nu mă înșel. Nu?

– Nu știu. N-am auzit. Poate unul privat. În schema oficială nu există, în mod sigur.

Cum președintele tăcea, continuă:

– Dacă-mi permiteți, ideal ar fi ca specialiștii să se situeze într-un context mai larg. Să aducă vorba. Nici să nu pomenească de zvon. Dacă-l amintesc, nu fac decât să-l amplifice. Publicitate negativă, nu? Eu așa aş aranja treburile. Aș organiza o dezbatere nu prea lungă despre transportul în comun în Capitală. Consilierul îmi spunea despre seismologi și specialiști în rezistența materialelor. Cred că nu este bine. Asta e părerea mea.

Ultimele cuvinte, șeful Actualităților le pronunță aproape agresiv.

Președintele spuse sceptic:

– Mă întreb dacă poți aranja așa ceva până diseară.

6. Piața Unirii

Dimineața, nu departe de una dintre intrările metroului, un bărbat smolit, la vreo patruzeci și cinci de

ani, discută cu un tânăr solid, sub treizeci. Amândoi sunt îmbrăcați cu o anumită eleganță. Poartă scurte de piele noi și cămăși roșii, de mătase. Pe degetele amândurora pot fi văzute ghiuluri de aur. La mâna dreaptă, cel mai în vârstă poartă o brățară groasă de aur.

– Bă, Porumbelule, zice mai vârstnicul, tu m-ai ginit pe mine pe-aici vreodată? Nu. Te-am făcut tare în gușă, este? Atunci de ce umbli cu grețuri? Aici e lovele, grubă. Baboii tăi ie buni. Atunci? Vrei altă balercă? Ciripește, bă!

Tânărul îl privește rugător:

– Să moară familia mea, nea Gore! Să moară ce-am mai scump! Ți-am umblat eu cu grețuri? Să n-am parte! M-am gândit. Ți-au venit spumele alea mari. Da' eu nu...

La o oarecare distanță de cei doi se află un grup de copii murdari și zdrențăroși. Marea majoritate sunt foarte bronzăți. Excepție fac doi băieți blonzi cu ochi albaștri. Unul dintre ei este schilod și se află într-un cărucior improvizat. Celălalt stă în spatele lui, în picioare. Par a forma o echipă. În grup se află o singură fată. Are vreo treisprezece ani. Ține în mâna dreaptă o pungă de plastic pe jumătate umflată. Privirile ei sunt pierdute, inexprsive.

Blondul întreg la trup îi spune ceva în șoaptă unui adolescent aflat lângă el. Acesta din urmă este cel mai vârstnic din grup. Are vreo șaisprezece ani și este tuns chilug. E subalternul celui poreclit Porumbelul. Vocea lui este răgușită.

– Mucles, Sfîcterule, îi spune el blondului. Așteaptă să plece bătrânul.

Sfîcter îl atinge pe cel din cărucior și apoi se apleacă spre el. Vrea să-i spună ceva, dar se răzgândește și tace.

Cei doi adulți se despart. Gore se îndepărtează cu un mers falnic, de șef. Porumbelul îi face semn cu degetul celui tuns zero. Acesta se apropie respectuos. Privirile lui sunt temătoare. Din când în când, mâna dreaptă îi zvâcnește, ca și cum ar vrea să se apere de o lovitură.

– Bă, Căcărează, zice Porumbelul. Vezi ce faci! Cu sarmalele astea. Dacă nu iese lova, ai încurcat-o. Ușcheală! Îți scot luminătorii, dacă nu văd diseară malaiul. Ai auzit?

Băiatul dă conștiincios din cap, fără să zică nici un cuvânt.

Reîntors între subalternii lui, Căcărează îi dă o palmă peste cap blondului din cărucior. Lovitura nu este puternică, dar nici prietenească. Schilodul nu arată prin nimic că ar fi deranjat. Privește în gol.

– Voi nu intrați azi, îi spune Căcărează celui alt blond. Vă duceți la gară. Vezi ce faceți, că vin peste voi mai încolo. Să nu fii șulfă, că-ți paradesc laminoru'!

Spre metrou se îndreaptă doar ceilalți. Porumbelul o strigă pe fată:

– Fă, Cucurițo! Tu mergi cu Piele azi. Auzi? (Fata dă din cap, absentă.) Vezi ce faci!

Încheie grupul doi copii sub șapte ani. Par frați. Cel mai mic n-are mai mult de trei ani.

– Țștia are cel mai bun cârlig la lanolină, zice Porumbelul pentru sine, urmărindu-i cu privirea pe cei doi. Husanii este sufletești. Bagă mâna în buzunar când vede niște copii așa de mici.

7. O garsonieră de pe Bulevardul Decebal

Robert Onu o așteaptă pe iubita sa, Roberta. Este student la Filologie-Engleză. Părinții săi locuiesc tot în București, nu prea departe. Sunt oameni cu dare de mână și au fost în măsură să-i cumpere băiatului o locuință de îndată ce acesta a devenit student. Robert are și o mașină proprie. Ce-i drept, doar o dacie. Când a venit vorba despre mașină, tatăl lui Robert a devenit brusc patriot. Vrei o dacie? Bine. Nu vrei? Atunci umblă și tu cu transportul în comun, așa cum fac mai toți băieții de vârsta ta. Robert a acceptat, consolându-se cu ideea că mașina urma să fie luată direct din fabrică. De ce s-a înscris la engleză? Din lene, ăsta este adevărul. În definitiv, vorbesc mai bine decât mulți dintre profesori. Eu am crescut cu o englezoaică sadea, pe când ei au învățat limba din cărți. Om de bun simț, Robert nu s-a fălit la facultate cu engleza lui. A făcut luni la rând figura băiatului modest și studios, preocupat să asimileze cât mai repede limba. Și-a dat drumul peste câteva luni. Adevărul a ieșit la iveală repede. Prea vorbea fără nici-un efort. Că doar nu ești Champollion, mi-a zis o colegă. Robert râde de unul singur, în timp ce-și aprinde o țigară bună.

Pe Roberta a cunoscut-o la o petrecere. Potrivirea de nume i-a amuzat. Ceea ce a început ca o partidă de sex s-a transformat destul de repede într-o relație relativ solidă. Roberta declară că lucrează la o agenție de publicitate. Robert ar avea niște motive să se îndoiască, dar nu face cercetări. Se mulțumește cu faptul că iubita lui este o femeie foarte frumoasă. Nu-l interesează ce învârtește ea atunci când nu sunt împreună.

Robert tocmai și-a terminat țigara când aude

soneria melodioasă de la ușa sa. Este Roberta, mai înfloritoare ca oricând.

– Ei, ce facem azi? Deschide ea conversația.

– Asta chiar că este o întrebare, răspunde Robert ușor ironic.

– Păi, nu?! Devine candidă fata. Eu am vrut să te întreb pe ce linie mergem.

– Aha! Așa mai da. Este o întrebare bună. (Își aprinde o nouă țigară. Fata îl imită, în timp ce se uită în jur, de parcă ar căuta ceva.) Vrei să bei ceva?

Roberta face semn că da. Iubitul ei îi arată din cap înspre bucătărie. Peste câteva minute, fata revine cu o sticlă de Martini și două pahare proaspăt spălate. În timp ce sorb băutura, băiatul începe să filozofeze:

– Te-ai gândit vreodată la noi doi? (Fata nu spune nimic.) Nu cumva suntem cam nebuni? Chestia asta cu metroul... Cred că suntem singurii din București.

– Eu am mai văzut doi într-un film.

– Am văzut și eu filmul acela. Mă întreb dacă nu cumva i-am imitat pe ăia. Ce spui?

– Ce contează? Spune neglijent Roberta. Dacă ne place? Omul nu poate să fie original în tot ce face.

Robert își mângâie gânditor ciocul tuns scurt:

– M-am gândit uneori că ar trebui să mergem la un psihiatru. Poate că suferim amândoi de o boală și nu știm. Tu nu-ți dai seama? Nici n-am mai încercat măcar, în ultima vreme, s-o facem în altă parte. Nu-i asta o țicneală?

Roberta ridică din umeri, nepăsătoare. Robert continuă:

– Aici, de pildă. N-avem condiții bune? Avem băutură, muzică, țigări, tot ce vrei. Pot să fac rost și de droguri. (Fata își clatină repede capul, a negație.) N-ar fi o problemă. Robert se înveselește brusc. De ce să

cumpărăm droguri pe bani grei, când avem drogul nostru? Ce dacă ne sărutăm în stații de metrou și o facem în timpul mersului? Nu este nimic rău în asta. Ce spui?

– Ai dreptate. Numai să nu ne ia la ochi niște băieți răi și să vină peste noi. Îți amintești ce era să pățim atunci, când...

Robert se încruntă și apoi redevine vesel:

– Noroc că le-am spus poanta aia cu taică-meu. Generalul Onu! Cum le-am zis?

– Bă, tata este generalul Onu din SRI. Dacă puneți mâna pe noi, trebuie să plecați din țara asta. Ai fost grozav.

– Nici eu nu știu de unde mi-a venit poanta cu generalul din SRI. Taică-meu este la fel de general ca și mine... Bine că a ținut.

– Ultimele dăți am făcut-o cu câțiva martori. Așa ai vrut tu sau s-a nimerit? Mi-a fost foarte rușine, dar... (Roberta se înroșește ușor la față.) Mi-a plăcut mai mult...

– Știi ce? Mai bine mergem mâine. De ziua eclipsei.

8. Cabinetul unui psihiatru

– Domnule doctor, noi nu ne jenăm de relația noastră. Este adevărat, nu umblăm înlănțuiți pe stradă, dar ne considerăm niște oameni normali. Nu provocăm scandal, nu-i contrariem pe oamenii obișnuiți.

Medicul își privește atent pacientul. Un bărbat la treizeci de ani, foarte păros. *Virilitatea lui iese atât de tare în evidență, încât poate deveni comică.* Își rememorează datele. Unele se află pe fișa din fața lui.

Kepler Constantin, zis Titi, 30 de ani, programator. Trece drept o autoritate în domeniul său. A fost un copil supradotat. Face paradă de ateismul său. Suspectat de legături cu secte satanice. Nimic dovedit în această privință. *A venit la mine din proprie inițiativă, împreună cu prietenul său. Demersul acesta este foarte neobișnuit.*

Lângă Titi, pe un alt scaun, se află Ionescu Valentin, zis Vali. *Are nouăsprezece ani, dar pare de șaisprezece.* Acesta este un blond cu ochi albaștri, spălăciți.

Da, domnule Kepler, spune medicul. Înțeleg. De altfel, interpretările mele se rezumă la psihiatrie. Sau, dacă vă convine mai mult, la psihologie. Nu sunt un moralist. Moraliștii înțeleg firea umană doar într-un mod global. Când interpretează cazuri concrete, dau greș. Ce spuneți de asta?

Titi dă din cap, vizibil satisfăcut. Apoi îi aruncă o privire scurtă lui Vali. Acesta i-o întoarce, cuprins parcă de o ușoară sficiune.

– Mi-am dat seama, continuă psihiatrul, sunteți un caz mai special. Ca probă, v-am primit pe amândoi dintr-o dată, ceea ce nu este deloc uzual. Deci, vă rog să-mi spuneți cum vă pot fi de folos.

– Vă mulțumesc pentru înțelegere, mai întâi, spune Kepler. Uitați, noi am venit pentru că ni s-a părut că avem un comportament deviant.

Medicul își ridică sprâncenele a mirare.

– Nu, nu este vorba despre ceea ce credeți, continuă Titi, amuzat. Noi nu considerăm că relația noastră este anormală. Știți foarte bine, în multe țări legăturile de acest fel nu mai sunt o problemă. Au intrat în banalitatea cotidiană.

– Atunci?

– Vedeți, de când suntem împreună a început să se manifeste o atracție morbidă pentru un anumit lucru. Pentru un anumit loc, mai bine zis.

– Ce fel de atracție?

– Ei bine, noi ne-am cunoscut în metrou. A fost o dragoste la prima vedere. Nu mă jenez să folosesc această expresie. Și cred că nici prietenul meu. (Vali face semnul negației, mișcându-și capul încet. Lungile sale plete blonde se clatină decorativ.) Ne-am vorbit în mod spontan și totul a decurs apoi ca și cum ne-am fi cunoscut de când lumea.

– Ascult, spune medicul.

– A urmat, însă, ceva mai ciudat, continuă Titi. Am constatat, amândoi, că ne atrage metroul. (Medicul zâmbeste ușor.) Nu, nu este ceea ce credeți. Noi suntem niște oameni decenti. Niciodată nu ne-am manifestat în public. Călătorim pur și simplu cu metroul și zăbovim prin stații. Asta este tot. În ultima vreme, preferința aceasta s-a accentuat. Am discutat și ne-am decis. Așa am ajuns aici.

– Domnule Kepler, spune medicul, știu câteva lucruri despre dumneavoastră. Din fișa de policlinică. Ați mai fost pe la psihiatrie. Sunteți capabil să vă furnizați și singur o teorie. Dar dacă doriți una de la mine, vă pot spune că preferința pentru metrou nu este mai dubioasă decât cea pentru parcuri, de exemplu. N-am ce să vă recomand. Dacă n-o să mai mergeți la serviciu și-o să dormiți în stații de metrou... Atunci, da. Vom putea discuta despre o psihoză.

– Domnule doctor, intervine Vali, cu o voce neașteptat de melodioasă și de feminină, dacă-mi permiteți... Pe mine n-aveți de unde să mă cunoașteți. N-am mai fost vreodată la un psihiatru. M-am gândit la o interpretare... Desigur, sunt un profan... Nu știu

dacă... (Îl privește întrebător pe Titi. Acesta zâmbește aprobator și mândru.) Admiteți psihanaliza?

– Nu, spune medicul, dar respect raționamentele plauzibile. În anumite puncte, Freud nu poate fi contrazis.

– Uitați, prinde curaj Vali, eu am asemănat metroul cu spațiul intrauterin. Unii spun că perioada intrauterină este resimțită de individ ca optimă, iar izgonirea din rai ar fi o metaforă pentru naștere. Poate că noi doi, în mod subconștient, considerăm metroul un fel de spațiu privilegiat. Coborând într-o stație este ca și cum am recupera starea edenică de dinainte de naștere.

– Domnule Kepler, spune medicul, fără a-și ascunde uimirea, nu știu dacă prietenul dumneavoastră are dreptate, dar vorbește ca un poet. Asta-i sigur. Sau ca un filozof.

Titi nu-și reprimă satisfacția. Pe fața lui bărbătoasă se întinde un zâmbet triumfător. Vedeți? Întreabă întreaga lui ființă. Vă mai îndoiiți de faptul că suntem un cuplu ieșit din comun?

9. Dispeceratul Metroului

Inginerul S., dispecerul șef, se simțea cam obosit. Dormise rău în noaptea trecută. Resimțea parcă mai tare decât de obicei lipsa de oxigen din dispecerat. Tâmpilele îi erau parcă strânse într-o menghină. Băuse o cafea uriașă, dar senzația de disconfort persista. Îi trecu prin minte că ar trebui făcut ceva pentru îmbunătățirea ventilației. Dar cum? Nu era perioada pentru asemenea revendicări. *Uite că vine anul 2000 și noi tot aer îmbâcsit respirăm. Pizda mă-sii!* Existau

promisiuni că lucrările se vor remedia, se făcuse chiar un studiu foarte minuțios asupra compoziției aerului din diferitele părți ale traseelor și stațiilor. Se recunoscuse că aerul din dispecerat era sub limita socotită acceptabilă. Dar atât. Fondurile lipseau.

În biroul lui S. apăru un inginer de la Centrală. Îl însoțea un individ bătrân, cu barba cenușie tunsă scurt. Bărbosul avea o hârtie semnată de directorul general și voia să afle date despre metroul bucureștean. Era jurnalist și urma să scrie un reportaj. După ce făcu prezentările, inginerul din Centrală plecă.

S., om amabil de felul lui, se strădui să-și învingă durerea de cap.

– Da, spuse el, vă stau la dispoziție. O să vă prezint tot ce vă interesează.

– Nu trebuie să-mi prezentați, zâmbi jurnalistul. Că doar nu sunt vreo sculă. Îmi spuneți și mie câteva chestii despre munca dumneavoastră.

S. se relaxă. Omul părea de treabă. Spuse, reprimându-și o grimasă de durere:

– Cel mai interesant este, cred, dispeceratul de trafic. (Intrară într-o sală mare, pe al cărei perete semi-circular sclipeau sute de leduri colorate.) Vedeți? Aici avem reprezentate toate liniile de metrou din București. Dispecerii știu unde se află trenurile pe traseu. Toate. Mecanicii respectă întocmai indicațiile dispecerilor.

– Dar cum le primesc?

– Prin radio. Sistemul asigură o legătură permanentă.

– Și cum s-ar putea întrerupe această legătură?

– N-are cum. Doar dacă, prin absurd, tunelele s-ar umple cu apă sau cu rocă.

Jurnalistul păru cumva stânjenit:

– Știți, începu el ezitant, există zvonul că metroul ar putea suferi o avarie... Ceva urât de tot. Ce părere aveți?

S. zâmbi nepăsător:

– Basmе. Se vorbește despre un cutremur, nu?

– Da. Și anume mâine. Eclipsa...

– Ei bine, tunelurile noastre ar rezista cel mai bine la un cutremur. Este vorba despre centrul de greutate. De ce sunt mai amenințate clădirile înalte? Fiindcă centrul lor de greutate e mai sus. Mai este și faptul că tunelurile sunt într-un mediu elastic. Șocurile sunt amortizate.

– Bine, spuse zâmbind jurnalistul, atunci vă rog pe dumneavoastră să-mi spuneți ce v-ar putea pune în dificultate. Faceți un scenariu catastrofic!

– Povestea cutremurului rămâne valabilă. Dar trebuie să fie distruse structurile geologice. Adică să fie modificate. Metroul este calculat să reziste până la un cutremur de 8,3 grade pe scara Richter. Dacă este mai mult decât atât, înseamnă că tot orașul se duce de răpă. Nu mai contează. (S. se încruntă.) Alta ar fi ade-vărata primejdie.

– Care?

– Teroriștii. Ce ne facem dacă primim un telefon că în niște trenuri se află bombe? (Jurnalistul îl privi întrebător. S. ridică din umeri.) Nu știm. Așa ceva nu există în instrucțiunile noastre.

– Oprim trenurile, în primul rând, interveni un dispecer care asista la discuție. Începem să căutăm bombele. Adică vin oamenii de meserie.

– Și dacă sunt niște sinucigași? Întreabă cu tristețe S. Ce faci? Îi cauți pe toți călătorii? Din toate trenurile? Este de-a dreptul absurd.

Câteva zeci de secunde domni tăcerea. Primul vorbi un dispecer tânăr, tăcut până atunci:

– Eu am auzit ceva foarte curios. Poate ne spuneți dumneavoastră mai multe.

– Ce-ați auzit?

– Că ar exista o sectă... Propăvăduiesc distrugerea lumii noastre.

– În ce scop?

– Pentru purificare. Ei distrug totul. Cel puțin, așa au de gând.

– Și încep cu metrourl din București? Întreabă ironic S.

Tânărul nu mai spuse nimic, reîntorcându-se la preocupările sale. Atmosfera veselă de la început se deteriorase în chip vizibil. Jurnalistul încercă o glumă:

– Românii nu fac atentate de genul acesta. Să ne gândim la istorie. Întotdeauna atentatele au fost îndreptate împotriva unei personalități. De exemplu, legionarii... Românii sunt oameni miloși. Asta ține și de religia ortodoxă. Nu?

– Da, spuse S., numai că sectanții nu sunt ortodocși. Mai degrabă sataniști. Se cam poartă... Ce spui, Nicule? îl întrebă pe cel care vorbise mai înainte.

10. Stația de metrou Unirii II

Prin stațiile metroului din București poate fi văzut un cerșetor neobișnuit. Lumea îl cunoaște sub porecla de Profetu'. Este un bărbat fără vârstă. Ar putea avea șaiszeci de ani, dar cu dantura reparată, spălat și tuns, îmbrăcat cum se cuvine, ar părea, poate, de patruzeci și cinci. El a căpătat o anumită celebritate datorită monologurilor sale despre una și aceeași temă:

sfârșitul apropiat al lumii. Intr-o vreme a avut probleme cu cerșetorii profesioniști. Aceștia îl tot alungau dintr-un loc într-altul. El a încasat cu stoicism înjurăturile și loviturile. Dar metroul nu l-a abandonat. A bătut o vreme prin stații îndepărtate, unde vadul este prost, până s-au liniștit lucrurile. Apoi a reapărut în Centru, cu aceleași vorbe aproape șoptite despre cum se vor termina toate și se va alege praful. Se pare că în favorea lui au intervenit niște polițiști, receptivi probabil la discursul lui ciudat, pentru că nimeni nu l-a mai deranjat. A fost lăsat în pace. În ultima vreme poate fi văzut mai ales în Piața Unirii. Nu se așază niciodată în locurile cele mai bune. Scoate dintr-o desagă niște bulendre și își face un fel de culcuș mai la o parte. Începe să se clatine și tot boscorodește, fără întrerupere. Din când în când, ca acționată de un comutator, litania lui se întrerupe, iar în priviri îi sclipește înțelegerea, ba chiar inteligența. De regulă, are spectatori, auditori, mai bine zis. Așteptând să le vină metroul, unii se apropie, ca din întâmplare, de Profetu' și îi ascultă duși pe gânduri spusele.

În dimineața zilei de marți el s-a instalat în stația Unirii II. În preajma lui se află patru tineri, trei băieți și o fată. Aceștia au niște înfățișări ieșite din comun, chiar și pentru ochii blazați ai bucureștenilor. Poartă părul lung, sunt îmbrăcați în diverse articole de piele neagră. Amuletele lor reprezintă cranii umane. Fata este fardată într-un mod neobișnuit, ca și cum ar dori să obțină groaza și nu admirația. Profetu' nu pare a-i băga în seamă. Își debitează monologul ca și cum ar fi singur. Cei din preajma lui trebuie să-și încordeze auzul pentru a-i distinge cuvintele:

– Păcătoșilor, nevrednicilor, amărăților, vai de capul vostru cel netrebnic! Veți plăti cu vârf și îndesat

pentru toate. Da, da, da. Nu va trece multă vreme și veți da socoteală. Lucrurile se vor dărâma, totul se va face praf și pulbere. Avuțiile voastre se vor face una cu pământul. (Fără veste, vocea lui se întărește, iar în glas îi apar accente aspre.) Ca niște macaroane, futu-vă muma-n cur!. (Revine la monotonia de dinainte.) Puțini dintre voi vor scăpa. Cei mai norocoși. Alții nu. Se vor duce de râpă cu toții. Da, da, da. Și eu printre ei.

– Ascultă, spune unul dintre cei trei băieți, avem o treabă cu tine. Ne-a trimis cineva important. (Cerșetorul nu dă vreun semn că l-ar fi auzit.) Hei! Asculți ce-ți spun?

Îi pune mâna pe umăr, nu fără un gest de repulsie și îl scutură ușor. Bătrânul se oprește din vorbit și începe să facă niște gesturi dezordonate. Mâinile îi bântuie prin aer, ca și cum ar căuta ceva nevăzut de ceilalți. În cele din urmă, dă semne că ar vrea să plece. Vrea să se ridice, dar mișcarea respectivă este prea slabă. Recade în șezut.

– Nu-ți facem nimic, spune tânărul cu o voce îmblânzită. Stai liniștit unde ești! Îți spunem ceva și plecăm. Ce zici? Ne asculți?

Cerșetorul îi aruncă o privire piezișă. În ochii lui apoși sclipește, pentru o clipă, inteligența:

– N-am făcut nici un rău, n-am treabă cu nimeni. Câștig și eu un ban pentru o pâine. (Vocea îi devine plângărească.) N-am făcut nici un rău, nimănui.

– Bine'nțele că n-ai făcut, intervine fata. (Vocea ei este neașteptat de aspră, deși se străduiește să o îmblânzească.) Noi nu-ți vrem răul. Vrem să te ajutăm. Oamenii să afle ce spui tu. Asta vrem.

– Dacă vii cu noi, intervine un alt tânăr, n-o să mai ai probleme cu mâncarea. Îți găsim și un loc unde să dormi. Hm? Ce zici?

Profetu' începe să se legene. Își apleacă bustul înainte și înapoi, în chip de pendul viu.

– Acesta este semnul frustrării, spune fata. (Își ridică brusc privirile.) Ia, fiți atenți! Voi ați auzit ce-a spus ăsta la un moment dat? Atunci când a înjurat?

– Ceva cu niște macaroane, interveni al treilea, care n-a vorbit până atunci. (Pe fața lui se citește disprețul.) Ne pierdem timpul cu ăsta. Este mult prea bătrân ca să priceapă. Noi avem nevoie de oameni tineri.

11. Un apartament de pe Strada Avrig

În aceeași dimineață de marți, Jean Balaban se pregătește să plece de-acasă. Nevasta s-a dus la serviciu, iar fata s-a mutat. S-a măritat și acum locuiește la socri, în alt cartier.

Jean este instalator de apă și canalizare. Așa scrie pe cartonașul oferit clienților. Inscripția cuprinde meseria, numărul de telefon și, desigur, numele firmei. Se pomenește chemat în cele mai diverse locuri ale Capitalei.

Cândva a avut un alt nume, a fost un scriitor destul de cunoscut. Numai că, după 1989, s-a pomenit, încet-încet, că nu mai are din ce-și întreține familia. Salariul destul de modest al soției a devenit tot mai neîndestulător. Ce să facă? După diverse tentative de-a se "lipi" la vreun ziar sau post de radio, după ce-a încercat munca ingrată de traducător, s-a trezit în postura de vânzător al propriei sale biblioteci. Treaba a mers câteva luni de zile. Nu mai mult.

A luat atunci decizia de-a se face instalator. Atunci s-a întâmplat ceva foarte neplăcut. În loc să se

bucure că Jean aduce bani în casă, doamna sa a devenit tot mai nemulțumită. Cel mai mult a deranjat-o schimbarea numelui. Jean și-a lăsat mustață și s-a rebotezat în mod legal, cu publicare în Monitorul Oficial și hotărâre judecătorească. În cele din urmă, soția sa a declarat că preferă sărăcia de dinainte și l-a părăsit, luând cu sine și fata. Femeia asta n-are umor, i-a spus Jean unui cunoscut din vechea lui existență, întâlnit întâmplător. În plus, este snoabă. Înainte de a pleca mi-a tot repetat: eu m-am măritat cu scriitorul cutare și nu cu instalatorul Jean Balaban. Nu suport o asemenea situație. Mă duc la mama. Ceea ce a și făcut.

Jean s-a dovedit un om realist. După un timp a încetat să lucreze la negru, pentru ciubucuri mărunte. Și-a înscris o firmă. N-a renunțat la noul nume și nici la prestațiile personale. N-a redevenit cel de dinainte. Mustața a rămas la locul ei, iar modul de a vorbi fără nici un moft de intelectual nu s-a modificat. Îmbrăcat într-o salopetă arătoasă, Jean a colindat orașul alături de cei trei angajați ai săi. De fapt, împreună cu unul, fiindcă echipele de doi s-au dovedit cele mai bune. Nici unul singur, nici mai mulți decât doi, spune Jean, când se duce la o bere cu angajații săi. Unul pare suspect, bate la ochi. Trei sunt prea mulți. Doi este exact cât trebuie. Este, băieți? Da, șefule! Da, nea Jane! Întâmplarea a făcut ca firma să primească o comandă chiar în blocul socrilor. Trecuseră aproape doi ani de la despărțire. Nici unul dintre soți nu "băgase" divorț. Jean, în chip de patron prosper, cu ditamai ghiulul pe deget și cu o brățară de aur groasă pe mâna dreaptă, și-a întâlnit soția pe scară. Adevărul este că Jean arăta bine în salopeta de culoarea portocalei, ras proaspăt și cu mustața falnică. Au schimbat câteva vorbe. Ce mai faci Jeane, fata a zis nu știu ce... După ce s-au

despărțit și au intrat în apartamentul cu pricina, Jean a început să se destăinuiească subalternului său, în timp ce schimbau sifonul de la veceu. Gazda, văzându-i oameni serioși, îi lăsase singuri. Bă, niciodată nu mi-a zis Jeane, dacă poți să mă crezi. Eu am avut un alt nume, știi tu, mai titirit, mă-nțelegi. După aia mi-a dat Dumnezeu gândul ăl bun și l-am luat pe ăsta. Un nume de om cumsecade. Ea, nu și nu, că de ce să-mi schimb numele. M-a lăsat singur, a luat și fata cu ea, că doar v-am spus la toți care este situația. Acum ai văzut cum se uita la mine. Așa ie femeile, bă, Mișule. Dacă nu vine asta îndărăt în trei zile să nu-mi mai spui mie Jean.

A avut dreptate. Mai întâi a primit un telefon, că vreau să discut ceva cu tine, dacă n-ai nimic împotriva. Ce să am, fă, ce să am în contră? Vino acilea să stăm de vorbă. Dar să aduci și fata, că mi-e dor de ea. Dar de mine nu ți-e dor? Ba da, fă, mi-e dor și de tine. Femeia a început să râdă la telefon și Jean a știut că lucrurile o să meargă așa cum a zis el. A doua zi, seara, tata socru a venit cu "fetele". Erau toți numai zâmbete. Jean i-a primit cum se cuvine și totul a intrat în normal. Socrul, într-un moment când au rămas numai ei doi, că fiica și mama erau la bucătărie să pregătească nu știu ce, l-a întrebat, cu o voce care tremura puțin. Mă, Jeane, eu le înțeleg pe toate, că sunt un om bătrân. Dar de ce trebuie tu chiar să te transformi în halul acesta? Faci o meserie, asta nu este rușinos. Ba chiar dimpotrivă, îți aduce cinste și onoare. Dar să-ți schimbi înfățișarea! Până și modul de-a vorbi. Cu numele, hai să zicem că am priceput. Dar celelalte? Jean a coborât vocea și i-a spus: tată socrule, dacă chestia asta mă distrează pe mine? Elena, fiica dumitale, n-are decât să se bage în jocul ăsta. Ce

pierde? Poți să-mi spui? Socrul a început să râdă, dar se vedea pe fața lui că nu este vesel din tot sufletul lui.

Soneria. Jean se ridică și deschide. Sunt cei trei angajați ai săi.

– Bă, băieți, le spune Jean, azi avem treabă aproape. Mâine ne ducem în Berceni. După aia, în Pipera. O să umblăm cu metroul de-o să ne sară capacele.

– Cum facem echipele, șefule? întreabă Mielu, un băiat mic de statură, cam tăcut de felul lui. Ca ieri?

– Nu, bă, băieți, zice sfătos Jean. Ne mai schimbăm. C-așa este bine.

– De ce, șefule? întreabă Nelu, un băiat înalt, cu un ochi de sticlă, dar foc de priceput în meserie.

– Așa mi-a spus meșterul. Al de mi-a pus moxul în mână, zice Jean foarte serios. *Aiurea, n-a existat nici-un meșter. Am prins câte ceva de la cei care veneau să-mi repare chiuveta și alte alea prin baie și bucătărie.*

12. În Stația de metrou Unirii

Pe la prânz, apar niște tineri îmbrăcați în costume pitorești. Ei poartă niște instrumente de suflat ciudate, ce par a fi niște naiuri. Sunt trei bărbați și o femeie. Trăsăturile lor sunt cele ale unor sud-americieni. Femeia are pielea cea mai închisă la culoare. Unul dintre bărbați își scoate pălăria ponosită și o pune jos. În ea se vor aduna bani românești și, cine știe?, valută forte, de la amatorii de muzică mai deosebită.

Cântăreții nu fac prea multe preparative. Îi dau drumul. Figurile lor inexpresive îi arată, cui este dispus să observe, că înainte de a ajunge în România, oamenii cu chitare și cu instrumente de suflat ciudate

au colindat prin multe țări. *Condor pasa Perú* – așa se numește prima melodie. Numele i-a fost anunțat de femeie, cu o voce guturală. A doua, *Si te vás*. A treia, *Cuando me vaya*. Doar titlurile primelor trei melodii au fost anunțate ca și cum un ritual ar cere așa ceva. Celelalte melodii, pe care peruanii le interpretează cu o patetică lipsă de profesionalism, nu mai sunt anunțate. Se succed una după alta, curgând nestăvilit. Fețele cântăreților sunt inexpresive, dar glasurile lor au prospețimea zdrobitoare a lucrului autentic.

Trecătorii simt că oameni aceia veniți de departe transmit o tragedie veche, uitată, incapabilă să treacă în cuvinte, dar rămasă în sângele sutelor de generații, până la sfârșitul sfârșiturilor. În glasurile lor răsună jalea incașilor dispăruți.

Trecătorii se opresc o clipă și-i privesc duși pe gânduri. Ceva din jalea cosmică a cântecelor pare a li se transmite. Pun monede și bacnote în pălărie. În preajma grupului zăbovește mai mult un bărbat îmbrăcat foarte bine, de vreo patruzeci de ani. Te și întrebi ce caută într-o stație de metrou. De ce nu folosește mașina? Bărbatul pune o bancnotă în pălărie și dă să plece, dar apoi se oprește și privește în gol, ascultând. Rămâne așa minute în șir, ținând în mână geanta lui specială, cu cifru, statuie vie a omului de afaceri aflat în ascensiune.

La un semn al femeii, muzica încetează. Cei opriți pleacă încet. Rămâne pe loc doar omul de afaceri. Femeia din Peru îi prinde privirea parcă l-ar întreba ceva. În fine, omul, cu un vizibil efort, se pune în mișcare. Dispare printre trecători. Muzica reîncepe, la fel de patetică și de diletant interpretată.

13. Sediul Televiziunii Publice

În seara zilei de marți, ascultând știrile de seară, telespectatorii postului public avură surpriza să constate că programul fusese schimbat. Imediat după știri, avea să fie discutat transportul în comun din București. În mod curios, la dezbateri urma să participe și primul-ministru. Anunțând modificarea de program, crainica, o persoană foarte bine dispusă de obicei, lăsă impresia că este vorba despre ceva important, ba chiar ușor amenințător.

Știrile durară mai puțin decât de obicei. Începu ediția specială. Participa un cunoscut moderator al televiziunii, un om în vârstă. Întrebările acestuia, aproape de fiecare dată când intervieuva o personalitate, aveau o anumită notă de naivitate. De ce-l păstrau? Poate din milă, poate că doreau să-i atragă pe telespectatorii mai în etate. Aceștia, se știa din sondaje, îl preferau pe omul cu pricina, tocmai pentru că acesta punea întrebări la mintea cocoșului.

Invitații erau șapte la număr. Primul-ministru era secondat de ministrul transporturilor, un om foarte sigur de sine.

Erau de față reprezentanții regiilor de transport în comun. Din partea celor de la Metrou venise directorul general, un om relativ tânăr, părând indispus. Transportul la suprafață era reprezentat de un director. Cel cu aspect de savant venerabil era directorul Institutului de Seismologie. Un bărbat între două vârste, cu o înfățișare ștearsă, era specialist în psihologie socială. Era de față și un reprezentant al Ligii Călătorilor din București, o organizație neguvernamentală. Părea un ins neliniștit și agresiv. Spre deosebire de ceilalți, îmbrăcați protocolar, el purta un pulover ponosit și

avea o înfățișare de om neglijent. Era prezent și un cunoscut astronom, specializat în texte de popularitate.

– Mai întâi, spuse moderatorul în felul său naiv-sfătos, după ce încheie prezentările, am dori să aflăm părerea domnului prim-ministru. Domnia sa a avut amabilitatea de accepta invitația noastră, deși, la drept vorbind, problema era de competența primarului general al Capitalei. Domnule prim-ministru...

– Da, începui înaltul demnitar, cred că problema transportului în comun este importantă. Dar poate că ar fi mai bine să auzim mai întâi opiniile specialiștilor.

Moderatorul se uită pe o hârtie aflată în fața sa și apoi se adresează șefului de la Metrou.

– Domnule director general, cred că dumneavoastră sunteți cel mai îndreptățit să vă pronunțați mai întâi.

– Sincer să fiu, spuse cel invitat vorbească, nu prea înțeleg rostul întâlnirii noastre de azi. Desigur, este o mare cinste să mă aflu aici, dar nu văd ce-aș putea spune. Metroul merge foarte bine. Nu există nici un fel de problemă.

– Încasările dumneavoastră au scăzut mult, domnule director general, spuse foarte blând moderatorul. În același timp, liniile de transport în comun la suprafață sunt suprasolicitate și nu fac față cerințelor. De aici, o serie de disfuncționalități.

R. lasă să-i scape un semn de nervozitate:

– Asta nu mai privește regia noastră. Călătorii au dreptul să aleagă mijloacele preferate. Nu am făcut reclamă metroului până acum, dar se știe că lucrurile merg foarte bine. Nimeni nu se poate plânge.

Moderatorul zâmbi fără motiv:

– Ajungem astfel la un aspect important al problemei. Poate că domnul profesor Panaitescu ne va

lămuri.

– S-a creat o psihoză de masă, spuse specialistul în psihologie socială. Oamenii sunt stresati din alte motive. Nu mă mir că au ajuns să creadă niște baliverne.

– De exemplu? zâmbi la fel de nemotivat moderatorul.

– Mă refer la povestea cu ruperea liniilor de metrou. Circulă zvonul că la un cutremur tunelele ar ceda, iar vagoanele de metrou s-ar rostogoli în abis. Totul este legat de ziua eclipsei. Adică mâine. Cred că este momentul să spunem adevărul. Oamenii au dreptul să-l cunoască.

– Domnul director general este cel mai indicat să ni-l spună, zise moderatorul, în continuare zâmbitor.

Şeful metroului, un bărbat corpulent, în ciuda relativei sale tinereți, nu se înveseli defel. Când reîncepu să vorbească, se văzu că avea un tic mărunț, își întorcea din când în când bărbia înspre umărul stâng. Mișcarea n-avea o amplitudine prea mare, dar nu trecea neobservată.

– Trebuie să vă spun, începu el preocupat, că zvonul respectiv ne creează prejudicii materiale. Unii oameni mai creduli au început să ocolească metrourl. Aceasta este realitatea.

– Și-atunci? întrebă moderatorul.

– Lucrurile sunt foarte simple. În cazul unui cutremur, metrourl nostru este cea mai sigură construcție din București. Asta fiindcă tunelurile se află într-un mediu elastic. Din acest motiv, rezistă cel mai bine la eventualele șocuri. Povestea cu ruperea lor este o aberație. O invenție a unor naivi sau a unor rău intenționați. Domnul prim-ministru poate să confirme.

Toți cei prezenți priviră înspre șeful Executivu-

lui. Acesta zâmbi foarte relaxat. Camera insistă asupra figurii sale. Premierul tăcu un timp, urmărind parcă să mărească tensiunea așteptării printre telespectatori.

– Domnul director general are dreptate, spuse el în cele din urmă. Noi am venit în această seară aici pentru o discuție mai largă, dar iată că s-a ajuns la demontarea unui zvon copilăresc. Sunt jurist prin formație și nu specialist în rezistența materialelor, dar am în jurul meu oameni de meserie. Metroul este rezistent, nu prezintă riscuri. Oamenii pot să-l folosească liniștiți.

Președintele organizației neguvernamentale se foi și gesticulă. Primul-ministru observă, zâmbi și spuse vag ironic:

– Văd că domnul Z. are ceva important de spus.

– Vă ascultăm, domnule președinte, spuse moderatorul, cu eternul său zâmbet nemotivat.

De această dată se înveseli ușor până și șeful de la Metrou. Z. era cel mai puțin însemnat dintre cei de față, iar organizația lui făcea parte din cele ușor ridicele.

– Cred că nu este nimic de râs, spuse el încrâncenat. Oamenii au dreptul să călătorească în deplină siguranță. (Lăsă o clipă impresia că dorește să lovească în masă cu pumnul, dar se abținu.) Metroul a fost făcut în timpul dictaturii comuniste. De une știm noi cum s-a lucrat?

– Dar eclipsa? îl întreabă moderatorul pe astronom. Ce efecte poate avea?

14. Un apartament de pe Strada Negustori

Ediția specială este urmărită și de un grup uman mai deosebit, format din inși cu înfățișări ciudate și

chiar amenințătoare. Liderul lor este un bărbat la vreo patruzeci și cinci de ani, cărunt, cu părul legat la spate într-o coadă. Barba sa lungă și rară este mai puțin încărunțită. Fumează o țigară ce exală mirosul dulceag al marijuanei. Ceilalți sunt oameni tineri, sub treizeci de ani.

– Ia să-i vedem și pe-ăștia, zice liderul. Vine primul-ministru pentru un căcat ca transportul în comun. Precis este altceva la mijloc.

O fată de vreo nouăsprezece ani se apropie alene de el și îi ia țigara dintre degete. Căruntul se strâmbă ușor, dar nu protestează. Fata trage vreo două-trei fumuri adânci și apoi îi pune țigara între buze. Îl întreabă:

– Ce crezi că ar putea fi? (Cel întrebat nu spune nimic.) Tată, insistă fata, nu-mi răspunzi?

– Ba da, dar mai întâi trebuie să văd în ce ape se scaldă.

Discuția de la televizor alunecă spre zvonul legat de ruperea liniilor de metrou. Când specialistul în psihologia maselor pronunță cuvântul “baliverne”, liderul începe să râdă triumfător. Ceilalți, încet-încet, îl imită. Nici unul nu râde din toată inima, ca și cum nu s-ar cădea s-o facă în prezența șefului. Când căruntul redevine serios, ceilalți se conformează imediat.

– Maestre, spune un tânăr cu părul foarte lung, s-a întâmplat exact cum a-ți prezis. (Pe pieptul său atârnă mai multe amulete macabre.) La fix.

– Bineînțeles, admite liderul, oamenii sunt ca maimuțele. Este suficient să lanseze cineva o idee și toți o preiau. Nu mai sunt în stare de lucruri originale. Au nevoie ca vecinul să aleagă pentru ei. Asta este moda, la urma urmelor. Noi am făcut un experiment. Și uite că a reușit.

– Se spune că așa făcea securitatea pe vremea lui Ceaușescu, intervine un alt tânăr, care până atunci fusese preocupat.

– Nu mă interesează, spune rece liderul. Problema este să ne atingem scopurile. Am convingerea că în România există condiții pentru credința noastră. Trebuie doar să apelăm la mijloace mai rafinate.

– Trebuie acum să luăm niște decizii. Îi face un semn ambiguu fiicei sale.

Fata îi aduce o foaie împăturită. Maestrul o întinde pe măsuta aflată în fața sa. Ceilalți se ridică alene din fotolii și se apropie. Apoi se lasă pe vine și privesc. Ceea ce văd este o schemă simplă.

– Vedeți? întreabă maestrul. Este un joc de copii, de-a dreptul. Știți despre ce este vorba. N-aș dori să mai spun o dată. Nu știu cine ne ascultă. Discuțiile tehnice o să le ducem în altă parte. În noaptea asta. (Se uită cercetător în jurul lui, la pereți și la plafon.) Nu cred că au instalat camere de luat vederi.

Împăturește la loc hârtia cu gesturi foarte lente și apoi o dă fiicei sale. Spune:

– Asta o iei cu tine.

15. Un apartament de pe Calea Văcărești

Ion Mercală are mica lui faimă. În familie și printre prieteni trece drept un original. Fiindcă este mecanic de metrou, dar și pentru că este un agresiv simpatic. Alți oameni arțăgoși sunt ocoliți. Nu este și cazul lui. Asta fiindcă lumea și în primul rând nevastă-sa știu că este un om bun la suflet. Își iubește fata, aduce banii acasă. Cu toate acestea, ceva îi împiedică pe cei apropiați să se manifeste tocmai relaxat în prezența

lui. Mercală are un fel tăios de a fi, este un ins nervos, ce mai la deal, la vale. Oamenii îl înțeleg. Nu este ușor să umbli șase ore pe zi prin tuneluri, departe de lumina zilei. Nevastă-sa, o grăsană binevoitoare, a văzut o dată cum stau lucrurile. Nelu, soțul ei, socotind că ea nu dă destulă importanță meseriei de mecanic, a obținut o autorizație și a adus-o în cabina lui. Să stai aici, cu mine și cu băiatul ăsta, să vezi cu ochii tăi cum merge treaba. Ana a rezistat vreo trei ore, dar după aceea l-a rugat s-o lase să place. Mă doare capul, Nelule, parcă aș avea grețuri. Zidurile astea parcă îmi intră în creier. Vezi, vezi? Eu stau aici în fiecare zi și trebuie să rezist. De atunci, Ana a devenit mai înțelegătoare față de hachițele soțului său.

În ultima vreme, Nelu a devenit și mai irascibil. Din cauza Luciei, fata lor de șaptesprezece ani, elevă la liceu. Vine târziu acasă, fumează. Cine știe ce face împreună cu prietenii ei. Mercală, poate și datorită meseriei lui grele, este un om îngăduitor. Nu-l deranjează, dacă fata dorește să trăiască altfel decât ei. Alte timpuri, Ano, alte vremuri! Dacă așa îi place ei? Că proastă nu este. Ai văzut ce note mari aduce de la școală. Cine știe... Poate că este mai deșteaptă decât noi.

Numai că de un timp ceva a început să se întâmple cu Lucica lor. Se îmbracă aiurea. Asta n-ar fi nimic. Poartă tot felul de semne urâte, care vorbesc despre moarte. Și le atârnă de gât, de niște sfori soioase, și le prinde în piept, găsește, cine știe pe unde, niște haine ce au brodate hârci de om și oase încrucișate. Parcă ai fi un stâlp de înaltă tensiune, fato! Așa i-a spus Nelu odată, pe când credea că este vorba numai de o toană trecătoare. A mai apărut ceva. Fata a început să asculte numai un anumit fel de muzică. Mai

întâi, a pus-o tare, s-o audă toți din casă. După aceea a început s-o țină numai pentru ea. Nici când își face lecțiile nu-și dă jos căștile de pe urechi. Nelu nu este un om prost. Și-a dat seama că între podoabele fetei și muzică există o legătură. Mai în glumă, mai în serios, a început să se intereseze pe la băieții tineri de la el, de la serviciu. Aceștia n-au putut să-i spună prea multe pe neauzite. Atunci, Nelu a luat casetele fetei, nu erau puține, când Lucica era la școală. S-a dus cu ele la un băiat care vindea casete și CD-uri pe stradă. I-a spus că îi cumpără ceva dacă îi spune ce fel de muzică este cea de pe casetele lui. Aceluia nu i-a trebuit mult până să-și dea seama despre ce era vorba. Dom'le, nu știu cine le ascultă pe-astea, dar să știi că este numai muzică satanistă. Și a început să-i spună niște vorbe pe englezește. Nelu a cumpărat o casetă. Dă-mi-o pe care vrei dumneata. Să fie tot din astea? Da. După ce a plătit, l-a rugat să-i scrie pe o hârtie cum se cheamă felurile acelea de muzică înfricoșătoare. Băiatul i-a scris: *Black Sabbath, Satanic Metal, Thrash, Death Metal, Woodo, Industrial Death*. Asta care am cumpărat-o eu din care fel este? *Satanic Metal*.

Ajuns acasă, a pus casetele de unde le luase. Seara, când s-a întâlnit cu fata, i-a făcut-o cadou pe cea nouă. Ce te-a apucat? l-a întrebat ea, cu brutalitate, fără să schițeze măcar un zâmbet. Și de unde ai știut ce ascult eu? Întâmplarea, a făcut Nelu pe prostul. Mergeam pe stradă și am auzit o muzică. Mi s-a părut că seamănă cu unele auzite la tine. Am cumpărat-o. Mai bine mi-ai lua un *CD player*, i-a spus Lucica, foarte încruntată. Cred că-l merit.

În această seară de luni, Mercală are de pus în aplicare un plan. Nu i-a vorbit nimănui de el. Nici măcar neveste-sii. De obicei se culcă înainte de ora

zece, pentru ca a doua zi să fie proaspăt, la serviciu. Azi va face poate o prostie. O va urmări pe Lucica. Să vadă și el discoteca aia unde se tot duce în fiecare marți. Instinctul de tată îi spune că se petrece, cum să spună? o alunecare spre ceva urât. Să vadă cu ochii lui că fata intră printre dansatori și se întoarce liniștit acasă.

16. Un apartament de pe Strada Panselelor

Pe ușa de la intrare stă scris „Maria Petrescu – bioterapeută”. Înăuntru, aflată într-un fotoliu cu rotile, stăpâna casei stă de vorbă cu un bărbat relativ tânăr. Ceva din înfățișarea lui sugerează disciplina cazonă.

– Domnule căpitan, spune amfitrioana, eu știu foarte bine că meseria mea este, pare, mai bine zis, nesperioasă. Cu toate acestea, după cum știți, v-am fost de folos de câteva ori. (Bărbatul încuviințează, aplecându-i de câteva ori capul.) Acum, însă... V-am deranjat acum seara pentru o chestiune ce poate să vi se pară absurdă... Dacă aș fi putut, veneam eu, credeți-mă... (Se mișcă vioi în fotoliul ei de paralică. Mâinile ei frumoase, și îngrijite, cu degete lungi, sunt foarte expresive.) Nu mi-aș fi îngăduit să sun...

Maria Petrescu are vreo treizeci și cinci de ani. Este o femeie într-adevăr frumoasă, iar privirea ochilor ei negri este greu de suportat. Darurile ei de vindecătoare au fost recunoscute oficial. Cu Poliția are o relație mai specială, începută într-un fel original. Cu vreo trei ani în urmă, la poliție s-a primit un telefon da la o anume Maria Petrescu. O femeie cu o voce foarte melodioasă își oferea colaborarea în cazul ucigașului nedescoperit. La început s-a crezut că este vorba

despre o mitomană inofensivă. În situații similare, mai totdeauna se găsesc oameni plini de solicitudine, gata să-și ofere serviciile. De regulă, se dovedea că doar intențiile erau lăudabile. Ceva din vocea doamnei de la telefon le-a atras atenția polițiștilor. Au făcut investigații și au aflat că există o Maria Petrescu, destul de cunoscută prin vindecările ei în cazuri grave, socotite incurabile de medicina academică. Un tânăr locotenent-major, pe nume Andronic, a fost trimis cu fotografiile cerute de vindecătoare. Doamna Petrescu a înșirat fotografiile victimelor pe masă, în fața ei. Le-a privit îndelung, iar tânărul polițist a început, în ciuda perfectului său echilibru psihic, să simtă că o nesiguranță ciudată începe să pună stăpânire pe el. Atunci am înțeles ce înseamnă să crezi în ceva, avea el să mărturisească, ușor jenat, unor colegi de serviciu. Pe nepusă masă, am căpătat convingerea că paralitica din fața mea, femeia cu față și mâini atât de frumoase, va "vedea" criminalul și ne va ajuta să-l arestăm. Lucrurile s-au întâmplat chiar așa, după cum știți. Criminalul a fost persoana indicată de femeie, bunul familist... Știți voi, că doar a vuit presa. Ba chiar a apărut o carte, scrisă de un jurnalist. După aceea, Poliția a mai apelat de câteva ori, cu multă discreție, la serviciile clarvăzătoarei. Doar într-un singur caz, indicațiile ei s-au dovedit incorecte. Dar numai pentru o anumită perioadă de timp. Criminalul numit de ea a avut un alibi foarte solid, dar și un frate geamăn. Cum a fost vorba despre niște gemeni monoziagoți, confuzia clarvăzătoarei a fost mai mult decât explicabilă.

– Doamnă Petrescu, spune prevăzător căpitanul Andronic, nu trebuie să vă scuzați. Ne-ați ajutat de atâtea ori... Nici măcar nu se pune problema să... După cum vedeți, am venit imediat. deși eram în timpul meu

liber. Zâmbește foarte amabil. Șeful meu consideră că sunt cel mai indicat în relația cu dumneavoastră.

– De ce?

– Nu știu exact. Cred că mă și ironizează, atunci când spune asta.

– Este un om cumsecade, l-am cunoscut. A fost și el pe aici, într-o chestiune personală.

Pe fața rasă a lui Andronic se lăți uimirea:

– Chiar așa? Nu l-aș fi crezut în stare. Zice tot timpul că lucrurile acestea nu pot fi științifice.

Zâmbetul femeii din fotoliul cu roțile este fermecător:

– Vă rog să nu mă dați de gol. I-am promis că nimeni nu va afla.

– Bineînțeles, bineînțeles, mormăie căpitanul, încă uimit. Și...? L-ați ajutat?

– Da. De altfel, era vorba despre un mărunțiș. Vedeți, dumneavoastră sunteți niște oameni duri, prin natura meseriei. În unele privințe, însă, sunteți ca niște copii. (Clarvăzătoarea se mohorăște brusc, ca și cum și-ar aduce aminte de ceva neplăcut.) Văd că discutăm despre tot felul de lucruri. Din păcate, ce vreau eu să vă spun numai vesel nu este.

– Mi-am închipuit. Niciodată nu s-a mai întâmplat să telefonați. Cu excepția... Atunci, prima dată...

– Da. Uitați despre ce este vorba. Mi se întâmplă uneori să am viziuni, fără să mă concentrez în prealabil asupra unui subiect oarecare. De data asta mi s-a întâmplat după emisiunea de la televiziune.

– Acea despre metrou și zvonul...

– Exact. Mai bine zis, exact în urmă cu o oră. Am văzut că, într-adevăr, metroul din București este pândit de o mare primejdie.

– Va fi un cutremur?

- Nu știu. Poate.
 - Atunci? Sabotaj? Negijență?
 - Nu pot să mă pronunț.
 - Altceva nu văd ce-ar putea fi. Război? Absurd.
- Bioterapeuta pare foarte stânjenită. Ezită să continue.

- Spuneți, doamnă, spuneți! o îndeamnă răbdător căpitanul. Știți că am încredere în dumneavoastră. Ce-ar mai rămâne? Extraterestrii? Spiritele rele?

Maria Petrescu își frământă mâinile ei frumoase:

- Dacă aș vedea clar... Tot ce pot să vă spun este că o forță amenință orașul. Metroul. N-aș putea spune când vor apărea primele efecte. Măine, acum, în clipa asta. Sau peste nu știu câți ani. Iată de ce am ezitat să dau telefon la dumneavoastră atât de târziu. Totuși am făcut-o. Ca să am conștiința împăcată.

Căpitanul pare îngândurat. Un timp, în apartament domnește tăcerea. Se aude slab un zgomot de motor, apoi, foarte distinct, un mieunat discret. Din a doua cameră apare un motan tărcat, nisipiu. Îl privește țintă pe musafir și mai miaună o dată. Apoi se apropie de el și îi sare în brațe. Începe să toarcă.

- Vedeți? întreabă gazda. Dacă vă place, înseamnă că sunteți un om bun la suflet. Nu face așa cu oricine. O, nu!

Andronic mângâie mașinal motanul. Pare a se lupta cu o dilemă. În cele din urmă, spune:

- Bine, doamnă Petrescu, voi raporta. Vă mulțumesc. Nu văd ce s-ar putea face, totuși. Nu le putem spune celor de la metrou că îi paște o primejdie. Așa, în general. Avem nevoie de niște probe concrete. Oricum, vă mulțumesc.

Ridicându-se și pregătindu-se să-și ia rămas bun, Andronic se răzgândește în ultima clipă. Se reasează în

fotoliul rezervat consultanților. Pe fața clarvăzătoarei apare un zâmbet slab. *Am știut că te vei răzgândi și nu vei pleca încă.*

– Doamnă Petrescu, spune căpitanul, nu știu dacă nu cumva o să vă par ridicol...

– Nici vorbă, spune femeia, redevenită serioasă. Am văzut prea multe în viața mea, pentru a mă mai mira de ceva. Spuneți!

– Vorbind, polițistul pare a se elibera de o greutate ce-i apasă cugetul:

– Ce părere aveți despre zvonul acesta? Cum se face că a fost lansat? (O privește cu atenție.) Că doar nu dumneavoastră vă aflați la originea lui... Așa este?

– Bine'nțeles. Nu mă ocup cu asemenea lucruri. Prima persoană căreia i-am vorbit despre această chestiune ați fost dumneavoastră, în această seară. Nu am nici-o legătură cu zvonul. Cât privește nașterea lui... Nu știu ce să spun. Nu sunt singura persoană din România dotată cu anumite calități. Uneori apare câte un zvon și apoi se tot întărește. Nu vă amintiți ce se tot vorbea înainte?

– Ba da, dar era cu totul altceva. Tot globul discuta despre sfârșitul lumii. Acum este o chestiune foarte concretă. Localizată.

– N-am nici-o idee, drept să vă spun.

Femeia îl privește ținută pe musafirul ei. O clipă, Andronic, cu toată pregătirea lui specială pentru agresiuni psihologice, simte că amețește. Apoi, senzația neplăcută dispare brusc. Ochiul negru al doamnei Petrescu îl privesc cu bunăvoință.

– Doamnă, spune reprobator căpitanul, nu vă jucați! Vă rog foarte mult!

– Scuzați-mă, vă rog! O clipă am uitat de mine. Totul este în ordine.

17. Un hangar din Cartierul Berceni

Ion Mercală, Nelu, o anunțase pe soția sa că în noaptea aceea se va duce la serviciu. Cum așa, Nelule, eu știu că mâine dimineață intri. S-a ivit ceva. Au nevoie de mine. Vor să fiu de față. Nici nu știu prea bine de ce. S-ar putea să pună pe altul mâine, în locul meu. Să vedem cât de mult o să dureze.

Nelu ieși din apartament imediat după ce văzu că Lucica începuse să se fardeze. Știa că zugrăveala, așa-i zicea, nu avea să dureze prea mult. Fata era foarte expeditivă. De parcă ar fi făcut armata la pompieri, încercă el să se binedispună.

Se ascunse în spatele unui boschet din fața blocului. Era o seară luminoasă și destul de răcoroasă.

Lucica ieși din bloc cu mersul ei băiețos. Se uita drept înainte. Fuma. Când trase din țigară, Mercală îi întrevăzu, pentru o clipă, fața. *De ce-o fi atât de încruntată? Că doar se duce la distracție.* O urmă de la distanță. Curând, îi dădu seama că n-are de ce să se teamă. Lucica mergea ca o somnambulă, ca un robot. *De ce nu ia un troleibuz? Înseamnă că discoteca este pe-aproape.*

Înainte de a se face mecanic de locomotivă și apoi de metrou, Mercală intenționase să devină polițist. Ceva nu mersese. Renunțase. Unele lucruri învățate atunci îi rămăseseră în minte. De exemplu, ce zărește omul pe nepregătite. El vede, de obicei, numai ceea ce se așteaptă să vadă. Dacă o întâlnește pe maică-sa la un meci de fotbal, n-o recunoaște, fiindcă o știe acasă.

Mecanicul purta niște blugi ponosiți, iar în mână dreaptă ducea o boccea cu lucruri procurate de un coleg mai tânăr. O geacă având semnele cunoscute de

la fiică-sa și o cămașă la fel de garnisită. Nea Nelule, ce vrei să faci cu astea? Că doar ești om serios. Mă, tu să nu spui la nimeni, asta-i chestia. Mai târziu poate o să-ți povestesc. *Într-un film american, tatăl angajează un detectiv particular, îl plătește. Ăla îi dă pe tavă tot ce vrea să știe. La noi, uite că merg și alte metode.*

Fata nu se ducea înspre centru, dimpotrivă. Vrea să iasă din oraș? Mercală observă că strada nu era atât de pustie precum îi păruse la început. În aceeași direcție cu ei se mai îndreptau niște tineri. Toți erau costumați în felul cunoscut. Craniile și oasele desenate pe gecile câtorva erau fosforescente, de te băgau în sperieți. Mecanicul intră într-un bloc și se deghiză. Trebuie să ai și cercei, nea Nelule. Așa se poartă. O făcuse și pe-asta. Stricase niște clipsuri ale Anei și încropise ceva. În timp ce se îmbrăca, își dădu seama că face o prostie. Țștia nu se duc la discotecă. Și se cunosc între ei. Au și o parolă, poate. La discotecă nu te duci așa ferit. Și numai unul câte unul.

În curând se convinsese că nu se înșelase. Ținta tinerilor era un hangar nefolosit, intrat în paragină. Nu cu multă vreme în urmă, un patron îi spusese să plece de la metrou și să lucreze pentru el. Îl luase cu mașina lui de lux și îi arătase taman hangarul acela. Uite, mă, Nelule, aici o să fac un centru comercial angro. Îl închiriez după aia cu bucata. Îți dai seama ce bani o să facem. *Futu-l în cur! O să facem! Deștept am fost că nu m-am dus.*

Patronul nu se ținuse de cuvânt. Hangarul rămăsese pustiu. Mercală își dădu seama că în el este așa-zisa discotecă. Nu mai era de insistat. Trebuia să stea liniștit și să observe. Își găsi un loc lângă blocul după care începea câmpul. Lucica intră în hangar. Agale. La fel, toți ceilalți. *Grosul o fi înăuntru. Cine*

știe? Trebuie să găsesc vreo intrare laterală. Numai așa ar merge. Mercală nu era un om fricos de felul lui, dar simți un fior rece pe spate. Țștia mă mănâncă fript, dacă mă prind.

Interiorul hangarului rămăsese întunecat, deși tinerii continuau să intre. Nici pomeneală de muzică sau orgă de lumini. După un timp, apăru o lumină slabă, gălbuie, parcă de lumânări.

Mecanicul făcu un ocol larg și se apropie dinspre dreapta. Își amintea că era o intrare și acolo. Ușa dărăpănată era păzită de doi băieți cu părul lung și legat în cozi. Nu vedea ce-ar putea face. *Numai pe sus! Dacă mă ține tavanul, treaba este perfectă.* Când fusese cu patronul, acesta îi arătase grinzile și i le lăudase. Vezi ce solide sunt? Peste ele mai tragem o platformă. Îi ocoli pe cei doi și începu să se apropie de partea din spate. Văzu o spărtură, la vreun metru și jumătate de sol. *Fac un tetanos, dacă nu sunt atent și mă aleg cu vreo zgârietură.* Reuși să se cațere fără zgomot, folosind o bârnă de lemn, ce avea niște creștături din loc în loc. Pereții hangarului, deși făcuți din tablă ondulată, erau neașteptat de rezistenți. Nu se auzi nici măcar un scârțâit.

Se săltă pe o grindă. Se afla într-un loc unde lumina slabă nu pătrundea. Se strădui să înțeleagă ce se vorbea. Nu pricepu nici măcar un cuvânt. În aerul întunecat plutea un zumzet curios, metalic. Ca și cum nenumărate albine ar fi zburat într-un spațiu închis, incapabile să iasă, din ce în ce mai înfuriate. *Ce-ar putea să fie? Zgomotul era ritmat, fără îndoială. Muzică? Observă că toți aveau căști de ascultat. Zumzăitul discret al căștilor, asta era explicația. Probabil că aud toți una și aceeași melodie. Fantastic! Bine, dar n-au cum să se sincronizeze! Ce contează?*

Muzica preferată de Lucica îl înspăimânta, dar numai la început, fiindcă după aceea începea să-l doară capul și uita de spaimă. Tot ce dorea era să înceteze. *Așa ceva ascultă copiii ăștia, sunt sigur.*

Lumina slabă venea de la trei torțe. Sau ce-or fi fost. Așezate în triunghi. În mijlocul lor era un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, cărunt, cu părul lung și legat la spate într-o coadă. Omul avea și barbă lungă, încărunțită, dar mai puțin decât părul. Când flăcările se făceau mai mari, toate dintr-o dată, nu se știe de ce și cum, Nelu putea să-i vadă fața. Asta fiindcă omul nu era imobil. Din când în când se rotea, pentru a-i privi pe cei care-l înconjurau.

La un semn al căruntului, zumzăitul încetă. Se lăsă o liniște de cimitir. *Nici n-ai zice că suntem totuși în București.* Se distingeau numai niște hămăituri îndepărtate. Glasul căruntului se auzi foarte clar:

– Lumea ne prigonește și nu ne lasă să ne închinăm cui vrem noi. Ar trebui să ne întâlnim liber. Facem cuiva vreun rău? Nu. Avem credința noastră, credem că binele propovăduit de nu știu ce biserici este o vorbă goală. Stăpânul adevărat al lumii este răul și noi vrem să-l vedem întronat. Ca să putem să ne închinăm lui. (Începu să vorbească mai tare.) Cine ne va împiedica? Nu încălcăm legea. N-au ce să ne facă. Noi reprezentăm viitorul. Șitiți ce aveți de făcut. Nu ne-am adunat aici pentru a vă spune încă o dată. Suntem împreună, fiindcă numai așa se ridică în noi forța, adevărata forță. (Uită de sine și începu să urle). Suntem supraoameni și nici nu ne uităm la stârpiturile lașe din jurul nostru. Scuipăm pe ele. Cei prezenți începură să murmure, electrizați. Căruntul, șeful necontestat, făcu un efort și reîncepu să vorbească normal. Știu că stăpânul a intrat în noi. Am simțit-o. Și voi la fel.

Stăpânul știe că nu putem să spunem în cor vorbele cerute de legea noastră. Suntem urmăriți și ascultați. De aceea veți face acum ce trebuie. Stăpânul să fie cu voi!

Mercală, tremură ușor, dar nu de frig, văzu cum cei vreo sută de tineri, poate ceva mai mulți, se împart în vreo cinci sau șase grupuri și încep să şușotească. Vreo zece se adunară în jurul șefului. Mecanicul de metrou nu distingea nici-un cuvânt. *Cine știe ce blestemății pun la cale. Îmi închipui eu ce.* Se documentase. Băiatul cu hainele fusese de-al lor. Nici eu nu știu cum am reușit să mă rup, nea Nelule! Toate chestiile alea au o forță nemaipomenită. Treci un prag și nu mai poți să te întorci. Ca drogurile? Da. M-am dus la un preot. Poți să râzi. De ce să râd? Preotul m-a dezlegat. I-am mințit că sunt slab de inimă și niște emoții mai puternice ar putea să mă omoare. Ești un nimic, așa mi-au spus, un vierme, ca toți ceilalți. M-am milogit în fața lor, le-am spus că doctorul a zis ceva despre o operație la inimă. Adrenalina îmi face rău. Chestii de-astea. M-a învățat și pe mine cineva. Cine? Chiar preotul, o să râzi. Nu râd, mă, nu râd. Am crezut că n-o să mă ierte. Ca mafioții, știi dumneata... Nu mi s-a întâmplat nimic până acum. Hainele astea nici să nu mi le mai dai înapoi. Aruncă-le și dumneata undeva. Nu vreau să le mai văd.

Discutau îndelung. *În care grup o fi Lucica mea? Ce-or fi punând la cale?* Băiatul de la serviciu știa multe. "Biblia satanică". Toți o citeau. O studiau, unii învățau pasaje întregi pe de rost. Știau că nu sunt de capul lor. I s-a sculat unuia din România să facă o treabă și gata. Nu era așa. În alte țări, mai ceva decât România, existau grupări sataniste. Cei de aici țineau legătura cu ele. Unii tot plecat în străinătate. Cu ce bani? Că erau niște amărășteni. Undeva există "Tem-

plul Diavolului". Într-o țară, activează o grupare numită "Skull and Bones", ceea ce înseamnă "Cranii și Oase". Au niște grade, nea Nelule, ca masonii, dacă ai auzit de ăștia. Da, mă, am citit despre ei. Cică ar exista șapte grade. ăștia de la noi n-au ajuns decât până la gradul trei. Și cum, mă, fiică-mea poartă haine de-ale ăstora? Adică face parte dintre ei? Nu știu, nea Nelule. Poate că este numai la început. Se joacă de-a satanismul. Cum am făcut și eu, până mi-am dat seama că mă bag într-o chestie urâtă. Vrei să-ți spun cum s-a întâmplat? Spune-mi, mă! Știi că ăștia au treabă cu muzica. Lucrurile se leagă între ele. Nu pot să trăiască fără muzica lor. Nu știu ce-i aia, crede-mă! M-am dus într-un oraș din Ardeal, că era acolo un concert de muzică rock. Am plecat mai mulți din București. Nu cred că știi ce se întâmplă în situații de-astea. De unde să știi? Spune-mi tu! Oamenii, băieții și fetele, își ies din minți, încep să facă urât de tot. Atunci am văzut una... O fată? Nu, o întâmplare. Lângă mine, în sală. Era unul, un băiat de vârsta mea... Avea cu el o pisică. În toiul muzicii, a început să se lupte cu ea, era plin de sânge. I-a deschis gura și i-a mușcat limba. Cui, mă? Pisicii. Dacă vrei, mă crezi, dacă nu, nu. Am văzut cu ochii mei. I-a mâncat limba pisicii. De vie. Îi ținea labele, să nu-i scoată vreun ochi. Așa a omorât-o. Am văzut cu ochii mei. Știi că sunt om serios. Nu-ți torn eu dumitale gogoși. Asta-i situația. După aia a fost ca și cum mi-ar fi turnat cineva gheață pe spate. Am rezistat, n-am plecat pe loc. Și nici n-am vomat. După aia nu m-au mai văzut.

Amintindu-și cuvânt cu cuvânt spusele băiatului, Mercală tremura încet și aștepta să se golească hangarul. Nu mai îndrăzneă să facă nici-o mișcare. Își închise ochii și se ținu bine cu mâinile de grinda

metalică. Da, citise despre sataniști. În niște ziare. Atunci i se păruse ceva caraghios, țicneală de copii fără minte. Da, unul își omorâse părinții. Un băiat de vreo optsprezece ani. Nu se știa de ce o făcuse, se bănuia doar că fuseseră niște sacrificii rituale. Numai așa ceva putuse să fie. Și încă o știre, citită în treacăt. Dacă îți ucizi mama și îi bei sângele, înseamnă că te ridici deasupra celor lumești și primești un grad. O citise și pe-asta. Nu avea o memorie prea bună, dar uneori, nici el nu știa cum, i se ascuțea dintr-o dată. Trăia un asemenea moment. Voia Lucica să-i vadă pe amândoi morți? Pe el și pe Ana? Tremura tot mai tare. Se temu să nu cumva să-i clănțâne dinții de groază și să-l audă sataniștii. Își încheștă fălcile. Poate pentru prima oară în viața lui, se simți trecut, nu bătrân, dar învechit, ușor alterat de trecerea vremii.

Ce tot șușoteau ei acolo? Cap lângă cap, plete lângă plete, ca niște conspiratori? Ce naiba puneau la cale? Triumful răului... Își amintea un alt articolaș de ziar. Cultul morții, anarhismul, neofascismul, împotriva regulilor din țările civilizate. Ba chiar și din cele mai puțin civilizate. Poate doar la canibali să nu... O nouă eră, dominată de cultul Satanei... Mese satanice... Ritualuri colective, sacrificii... Sunt uciși oameni... O clipă, avu puterea să-și râdă de el însuși, de memoria lui grozavă, adusă la iveală de frică. *Nu știam că am o asemenea ținere de minte. Ar trebui să mă apuc de o limbă străină. Engleză. Lucica nu m-ar mai privi de sus.*

Grupurile începură să se destrame. Se porni din nou zumzetul venit din funcționarea la unison a tuturor căștilor. *Se termină. Poate că unii dintre ei merg într-un cimitir, să răstoarne crucile sau le împlântă în morminte cu susul în jos. Tinerii ieșeau*

tiptil, fără să se grăbească, mișcându-și capetele în ritmul muzicii. Se practică și sinuciderea rituală, își aminti Mercală. Sau în grup. Nenorocitul ăla, de și-a înjunghiat părinții. *N-am fost niciodată un creștin prea devotat, dar nici nu mi-am bătut joc de cele sfinte. Înjur. O s-o fac și de azi înainte, dar cuvântul dracu' nu mai va fi la mine în gură.*

Rămas singur, Mercală așteaptă vreo jumătate de oră. Apoi coborî încet, nesigur de sine, de parcă l-ar fi lovit o boală. Plecă spre casă cu pași moi. Simțea că genunchii nu-l mai țin cum trebuie.

II

TRESĂRIREA

București, miercuri, 11 august 1999

1. Palatul Victoria

Ora 13,30. La șeful de cabinet al primului-ministru sună telefonul. Numărul nu este secret, dar nici prea cunoscut. De regulă, îl folosesc persoane situate relativ sus în ierarhiile politice ale țării. Solicitanții de calibre mai mici au la dispoziție alte filiere.

Șeful de cabinet se miră în sinea lui de glasul neobișnuit al apelantului. Este o voce de bărbat, lipsită de orice inflexiune, de robot.

– Aș dori să vorbesc cu șeful de cabinet al premierului, spune vocea. Mă numesc Ion Popescu. Este o chestiune de primă importanță. Cred că premierul ar trebui să ia cunoștință de ea. Nu dețin numărul direct al domniei sale.

Cel căutat, din principiu distant cu necunoscuții, simte o curioasă tendință de a fi servil. *Ce naiba, nu l-am mai auzit pe ăsta niciodată în viața mea. Cu toate acestea, am senzația că-mi este șef.* Spune, mai puțin rece decât ar dori:

– Sunt șeful de cabinet. Vă ascult. *Ar trebui să-l îndrum către serviciul de informații și sesizări.* Despre ce e vorba?

– Da. Dețin o informație de interes major. Cred că trebuie cunoscută la cel mai înalt nivel. Aș dori ca domnul prim-ministru să o afle. Cât de repede posibil.

Şeful de cabinet se înfurie, dar se stăpâneşte.

Repetă:

– Vă ascult.

– Da. Atentate cu bombe asupra metroului din Bu-cureşti. Astăzi. Presupun că ar fi necesare nişte măsuri.

Tăcere. Şeful de cabinet aude în receptor zvon îndepărtat de maşini. *Precis vorbeşte dintr-o cabină publică. Clasic. Ca într-un film de duzină.* Necunoscutul continuă:

– Atentatele vor avea loc la orele de vârf ale amiezii. Cred că realizaţi ce se poate întâmpla.

– Domnule Popescu, încearcă şeful de cabinet să fie glumeţ, mirându-se în sinea lui că şi-a pierdut tonul oficial de până atunci, nu suntem la Londra. Şi nici la Belfast. La noi nu există terorişti. N-avem nici-o minoritate nemulţumită.

– Tonul dumneavoastră vesel mă determină să cred că mă socotiţi nebun. Este corect? Necunoscutul vorbeşte în continuare ca un robot, fără nici-o nuanţă. Aţi mai primit asemenea telefoane, presupun. Acum discutaţi cu mine, pentru a face un exerciţiu de voinţă. Este corect?

Celălalt revine la tonalitatea oficială:

– Am notat tot ce mi-aţi spus. Voi informa. Poate era mai bine să vă duceţi la Poliţie. Acolo v-aţi fi legitimat, aţi fi spus de unde deţineţi informaţia şi aşa mai departe. Dintr-o dată, în vocea şefului de cabinet răsună ceva dintr-o paradoxală milogeală. Puneţi-vă în locul meu. Pot eu să-l deranjez pe primul-ministru cu toate telefoanele anonime pe care le primesc? Mă plasaţi într-o situaţie delicată.

Vocea lui Popescu rămâne neschimbată:

– Nu este timp pentru birocraţie. N-am nici-o

critică la adresa Poliției, dar am telefonat acolo unde se iau marile decizii. Ideal ar fi fost să-i dau telefon premierului. În țările civilizate așa ceva este posibil.

– Noi nu suntem o țară civilizată?

– Ba da. Totuși, există niște bariere. Foarte explicabile, de altfel. Primul-ministru este un om ocupat. Nu poate răspunde la telefoanele tuturor necunoscuților.

Șeful de cabinet devine curios. Pentru o clipă, uită unde se află și în ce calitate vorbește. *Vreau să știu cine este ăsta. Pur și simplu, nu mă pot stăpâni. Ba chiar aș dori să-l cunosc personal.* Spune aproape rugător:

– Domnule Popescu... Nu știu dacă acesta este numele dumneavoastră real... Ați putea să veniți până aici? Sunteți departe? Primul-ministru este un om deschis. S-ar putea chiar să vă primească. Au mai fost cazuri.

– Nu sunt în măsură să vin la dumneavoastră, spune celălalt cu voce de robot. Prezența mea, dacă ar fi posibilă, n-ar schimba datele problemei. Terminat.

Înaltul funcționar mai uluit decât ar dori, aude un declic și apoi zvonul tern al tonului. *Există o boală mintală, îmi aduc aminte foarte clar. Se manifestă tocmai prin modul acesta impersonal de-a vorbi. Omul este un țicnit, fără nici-o îndoială. Cum naiba să oprești metrourl? Și încă la o oră de vârf? Dai peste cap toată circulația din București.*

Șeful de cabinet rămâne pe gânduri. Prea multă vreme n-are la dispoziție pentru a se hotărî. Din clipă în clipă, telefonul va suna din nou, se vor ivi alte și alte probleme. *Mă obsedează o idee. Nebun sau normal la minte, omul mi s-a părut un lider autentic, cum n-am prea întâlnit în viața mea. Monotonie, țicneală? Se*

poate. Dar parcă mă hipnotizase. Îmi venea să mă gudur în fața lui, ca un cățelandru. Mă duc să-i spun șefului.

Primul-ministru își ridică privirea. Nu este nici preocupat și nici nervos. Pare, ca întotdeauna, egal cu sine însuși. Închide dosarul pe care-l studiază, nu înainte de a pune, drept semn, un *coupe-papier* de fildeș.

– Domnule prim-ministru, s-a ivit o chestiune mai specială. Nici n-am știut dacă este bine să vă deranjez cu așa ceva.

Premierul nu spune nimic. Așteaptă liniștit. Îl consideră pe șeful său de cabinet un om inteligent și rapid în îndeplinirea unor ordine. În plus, devotat. Iată de ce l-a păstrat, în ciuda unor gafe mai mult sau mai puțin mărunte. *Nu l-am mai văzut atât de tulburat. Poate doar atunci când a fost știrea falsă cu invazia unor trupe străine.* Tăcerea se prelungește. Sprâncenele primului-ministru se ridică a mirare. Celălalt vorbește, parcă în urma unui efort de voință:

– Un necunoscut mi-a obținut numărul. Mi-a telefonat acum un minut. Spune că astăzi metroul nostru va fi ținta unor atentate cu bombe.

– Atentate? Mai multe?

– Da. Acestea au fost cuvintele lui. Ceva din vocea lui mi-a spus că nu este nebun și nici farsor.

P. se hotărăște pe loc:

– Vă rog să-l anunțați pe ministrul de interne și pe directorul general de la Metrou. Personal. Comunicați-le, vă rog, că le stau la dispoziție, dacă au nevoie de ceva. Dacă ne facem de poveste, nu-i nimic. Vreau să aflu imediat ce planuri au cei de la Metrou pentru asemenea situații. Coboară vocea, vorbind mai mult pentru sine însuși. M-am întrebat de multe ori când vor

începe și la noi.

Șeful de cabinet riscă o întrebare:

– Cine?

Celălalt îi face semn să plece, fără să-i răspundă.

2. Un tren subteran oprit între stațiile Crângași și Semănătoarea

Ora 14,00. Cerasela Baciuc, tână venită din Timișoara pentru a face în Capitală o carieră de foto-model, se afla într-un metrou, între stațiile Crângași și Semănătoarea. Se întorcea din Bucureștii Noi. Împreună cu ea se afla un alt model de perspectivă, Gianina Vaisman. Fuseseră împreună să vadă casa atât de mult lăudată de Cerasela. Gianina, fata cu figură de înger corupt de tentațiile diavolului, râsese disprețuitor când Cerasela îi propusese să folosească metroul. De ce să nu luăm un taxi, dragă? Ești nebună? Suntem noi persoane de metrou? Să ne îngheșuim acolo cu toată lumea? Nu-ți dai seama cum or să se uite la noi? Ca la felul trei. Ei lasă, zisese împăciutor Cerasela, o fată care nu-și uitase copilăria mizeră, petrecută într-un cartier al Timișoarei, într-o familie de țigani foarte săracă. *Ce m-a mai bătut taică-meu, când n-am vrut să mă duc cu barosanul ăla! Uite că până la urmă a ieșit mai bine așa cum am spus eu. Acum se uită la mine și le sclipesc ochii de drag. Cheamă neamurile să mă vadă că ce bine sunt îmbrăcată și cum arăt.* Că nu-i fi nici tu vreo prințesă. Urcă-te în metrou ca să vezi cum le curg balele la gorobeți când se uită la tine. Da, fă, dar îți convine să te pipăie nu știu ce nespălat? La îngheșuială? Ei și? făcuse Cerasela. Dacă am buclă tari? Râseseră împreună ca nebunele și Gianina acceptase.

Căsuța era într-adevăr atrăgătoare. Cel mai mult mi-au plăcut brazii de la poartă, îi spusese Cerasela. Nu știu nici eu de ce, dacă poți să mă crezi. Mă uit la ei și-mi spun că mă apără de rele, de rău. În casă locuia o bătrână cumsecade. Fusesse cineva la viața ei. Soțul ei ajunsese colonel. Locuiseră în centru, dar, fetelor, știți voi cum este viața. Când sus, când jos. Acum mă bucur că pot să stau aici. Le arătase poze de-ale ei din tinerețe și cele două fotomodele căscaseră ochii mari văzând că și înainte de război în România existau femei cu picioarele lungi, frumoase de mama focului. Da' sexy femeie ați mai fost! nu se putu stăpâni Gianina. Nu degeaba v-a ales colonelul. Bătrâna râsesse cu simpatie. Da, dragă, așa este. Cerasela mi-a povestit ce aveți voi de gând să faceți. Cred că o să reușiți. Știți ce este interesant? continuase ea, privindu-le cu ochii mijiți, stilul. Pe vremea mea, o femeie frumoasă era, cum să vă spun?, mai puțin agresivă. Era mai decorativă. Voi atacați. Asta este situația. Așa se cere. Cele două fete o priviseră cu respect și uimire abia ascunse. Are peste optzeci de ani, dar parcă l-a auzit pe maestrul Emanuel și-i repetă cuvintele.

Doamna colonel Protopopescu urma să meargă la azil, după vânzarea casei. Fiica ei era o persoană rezonabilă, nu o presa, dar bătrâna luase hotărârea. Fetelor, pe lumea asta contează să te retragi la timp. Din indiferent ce. Am găsit un azil destul de bun. Am pensia mea. Din banii de casă o să iau și eu o parte. Aici este prea departe și mă simt părăsită de toți. La azil, poate nu veți crede, dar sunt oameni veseli. O privise cercetător pe Cerasela. O să te mai aștept câțva timp. Îmi place de tine. Nu vă deranjează să faceți comerț cu țigani? îi replicase fata cu îndrăzneală. Draga mea, eu am fost profesoară de canto la viața

mea. Pentru mine ești o femeie frumoasă, chiar foarte. Atât. Restul nu mă interesează. Poți să vii și din Zanzibar.

– Ce spui de bătrână? o întrebă Cerasela pe prietena ei, în timp ce metroul, oprit între stații, întârzia să pornească.

– Este de milioane, ai avut dreptate. Cred că o s-o vizitez la azil, după ce te muți. Ce zici?

– Da, bineînțeles. Numai că mi-e frică să nu pățească ceva.

– Ce?

– Unii bătrâni nu rezistă la schimbări de-astea. Mor.

Oprirea dura de vreo zece minute bune. Cele două fotomodele tăcură și începură să privească în jurul lor cu mai multă atenție. Oameni obișnuiți. Față de îmbrăcămintea lor, eleganța celor două era izbitoare. Cerasela și Gianina observară cu întârziere că în jurul lor se crease în mod spontan un mic spațiu, ca și cum lumea s-ar fi ferit să le atingă. Avură chiar impresia că discuțiile dintre călători se întrerupseseră, pentru ca toți să se poată uita în voie la ele.

Sub fardul ei de cea mai bună calitate, Cerasela se înroși ușor. O privi complice pe prietena ei. Aceasta ridică ușor din umeri. Spuse în șoaptă:

– N-am ce să le fac. În definitiv, le bucurăm ochii. Se uită și ei la ceva frumos. Avu o grimasă de enervare. Metroul ăsta ar trebui să plece. A început să mă calce pe nervi. M-am luat după tine, ca o cretină.

Doi tineri bine făcuți, cu alură de sportivi, le priveau insistent. La un moment dat, unul le zâmbi și lăasă impresia că se va apropia de ele pentru a le vorbi.

Gianina îl privi în ochi și sportivul deveni serios. Pasul i se curmă la jumătate și reveni lângă com-

panionul lui.

– Îi vezi pe băieții ăștia? Îi șopti Gianina prietenei sale. Au tot ce le trebuie, în afară de bani. Dacă ar veni la mine, poate că aș discuta cu ei. De ce să nu stau de vorbă? Dar nu va veni. Chiar dacă mai stăm aici încă o jumătate de oră. Sau mai mult.

– De ce? În filme, întotdeauna, fotomodelul se îndrăgostește de un tânăr sărac.

– Și se căsătorește cu un milionar. Bătrân, dar foarte generos.

Râseseră amândouă. Gianina continuă, redevenind serioasă:

– Este o chestie de curaj. De coaie, dacă vrei. Te-au agățat mulți pe stradă? Hm?

– Nu prea.

– Vezi? Vrei să-ți spun o vorbă simpatică? Puți a dolari, fato! Asta este. Nu oricine îndrăznește să se apropie de tine. Dacă acum, când de-abia ai ciugulit ceva, poți să te gândești la o casă... Poți să-ți dai seama ce va fi dacă treaba va merge...

În rama de metrou începuse să se audă un fel de rumoare alcătuită din întrebări rostite cu voci scăzute. Ce mama dracului? Niciodată n-a mai stat atât de mult? De ce nu anunță? Așa este la noi... Nici trenurile, dacă au întârziere, nu... În alte părți... Trebuia să fiu acum la... Închipuie-ți că s-ar întâmpla așa ceva în Japonia... Și-ar cere scuze... Pe noi nici nu ne anunță măcar... Fără nici o explicație... Măi, oameni buni, avem o problemă și trebuie să așteptați în liniște... Nici vorbă... Ca la noi... Pierdem și eclipsa... Am și pierdut-o...

Metroul se pune în mișcare încet.

3. Sediul central al Metroului

Ora 14,15. R., directorul general de la Metrou, se dovedește capabil de decizii rapide. Ascultă ce-i spune șeful de cabinet la telefon și apoi se scuză brutal:

– Acum închid. Vă sun peste câteva minute. *N-avem nici-o strategie pentru asemenea situații. Asta este adevărul. Dar cine are? Trebuie să găsim din mers ceva.*

Sună la dispecerat. Vocea inginerului S. este prevenitoare, aproape slugarnică.

– Fiți atent, spune R. Opriti circulația tuturor trenurilor! Chiar acum. Lăsați telefonul deschis și acționați! (Aude zvon de voci. Așteaptă.) *Cum naiba este posibil să-mi apară în minte, tocmai acum, imagini de la vânătoare? Niciodată nu mi-a plăcut să vânez, dar n-am avut încotro. Șeful meu de la partid mi-a spus măi, trebuie să respecti un standing. N-ai încotro. La vânătoare îți faci relații cu oamenii grei, cu adevărat importanți. Altceva n-ai la îndemână. La noi golful nu s-a dezvoltat încă. Figura șefului, cu fâlcile căzute. Ochișorii lui vicleni și inteligenți.*

– Domnule director general, se aude vocea servilă a lui S. am făcut ce mi-ați ordonat.

– Bine. (R. are o ezitare.) Spuneți-mi, cât timp rezistă călătorii fără să intre în panică? Am mai avut noi niște opriri de-astea. Hm?

– Este greu de spus. Poate o jumătate de oră. Sau chiar mai mult.

– Pentru început, nu anunțați nimic. Fiecare să-și imagineze ceea ce dorește.

– Dacă-mi permiteți, intervine S. zelos, mi s-a întâmplat odată să fiu într-un tren în timpul unei opriri mai lungi.

- Cât de lungă?
- Vreun sfert de oră.
- Și?

Nu s-a întâmplat nimic deosebit. Numai o femeie mai în vârstă a început să spună că se sufocă. Era chiar lângă mine. După ce trenul a pornit, a spus că suferă de claustrofobie. O formă mai ușoară.

– Bine, spune mohorât R. Vă rog să rămâneți lângă telefon și să așteptați.

Închide. *Acum se va vedea dacă merit sau nu postul ăsta. Dacă partidul meu nu intra în coaliția guvernamentală, eram și acum un inginer în Centrală. Până în prezent, treburile au mers de la sine, ăsta-i adevărul. Poate că este o farsă. Nu poți să știi niciodată. Dar dacă nu este? Să zicem că o jumătate de oră circulația poate fi întreruptă, fără probleme.* Sună la cabinetul primului-ministru. Vocea metalică, ușor antipatică a șefului de cabinet se aude imediat.

– Da, domnule director general.

– Am întrerupt circulația. Asta intră în atribuțiile mele. Mai bine zis, ține de competența mea. Mai am la dispoziție câteva măsuri.

– Vă fac legătura cu domnul prim-ministru. Dorește să vă vorbească.

– Bună ziua, domnule R., se aude vocea imperturbabilă a premierului, după câteva zeci de secunde. Am aflat ce decizie ați luat. Nu sunt în măsură s-o calific, fiindcă n-am competența necesară. Nu sunteți subalternul meu. Vă propun, totuși, să ne întâlnim. L-am convocat și pe ministrul de interne. El este cel mai informat în materie de teroriști. Sunteți de acord?

– Da, bineînțeles. (În vocea lui R. apar niște accente deosebite.) Dacă n-aveți nimic împotrivă, v-aș

ruga să...

– Ce anume? întrebă afabil premierul.

– Să fie prezent și ministrul transporturilor. Este șeful meu direct. Ar fi nepotrivit să trec peste el.

– Bine. Aveți dreptate. Oricum, dacă vom constitui o celulă de criză, va face parte și el. (Își menține modul imperturbabil de a vorbi.) Ce părere aveți de toată povestea? Nu cumva este vreo farsă? Deși întâi aprilie a trecut?

– M-am gândit și eu la așa ceva. Vreun nebun ne provoacă pagube imense, doar pentru a se distra. Nu știu ce să vă răspund. (Vocea lui capătă pe neașteptate niște accente rugătoare.) Am oprit circulația, dar asta nu merge decât pentru puțină vreme.

– Bine, spune premierul, semnalând încheierea convorbirii. Vă aștept la mine. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Domnule prim-ministru, spune rugător R. Vă rog să-mi permiteți să-l anunț personal pe domnul ministru. Și să-l aduc cu mine pe dispecerul șef. Cunoaște cel mai bine întreaga circulație.

– Este în regulă. Vă aștept aici. Îl vom chema și pe ministrul dumneavoastră. Puteți să-l aduceți și pe dispecerul șef.

În timp ce-l pune la curent pe superiorul său ierarhic, directorul general se simte ușurat. O scurtă întrerupere nu-i poate fi imputată, iar pentru una mai lungă, șeful n-are decât să decidă singur.

Reacția ministrului este cât se poate de civilizată.

– Ați procedat foarte corect, domnule director general, spune el. Nu știu cum vor evolua lucrurile, dar pentru moment cred că măsura este bună.

În cabinetul primului-ministru, discuția despre bombele ascunse în metrouri începe într-o paradoxală

notă de veselie. Premierul crede că este totuși o farsă.

– Bineînțeles, spune el, ceea ce cred eu nu contează prea mult. Aici trebuie aplicate niște măsuri standard. Probabil că ele sunt deja stabilite și poate chiar exersate. Ceilalți nu-și dau seama dacă vorbește serios sau este ironic. Nu-i așa?

– După câte știu eu, intervine morocănos ministrul transporturilor, D., nu există nici-un plan. Nici-o strategie. Îl privește întrebător directorul general de la Metrou. *Mă înșel cumva? Am fost nevoit să-l înghit pe ăsta, deși avem cel puțin trei mai buni decât el. Asta-i politica. N-are rost să-mi mai bat capul. Putea fi unul și mai rău. De fapt, măsura cu oprirea circulației a fost o tâmpenie. Absolut fără nici un rost.*

– Nu există, confirmă R., devenit ușor agresiv. Cine ar fi fost în stare s-o conceapă? Poate vreun geniu. Metroul este mult prea complex pentru a putea fi controlat într-o asemenea măsură. Practic, nu este posibilă verificarea tuturor călătorilor.

Șeful dispeceratului, S., vizibil stânjenit de prezența atâtor oameni importanți, se mișcă în fotoliul său și își privește rugător șeful. Acesta nu-i acordă nici-o importanță. Primul-ministru observă și intervine:

– Domnule dispecer șef, doriți să ne spuneți ceva? Vă ascultăm.

R. tace. Mâna lui cu degete foarte păroase schițează un gest de ușoară enervare. *Ăsta îi spune dumneavoastră și femeii de serviciu. Am introdus sistemul acesta și noi, cei mai mici, trebuie să-l imităm. Pe vremea comuniștilor lucrurile erau exact invers. Pe atunci, automat, îi spuneai tu și mă subaltermului tău. Nimeni nu se șifona.*

– Înainte de toate, spune S., făcându-și curaj, tre-

buie luată o decizie în privița opririi. Își privește ceasul. Ordinul a fost dat cu douăzeci și cinci de minute în urmă.

– Are dreptate, intervine ministrul de interne, A. Altfel oamenii vor intra în panică.

– Ori se reia circulația, ori se dă un anunț explicativ, spune ministrul transporturilor.

– Pe de altă parte, anonimul, Popescu ăsta, n-a fost clar, spune A., un om mai în vârstă, cunoscut pentru duritatea sa. Propun să se reia circulația în mod normal, fără nici-o explicație. Și să acționăm atunci când teroriștii vor deveni mai expliciți.

Ușa biroului se deschide brusc și apare șeful de cabinet. Este palid și are o privire rătăcită. Premierul îi spune:

– Vorbiți, vă rog, pentru toată lumea! Să audă cu toții. A telefonat din nou?

– Da, domnule prim-ministru. Dorește să vorbească numai cu dumneavoastră.

– Acum?

– Da. Este la telefon.

– Faceți-mi, vă rog, legătura! (Apasă un buton al aparatului său multifuncțional). Vom înregistra și veți auzi cu toții ce ne spune teroristul nostru. Sau ce-o fi... Poate astfel o să înțelegeți mai corect situația.

Când șeful de cabinet este pe punctul de a ieși pe ușă, premierul îl oprește:

– Vă rog să nu mi-l dați la telefon imediat. Să zicem, trei minute. Să aștepte puțin!

După ce șeful de cabinet iese, le spune celor prezenți, cu o voce aproape imperceptibil alterată de emoție:

– Totuși, oricâtă democrație am avea... Ne dă peste cap toată circulația în București, iar noi îi

răspundem prompt la telefoane...

– Adaugă, mai mult pentru sine. Nebunie curată.

4. Un tren subteran oprit între stațiile Izvor și Unirii

Ora 14,30. Lume obișnuită. În primele minute ale staționării, nimeni nu arătase prin nimic că s-ar mira. Cei doi englezi veniți în România pentru o înfiere, dar și pentru eclipsă, John și Shirley Thompson, ședeau cuminți. Căpătaseră obiceiul de a nu vorbi între ei atunci când se aflau în public. Un amic al lor din România le spusese că, bineînțeles, românii sunt cei mai ospitalieri oameni din lume, dar... Este mai bine să taceți. La urma urmelor, aveți destule prilejuri să discutați între voi atunci când sunteți singuri. Cei doi britanici nu înțeleseseră foarte bine la ce se referea prietenul lor de pe malurile Dâmboviței. Era periculos să vorbești englezește atunci când te afli printre necunoscători ai limbii? Răufăcătorii, nu puțini în București, aveau să-i ia la ochi și să-i atace la momentul potrivit? În cele din urmă, pricepuseră că engleza vorbită în metroul bucureștean este ceva oarecum deplasat. Insultător? Ei nu erau niște filozofi, nu se preocupau de subtilități. Totuși, cu oarecare dificultate, pricepuseră că sărăcia crâncenă a celor mai mulți dintre călătorii metroului nu se potrivea deloc cu înfățișarea lor de oameni ancorați în clasa de mijloc a Regatului Unit. Limba nu făcea decât să accentueze iritarea creată de prezența lor fizică. Se decisersă să tacă și să-și reia conversația numai atunci când ieșeau iarăși în lumina orașului.

Stăteau în partea din dreapta a vagonului, pe ul-

timele două scaune. Lângă ei se aciuseră doi cerșetori. Aceștia făcuseră de două ori turul vagonului. Strânseseră destul de multe monede. Shirley, neobișnuită cu valoarea banilor românești, voise să le dea o bacnotă. Soțul său o oprise în ultimul moment, printr-o șoaptă apăsată. Nu este bine să ieși prin nimic în evidență. Asta irită. Viitoarea mamă adoptivă se conformase.

Cerșetorii erau foarte mici. Cel mai mare avea probabil cinci sau șase ani, iar mezinul trei sau chiar doi. În ochii lor sclipea o bună dispoziție copilărească, nemotivată și contagioasă. Mai ales cel mai mic era vesel. Mersul lui fusese cam împleticit. Își întinsese mânuța murdară și murmurase niște vorbe de nimeni înțelese. În ochii celui mai mare apăruseră deja semnele maturității precocă. Veselia lui nu era deplină, precum a celui mic. Strângea monedele într-o pungă de plastic, legată de gâtul lui printr-un șnur murdar. Erau desculți.

Pe scaunele din fața englezilor se afla Maria Iorgulescu, mama cu mulți copii din Bulevardul 1 Decembrie. Își pusese în aplicare planul discutat cu soțul ei. Se îndrepta spre comuna Ciorogârla. Acolo locuiau socrii ei, niște oameni cumsecade. Aceștia fuseseră de acord să-i ia la ei, pentru o vreme, pe cei doi copii mai mici, Adrian și Lenuța. Trebuia să ajungă la stația de metrou Armata Poporului. De acolo urma să ia autobuzul. Maria o ținea pe fetiță în poală. Băiatul, cam de vârsta celui mai mare dintre cerșetori, stătea în picioare. Femeia arunca priviri înspre micii milogi așezați pe jos. Din când în când, un suspin adânc îi ridica pieptul său mare.

— Ce să faci? întrebă ea, cu glas scăzut, fără a se adresa cuiva anume. Asta-i situația. Ia spune, Adi,

ridică ea puțin vocea, apucându-l de umăr pe băiat, o să-ți placă la mamaia? O să te porți frumos?

Băiatul nu răspunse nimic. Shirley nu se putu stăpâni și îi spuse soțului ei, în șoaptă:

– Femeia asta are o voce extraordinar de plăcută, nu?

John înclină aprobator din cap. Soția lui avea darul minunat de a-l surprinde la nesfârșit prin observații neobișnuite. *Este o femeie de vis. Cu adevărat. Nu este obsedată numai de problemele ei. Are o curiozitate reală pentru semenii ei.*

Maria Iorgulescu avu impresia că străinii din fața ei vorbesc despre ea, dar nu se sinchisi. *Fiecare cu treburile lui. Numai că mi-a venit în minte ce-am pățit acum câțiva ani, când eram gravidă cu Alin. Simt și acum mirosul de fum. S-a aprins vagonul și oamenii au început să spargă geamurile, ca să le vină mai mult aer. Eu eram împietrită. Mă gândeam la copii și la Mișu. Ce se fac ei, dacă eu ard de vie în metrou? Nu m-am speriat și nici n-am început să țip. M-am gândit că i-aș face rău micuțului din mine, dacă intru în panică. Nu știu de ce, dar acum, astăzi, simt că nu este în ordine ceva cu metroul ăsta. Nu s-a întâmplat nimic, nu s-a oprit curentul electric, ca atunci. Stăm numai pe loc. Atât. Nu puteam s-o las pe mâine? Simți un fior de teamă. Ce Dumnezeu? Doar nu sunt o fricoasă. Mi-a spus odată o ghicitoare că eu aș putea fi mai bună decât ea, dacă m-aș apuca, dar eu nu cred în lucruri de-astea. Dumnezeu nu ne dă voie să aflăm viitorul. Este păcat. Cum se străduiau atunci să liniștească oamenii! Ceva îmi spune că lucrurile se vor repeta. Doamne ferește! Atunci, când mai toți strigau după ajutor, iar niște bărbați spărgeau geamurile cu te miri ce obiecte, am știut că totul va fi bine. Ne*

vom alege numai cu sperietura. Așa a fost. Acum va fi altfel. Dumnezeu! Văd clădiri dărâându-se. Doamne Dumnezeu! Ce legătură pot să aibă niște clădiri cu metroul? Cutremur? Sfârșitul lumii? Își făcu trei cruci mari, fără să se sinchisească de privirile ușor batjocoritoare ale unor călători din preajma ei.

În celălalt capăt al vagonului, așezați unul lângă celălalt, se aflau Robert și iubita sa, Roberta. Se țineau de mână și păreau mai îndrăgostiți ca oricând unul de celălalt.

– Pauza asta, zise fata la urechăa lui Robert, îmi place foarte mult. Nu știu de ce. Ai putea tu să-mi explici?

– Nici mie nu-mi displace, spuse băiatul. Cine știe ce-o mai fi și prin subconștienturile noastre... Poate suferim amândoi de agorafobie. Adică ne este frică de spațiile deschise. Își strecură mâna dreaptă sub părul ei bogat și începu s-o mângâie pe ceafă. (Privirile ei albastre se încețoșară ușor.) N-ar fi mai bine s-o întindem?

– Unde? întrebă ea, devenind brusc perfect lucidă și interesată.

– În străinătate. Undeva. În Canada.

– Și din ce trăim? (Propunerea lui Robert o indispusese evident pe fată.) Aici avem totul aranjat. Ce dacă e mizerie? Pe noi nu ne prea atinge.

– Da, poate că ai dreptate. Robert o privi cercetător vreme de o clipă. *Poate că fata asta câșigă bani din regulat. Poate că eu sunt ceea ce pe vremuri se numea iubit de inimă. Țsta era termenul. Am citit într-un roman vechi. Nu știu de ce nu mă atinge chestia asta. Nu sunt sigur, dar dacă ar fi așa, nu m-aș supăra prea tare. Poate că sunt un nesimțit, mă gândesc numai la binele meu, la plăcere. Totuși, ar fi o*

aventură. Vorbești și tu englezește destul de bine. N-ai avea probleme.

Roberta îl privi, dintr-o dată înstrăinată:

– Nu plec nicăieri. Aici mă simt foarte bine. Își dădu seama că vorbise prea aspru. Nu te supăra, honey! (Îl sărută pe gură, fără să-i pese de oamenii din jurul lor.) Dacă o să mă mai gândesc, poate spun că merg.

Robert o privi cu un amestec de nedumerire și îngrijorare:

– Eu am vorbit într-o doară, Roberta. Scuză-mă! Eu trebuie să-ți cer iertare. Într-adevăr, aici nu ne lipsește nimic. Iar în Canada putem merge într-o excursie. Ai vrea!?

– Bineînțeles, spuse fata, revenită la exuberanța și tandrețea de dinainte. Am auzit că este o țară foarte civilizată. Am avea ce vedea.

Robert scoase un pachet de țigări din buzunar, dar îl băgă imediat înapoi, cu o strâmbătură. Zise încet:

– Mă întreb ce s-ar întâmpla, dacă aş aprinde o țigară aici, acum? Dacă ei ne țin cu orele între stații, de ce am fi noi foarte corecți? Nu? Din primele minute ar fi fost de datoria lor să ne anunțe că stăm pe loc și de ce.

Roberta îl privi cu reproș și apoi, fără nici-o tranziție, îl înlănțui de gât și îl sărută prelung pe gură. Robert nu păru defel surprins. Când se desprinseră unul de celălalt, fața băiatului era roșie, iar privirile lui, tulburi. O întrebă în șoaptă:

– Ai fi de acord...?

– Ești nebun? îi răspunse ea printr-o altă întrebare. Era vizibil excitată. Doar dacă s-ar întrerupe curentul electric. Altfel ar fi periculos. Uită-te câți bărbați sunt în vagon. Ar sări toți pe mine, ca niște câini.

Te-ar linșa, dacă te-ai opune. Nu merge.

În același vagon, printr-o ironie a întâmplării, se afla și cuplul de homosexuali ahtiați după călătoriile cu metroul: Constantin Kepler, zis Titi, și Valentin Ionescu, zis Vali. Vizita la psihiatru îi înviorase pe amândoi. Din moment ce o somitate ne-a spus că meteahna noastră pentru călătoriile prelungite cu metroul nu este un semn de țieală, înseamnă că totul este OK. Putem merge mai departe, liniștiți.

Titi avea niște zile libere. Cei de la serviciu nu-i făceau greutăți, atunci când le cerea. Știau că era un împătimit al profesiei sale și stătea în fața calculatorului multe ore peste cele opt, pentru care este plătit. În ceea ce îl privea pe Vali, nu era nici-o problemă. El nu lucra nicăieri și era totdeauna disponibil pentru prietenul său.

Era o zi reușită pentru cei doi. Amândoi foarte superstițioși, considerau marțea ziua lor fastă. Se cunoscuseră într-o zi de marți, iar un astrolog le spusese că planeta Marte este protectoarea lor.

Stăteau unul lângă altul, ferindu-se de orice gest deplasat, de natură să-i contrarieze pe oamenii cumsecade din jurul lor. Discutaseră despre teoria imaginată de Vali în fața psihiatrului. Titi nu mai obosise să-l laude. Vali părea într-adevăr preocupat de latura abisală a problemei.

– Vezi, reluă el discuția, după o scurtă tăcere, poate că lucrurile ar trebui legate cu teoria aceea a vieții după moarte. Ai citit și tu cartea. Drumul acela spre o lumină orbitoare și în același timp atrăgătoare a celui ce-a murit cu puțină vreme înainte...

– Ce-i cu el?

– S-a spus că deliciile morții le repetă de fapt pe cele ale nașterii. Drumul către lumină este drumul

fătului din uter către lumea din afară.

– Aici este o contradicție, spuse Titi. Dacă ieșirea este o plăcere, atunci reintrarea în întuneric nu mai poate fi. Nu?

Vali îl privi uluit. Spuse, după o oarecare întârziere:

– Ai dreptate! Ce tâmpit pot să fiu! Înseamnă că toată teoria mea este o prostie, iar medicul și-a bătut joc de mine.

Vali rămase cu buzele întredeschise. Părea într-adevăr un adolescent neatins de nici-una dintre murdăriile vieții. Titi nu-și putu stăpâni o privire pofcioasă. *Sunt un mare norocos. El este omul vieții mele. Mirările acestea copilărești îi dau un farmec nemaipomenit. Nu-i de mirare că atâția au încercat să mi-l ia. Aș fi în stare să ucid pentru el.* Îi atinse în treacă mână, ca din întâmplare. De fapt i-o mângâie. Vali îi mulțumi printr-o privire tandră. Titi spuse, reluându-și tonul de conversație neutră între bărbați:

– Teoriile astea... Oricând poți să găsești una contrară... De exemplu, am văzut într-un film că lucrurile stau taman pe dos. În acest caz, teoria ta este corectă. Iar noi, amândoi, ne-am simțit foarte bine în burțile mamelor noastre...

– Da, spuse gânditor Vali, poate că da... Uite, acum... Oprirea asta. Uită-te în jurul tău. Cred că noi doi suntem singurii oameni satisfăcuți. Ceilalți își ascund neplăcerea, ba chiar indignarea, cum pot și ei mai bine.

– Oamenii sunt diferiți, spuse sentențios Titi. Dacă n-ar fi așa, lumea ar fi foarte plicticoasă. Unii dintre ei, ca și noi, iubesc adâncurile. De ce se fac oamenii mineri?

– Pentru bani?

– Poate că le și place. Eu am fost odată într-o mină de cărbuni. Mai demult. Nu ne cunoșteam pe atunci. O făceam pe tânărul jurnalist. Am mers kilometri întregi pe sub pământ. Însoțitorul meu mă privea cu coada ochiului, să vadă dacă mă cuprinde frica.

– Și?

– Era exact pe dos. Cu cât mergeam mai departe, cu atât mă simțeam mai bine.

– Poate brava. Voiai să-i impresionezi pe oamenii aceia.

– Nu. Chiar îmi plăcea.

– Noi suntem niște oameni mai deosebiți, spuse Vali, cu mândrie copilărească. Dumnezeu ne-a făcut așa.

Titi îl bătu încet pe mână, de parcă ar fi vrut să-l liniștească.

5. Sediul Televiziunii Publice

Ora 14,45. La postul public de televiziune, secretara președintelui primește un telefon ciudat. La aparat este un bărbat, Ion Popescu. Robot? Un dement? Un actor? *Nimeni nu poate să pronunțe cuvintele atât de uniform, oricât s-ar sili. Un dispozitiv electronic. Nu prea avem de-astea în țară, după câte știi eu.* Insul cu un nume atât de comun dorește să vorbească imediat cu președintele. Secretara este obișnuită cu tupeistii, așa îi numește ea pe necunoscuții doritori să comunice imediat cu omul numărul unu de la Televiziune. Aceștia sunt de obicei ușor agresivi și familiari, ca și cum doar dintr-o simplă întâmplare legătura nu este cerută de propria lor secretară. Angela a deprins o tehnică simplă. Spune că președintele este într-o cons-

fătuire – nu ședintă! – și îl roagă pe apelant să-și lase numărul de telefon și instituția respectivă. Unii o fac, indicând numere autentice, ale unor instituții. Alții spun că vor reveni peste câțva timp. Cu vremea, Angela și-a format un fel de instinct. Știe aproape din primele secunde dacă insul necunoscut este un tupeist. Din când în când, președintele îi spune să schimbe strategia. Cam o dată pe lună. Atunci, într-adevăr Angela trebuie să-i facă legătura oricui sună. Președintele discută, ba chiar se lasă admonestat, primește critici de la tot felul de inși de ambele sexe. *Probabil că ia tranchilizante, fiindcă altfel nu se explică rezistența lui nemaipomenită.* Vorbește, mai mult ascultă, de fapt, blând ca un mieluşel. Asta face bine la imagine, i-a spus odată Angelei, când era în toane bune. Este bine să se știe că președintele este un popular, dispus să stea de vorbă cu oricine. Există și audiențe, adevărat. Dar faptul că oricine poate să-l contacteze telefonic pe președinte face mai multă impresie.

În această zi de miercuri, Angela trebuie să-și joace rolul obișnuit. Dar atunci când se pregătește să-i spună omului cu glas de robot că președintele C. se află într-o consfătuire, constată, cu o uimire repede uitată, că reacționează altfel.

– Da, domnule Popescu, imediat vă fac legătura, spune ea, docilitatea întruchipată.

Nici nu-l mai anunță pe președinte cine îl caută. Face legătura direct, de parcă la telefon ar fi un ministru sau un deputat.

La rândul lui, C. se comportă ciudat. Deși n-a auzit niciodată de Ion Popescu, nu cunoaște nici un demnitar cu acest nume, iar vocea îi este cu totul străină, vorbește aproape servil:

– Da, domnule Popescu, vă ascult.

– Domnule președinte, în curând veți afla că există anumite probleme la metroul din București. Aș dori să vă rog ceva. Știu că sunteți independenți. Cu toate acestea, vă rog să nu difuzați nici-o informație cu privire la metrou vreme de câteva ore. Este în interesul tuturor. Nu am timp să vă explic. Terminat.

C. se ridică din fotoliul său pivotant și iese din birou. Angela vede pe fața lui cea mai mare uimire. *Acum arată ca un prostălău. Asta-i adevărul.*

– Angela, o întreabă, ai ascultat ce-am vorbit acum?

– Vă rog să mă scuzați, am ascultat. Nici eu nu știu de ce. Vă rog mult să mă iertați.

Gestul moale de agasare al președintelui arată că indisciplina secretarei este o bagatelă.

– Lasă asta, spune el, ușor răgușit. Ai auzit ce-a spus omul? N-am visat? N-am avut o halucinație auditivă?

Secretara îl privește pieziș:

– Nu.

– Ce-a zis? Repetă-mi, te rog!

– Să nu difuzați nici-o informație despre metroul din București. Vreme de câteva ore.

C. se duce spre fereastră și începe să se uite afară. S-ar părea că scrutează un singur punct, fiindcă nu se mișcă deloc.

Sună telefonul direct. Se aude din biroul lui C., prin ușa rămasă deschisă. Este un țârâit foarte melodios. În primul moment, Angela are impresia că președintele n-aude. Se pregătește să i-o spună, când acesta se întoarce încet. *Parcă a îmbătrânit. Sau a ieșit din spital după o lungă boală.* Intră în biroul său și nu închide ușa după sine. *Și asta este o noutate, de obicei*

nu vrea să ascult ce vorbește la telefonul ăla special al lui.

La aparat este consilierul primului-ministru pentru mass media. Cândva a lucrat în aceeași redacție de ziar cu șeful Televiziunii. Politica i-a propulsat pe amândoi în sfere nici măcar visate în urmă cu nu prea mulți ani. Succesul a creat între ei un fel de amicitie. Fac parte amândoi dintr-un club de tenis foarte select și se străduiesc să deprindă comportamentul celor din top. Învăță degajarea oamenilor obișnuiți cu succesul.

– Dragă Ioane, îi spune șeful de cabinet, a intervenit ceva destul de neobișnuit. Speram să ne întâlnim sâmbătă la tenis, dar uite că... Nici nu știu cum să încep...

Între timp, C. și-a recăpătat stăpânirea de sine. *Trebuie să-mi joc rolul, n-am încotro. Nu pot să apar în postura celui nesigur, bulversat de la un telefon anonim.* Dezinvolt, spune:

– Scuză-mă o clipă, te rog! Mă lași să ghicesc? (Nu mai așteptă răspunsul celuiilalt.) Este vorba despre metrou. Să nu dăm nici-o știre vreme de câteva ore. Asta este?

Celălalt tace vreme de câteva secunde. În receptor i se aude respirația. Apoi spune cu o voce de om extenuat:

– De unde știi? Nu s-a făcut nici-o declarație de presă. (Încearcă fără prea mult succes, să glumească.) Că doar nu ascultă telefoanele de la Guvern.

– Nici vorbă. Am primit un telefon acum câteva minute. De la un anume Ion Popescu. N-am auzit în viața mea de el.

– Și noi la fel. Nu pricep... Și vocea lui... Cumplită, nu?

– Da. M-a paralizat. Nu știu dacă se poate face

hipnoză prin telefon. Se poate?

– Habar n-am. Și pe-aici vocea lui ne-a întors pe dos. O tot ironizez pe nevastă-mea, cu forțele ei paranormale, dar acum...

C. păstrează tăcerea. *Ceva nu este în regulă cu povestea asta.* Întreabă:

– De fapt, de ce mi-ai dat telefon? Din moment ce toată chestiunea era secretă?

– Fiindcă oprirea tuturor trenurilor de metrou dintr-o dată se află. Ziarele nu pot să informeze decât în ediția de mâine. Pe când posturile de televiziune o pot face imediat.

– Și cele de radio.

– Bineînțeles. Vor tăcea toți. Au primit telefoane. Este ceva cu totul de neînțeles. După câte am reușit să aflu, nimeni n-a difuzat știrea cu oprirea metrourilor. Absolut misterios. Doar știi cât de ahtiați sunt după priorități. Posturile de radio și televiziune vor păstra discreția. Știrea se va răspândi doar din om în om. Mult mai încet, orice ai spune. Nici voi n-aveți vreo intenție... Cum să spun? Contrară...

– Nu, spune C. Vom tăcea vreme de câteva ore, așa cum a spus Popescu ăsta. Este umilitor... Nu mai comentez. N-are nici-un rost. Poate mă mai suni. Dacă ai noutăți. Rămân aici până diseară.

– Îți mulțumesc, spune celălalt, în continuare nedumerit. La revedere.

6. O ramă de metrou între stațiile Crângași și Semănătoarea

Ora 15,00. În trenul oprit, călătorii reacționau în feluri diferite. Câțiva vociferau. Cei mai mulți

încremeniseră într-o muțenie totală. Stăteau pe locurile lor sau în picioare și priveau în gol. Statui ale resemnării, așa le numea în sinea lui un bărbat îmbrăcat într-o salopetă portocalie, om la vreo cincizeci de ani, bine hrănit, în mod evident lipsit de grija zilei de mâine. *Acum își amintesc de anii din timpul lui Ceaușescu, când n-avea nici-un rost să te grăbești. Oricum n-aveai unde ajunge. Trăiam atunci într-o așteptare bleagă, de oameni anesteziați. Nu speram nimic, totuși undeva în noi licărea ideea că lucrurile nu pot să dureze la infinit așa. Metroul ăsta oprit este o imagine a stagnării românești.*

– Ce-ai pățit, nea Jeane? îl întrebă tânărul de lângă el, îmbrăcat de asemenea într-o salopetă arătoasă. Că te uiți în gol, de parcă nu știi ce.

Jean Balaban, scriitorul devenit instalator și patron de firmă, clipi de câteva ori înainte de a răspunde:

– Păi, știi, băi Mișule, chestia aia cu mutarea veceului... Este ceva greu de făcut. Ai mai lucrat așa ceva?

– O singură dată. Înainte de-a veni la dumneata nici nu mă băgam la treburi de-astea. Nu-i vorbă, nici oamenii nu erau curioși... Țștia bănoși de azi... Este altă problemă...

– Așa ie, dacă îți pune banul în buzunar, nu poți să spui nu. Nu ne jucăm. Când ne ducem la ăia cu veceul, îl chem pe nea Nicu, unul bătrân, nu prea mai lucrează. Da' are o mână! Să n-am parte, dac-am mai văzut meseriaș ca el la viața mea.

– De ce nu l-ai luat la firma dumitale? Dacă este așa de bun?

– Țșta și-a făcut suma, este un domn. N-ai treabă cu el. Trăiește din dobânzi. Să n-am parte, dacă te

mint. Este și bătrân. Șaptezeci. Da' arată ca mine. Cel puțin... Dacă nu mai bine... E soi bun. A știut să trăiască. Tot timpul îmi zicea bă Jeane, dacă unul apucă cuțitul de mâner, tu nu ești obligat să-l apuci de tăiș... Curvă bătrână... Ce să mai discutăm.

Mișu făcu ochii mari:

– Trăiește din dobânzi?! Fir-aș al dracu', nea Jeane! N-ajung și eu așa?

– Ajungi, bă, ajungi... Dacă strângi bine sculele alea în mână când lucrezi.

Mișu izbucni în râs. *Al dracului nea Jean ăsta! Am auzit că a avut o altă meserie mai demult. Scria cărți! Pe bune. S-a lăsat că nu mai ieșea banu'. Nevastă-sa este o doamnă, că doar am văzut-o de atâtea ori. Nu prea arată a femeie de instalator. Dracu' știe. După cum vorbește și cum se poartă, nea Jean pare unul de-al nostru. Până la coadă, nu-i treaba mea.*

Nu departe de cei doi instalatori privatizați se aflau niște oameni îmbrăcați ciudat. Purtau instrumente muzicale. Unii dintre călători și-i aminteau. Cântaseră vreo câteva zile la rând în stația Unirii. Niște cântece mai degrabă triste. Jean Balaban îi știa. Cândva spaniola fusese un vis al lui. Învăța alte limbi străine, dar era cu gândul la spaniolă. *Ca un seducător cu destule succese, dar melancolic din pricina unui amor platonic pentru o adolescentă sută la sută inaccesibilă.*

– De unde-or fi ăștia, nea Jeane? auzi vocea lui nea Mișu.

– Din Perú, mă, din Perú.

– Da' de unde știi?

– Am auzit. Am fost mai acum vreo două săptămâni cu Mielu la unii cocă de bani, niște granguri.

Știi ce-a făcut ăla de-acolo, stăpânul vilei? Mi-a spus fata în casă.

– Ce-a făcut?

– I-a auzit pe ăștia cântând, că au stat odată la Gara de Nord, vreo câteva ceasuri. Ăla, barosanul, trecea pe-acolo cu mașina. Are șofer, bun înțeles. I s-a sculat lui și-a oprit mașina în fața ăstora. S-a dat jos și-a început să le vorbească la ăștia pe limba lor. Că să vină la el acasă, să dea un concert! Auzi, mă!

– Da' le știa limba?

– O știa, pen'că a lucrat într-o țară unde se vorbește spaniola. Diplomat. În timpul lu' Ceaușescu. Și-a făcut cheag, omu'. Mă-nțelegi.

– Și s-au dus?

– Da. I-a băgat ăla în living sau cum îi zice la camera aia mare de la parter. Au cântat de le-au sărit capacele. La urmă i-a plătit și s-au cărat.

– Cât le-o fi dat? întrebă Mișu.

– Fata a văzut niște dolari. Vreo două sau trei sute de parai. Dacă nu patru. Ce spui?

În același vagon se afla și Profetu', cerșetorul bătrân care-și făcea veacul de obicei în stația Unirii. Arăta ca întotdeauna, nespălat de foarte multă vreme, îmbrăcat în niște bulendre culese de prin gunoi, urât mirositoare. Își aranjase culcușul într-un capăt al vagonului. Stătea pe jos, liniștit. Un păsăroi ciudat. Se clătina încet și boscorodea niște vorbe greu de înțeles. Barba albită îi ascundea trăsăturile. Purta o pălărie atât de ponosita, încât nu mai avea nici-o culoare. Printr-o spărtură a acesteia îi ieșea părul cărunț.

În jurul lui era un spațiu liber, cu raza de vreo jumătate de metru. Cei mai mulți din preajma Profetului nu-i întorseseră spatele, cum ar fi fost firesc, ci îl priveau cu atenție.

– De obicei, înțeleg ce spune, zise un tânăr, cu înfățișare de student. Acum nu reușesc.

Fata care-l însoțea strâmbă ușor din nas. Spuse disprețuitor, atentă totuși să nu-și supere prea mult companionul:

– Ai și tu niște gusturi... Nu simți ce urât miroase?

– Sunt de acord că pute. Dar știi cum i se spune?

– Nu.

– Profetu'. Dacă n-ai fi atât de pornită, ai observa că omul are ceva fascinant.

– Ce? (Fata își scutură părul bogat într-un gest spontan, plăcut la vedere). Ce-ar putea să fie atrăgător la o epavă umană? Locul lui ar fi într-un azil de bătrâni.

Apărătorul cerșetorului își ridică sprâncenele, sceptic. Zise.

– Nici măcar nu știm câți ani are. Oamenii de genul lui arată mult mai bătrâni decât sunt în realitate. Dacă l-ai fi prins vreodată într-un moment bun, n-ai mai vorbi așa. Omul este, de fapt, un filozof. Poți să râzi, dacă vrei.

Fata ridică din umeri. Își întoarse în chip ostentativ privirea de la cerșetor, ca și cum discuția despre acesta ar fi ajuns s-o plictisească. Apoi, cu un zâmbet stânjenit, reîncepu să-l contemple. Când vorbi, siguranța de sine i se micșorase:

– Poate că ai dreptate. Totuși, nu este singurul care prevede sfârșitul lumii. De ce l-am crede mai mult pe el decât pe alții? (Îl apucă strâns de mână.) De ce?

– Fiindcă se referă la București. Mai mult, la metrou.

Fata îl privi uluită. O clipă, păru o fetiță naivă. Îl întrebă aproape în șoaptă:

– Ce spune? Râse nervos, fără să mai aștepte răspunsul. Vrei să mă sperii. Stăm de atâta vreme aici, între stații... Asta vrei. Știi că nu-mi prea place întinericul... Ești rău! (Îi lăsă brusc mâna.) Ești foarte rău.

Băiatul o privi serios:

– Nu glumesc. Cu chestii de-astea nu-mi permit să... Îi las pe alții să-și râdă de prezicători și de fenomenele paranormale.

Fata deveni aproape poruncitoare:

– Deci, ce spune?

– Zice... O catastrofă a metroului... A ăstuia al nostru. Noi doi mergem zilnic cu el. Ca atâția alții. O mare catastrofă. Un dezastru.

– Când?

– Nu azi, nu acum, bineînțeles. Băiatul se strădui să zâmbească degajat. Cândva, în viitor...

– Și cum spune?

– Are o expresie. Se pare că asta i-a impresionat cel mai mult pe oameni. Fără să-și dea seama, Profetu' folosește o metodă propagandistică verificată. Repetă la nesfârșit niște cuvinte. O formulă.

Fata își pierduse cu totul buna dispoziție. Întrebă, abia ascunzându-și iritarea:

– Ce formulă?

– Te rog să mă scuzi, spuse tânărul oarecum stânjenit, dar este destul de...frustă.

Fata se enervă de-a binelea. Aproape strigă:

– Vreau s-o aud! Acum!

Tânărul se aplecă spre urechea ei și-i șopti:

– Ca niște macaroane! Futu-vă muma-n cur! Apoi, cu voce normală. Acesta este sloganul „electoral” al Profetului.

– Macaroanele ar fi liniile de metrou, nu?

– Da.

– Așa ceva nu se poate. Tu ești la Construcții. Dacă ar exista riscuri, nu te-ai urca niciodată în metrou. Corect?

– Bineînțeles. (O sărută foarte tandru pe obraz.) Sau, oricum, nu te-aș lua cu mine.

Fata se liniștește și își recăpătă zâmbetul.

Timpul trecea, iar mecanicul metroului se încăpățâna să păstreze tăcerea asupra opririi. *Cine știe ce-o fi. S-au mai întâmplat chestii de-astea. N-are rost să mă tachinez. Opresc și trenurile în câmp și nimeni nu anunță călătorii. Până la urmă treburile se aranjează.*

Brusc, o femeie începu să strige la soțul ei. Erau niște oameni relativ tineri, în jur de patruzeci. Femeia era îmbrăcată decent. Purta o sacoșă de plastic și stătea în picioare, ținându-se de o bară metalică.

– De ce nu faci nimic? răcni ea fără veste. Stai aici lângă mine ca o momâie! Cât mai durează? Nu-ți pasă de mine!

Bărbatul începu să zâmbească, lăsând să se înțeleagă că soția lui făcuse o glumă mai deosebită. O mângâie timid pe pe umăr și-i spuse încet:

– Lasă, dragă! Ce să facem? Se mai întâmplă. O să plece imediat. O să vezi.

– Ce să văd? zbieară ea și mai tare. Atâția bărbați aici și nimeni nu face nici-un gest, nu scoate nici-un cuvânt. (Începu să plângă nervos, fără lacrimi.) De ce nu îl anunță cineva pe mecanic?

– N-are cum, zise neutru un bărbat aflat lângă cei doi soți.

Femeia explodează:

– Cine te-a întrebat pe tine? De ce te bagi în vorba oamenilor? Am vorbit eu cu tine? (Ridică

sacoșă și încercă să-l lovească pe cel intrat în vorbă.)
Te bag în pizda mă-tii !

Soțul îi dădu o palmă, pe neașteptate. Femeia se clătină de forța loviturii și apoi începu să plângă liniștit. O femeie se ridică și o luă de mână. O așeză în locul ei. Complet calmată, soția revoltată își acoperi fața cu palmele și continuă să plângă. În vagon se lăsă tăcerea. Singurul vorbitor rămăsese Profetu' :

– Oameni fără minte. Credeți că lucrurile or să meargă așa, la nesfârșit. Nu simțiți nimic rău. Totul este bine, ca pe roate. Cu banii voștri căcăcioși în buzunare. Vă uitați la vitrine. Aș vrea aia și aia. Îmi ajung banii pentru cutare. Strâng bani și-mi iau. Nu știți ce se pregătește. Aici, acum. Ca niște macaroane! Futu-vă muma-n cur! Așa o să se rupă. O să cădeți toți în iad.

Un bătrân de vreo șaiszeci de ani, aflat prin preajma Profetului se supără fără veste și făcu un pas înspre acesta. Spuse amenințător:

– Bă, nenorocitul, mă înjuri tu pe mine? Te calc în picioare!

Tânărul care discutase cu fata mai înainte, îl apucă de braț și-l opri. Îi spuse blând:

– Nu vă înjură pe dumneavoastră personal. Și nici pe cineva de aici. (Bătrânul îi măsură amenințător.) Vru să-i spună ceva, dar renunță. (Tânărul era înalt și părea musculos). Înjură în general. Sau poate că înjură liniile metroului. Cine știe?

Așa este, interveni o voce împăciuitoare din public, n-are rost să-ți pui mintea cu un om necăjit ca el. Spune și el niște vorbe. Nu vrea să supere pe nimeni.

Conversațiile se reluară într-o atmosferă schimbată. Spusele cerșetorului, așa absurde cum fuseseră,

loviseră undeva. În privirile oamenilor apăărură licăriri de neliniște.

7. *Palatul Victoria*

Ora 15,00. Demnitarii aflați în biroul primului-ministru așteaptă în tăcere.

Doi dintre ei sunt fumători, dar nu îndrăznesc să aprindă vreo țigară. Premierul este un puritan, pornit, printre altele, împotriva țigărilor.

În sfârșit, legătura este realizată. Vor auzi cu toții convorbirea.

– La telefon primul-ministru. Vă ascult.

Vocea anonimului este într-adevăr inumană, într-atât de egal și de corect articulează cuvintele:

– Vă salut cu deosebit respect, domnule prim-ministru. Cum știți, mă numesc Ion Popescu. Am aflat că trenurile de pe toate liniile de metrou au fost oprite. N-am înțeles această măsură.

Ministrul transporturilor îi aruncă subalternului său, directorul general R., cu o privire asasină. Primul-ministru pare a nu observa nimic.

După o scurtă tăcere, premierul întreabă:

– Domnule Popescu, ce organizație reprezentați? În ce calitate ne-ați contactat?

Răspunsul vine imediat:

– Amănuntele n-ar face decât să vă consume inutil timpul. Să zicem că sunt un simpatizant al României.

– Nu sunteți român?

– Iată o nouă întrebare lipsită de sens. În contextul de față.

Primul-ministru nu poate fi clintit cu nici un chip

din calmul lui britanic:

– În acest caz, ce doriți? Sau ce propuneți? Ce-ați face în locul meu, dacă un necunoscut v-ar anunța iminența unor atentate cu bombe asupra metroului?

– Aș porni toate trenurile, în mod normal, dar nu aș mai admite intrarea călătorilor în stații. Nu știm când se va produce prima deflagrație. Vă urez noroc. Poate vă voi mai contacta. Terminat.

D., ministrul transporturilor, nu mai așteaptă părerea șefului său. Îi spune răstit lui R. :

– Ordonati cât mai repede pornirea trenurilor.

Planul omului de la telefon este cel mai logic cu putință.

Premierul înclină aprobator din cap, iar directorul general își folosește febril telefonul portativ. În timp ce vorbește cu Dispeceratul, îi face un semn lui S. Acesta se înclină către premier și părăsește aproape în fugă biroul. R. este palid și asudă. *Numai să nu fac vreun infarct. Nu este defel momentul.*

– Într-adevăr, spune premierul, oprirea trenurilor putea fi evitată. În febrilitatea momentului, însă, era greu de găsit o soluție.

– Am procedat așa, zice R., fiindcă explozia unui tren aflat în mișcare este mult mai periculoasă.

P. spune posac:

– Operația evcuării putea fi începută din primul moment. În fine... Întrebarea este ce facem după ieșirea ultimului călător.

Ministrul de interne tușește, pentru a-și drege glasul:

– Procedura de rutină. Apelăm la ajutorul armatei. Sunt verificate toate vagoanele. Ramele, cum le spuneți dumneavoastră, cei de la metrou. Este posibilă și minarea unei linii. Explozibil poate fi plasat în

stații și în tuneluri. După câte știu, stațiile de metrou nu sunt păzite prea riguros. Se poate intra și prin gurile de aerisire. D. face un gest de neputință, îndepărtându-și brațele. De asemenea, există posibilități ca o persoană sau mai multe să rămână în interior în timpul cât circulația este întreruptă. Mă înșel?

– Nu, răspuse R. (Și-a mai revenit și pare stăpân pe sine.) Nu suntem pregătiți pentru a întâmpina un atac terorist. Mă întreb care metrou din lume este. (Îi aruncă o privire piezișă ministrului său.) Rămâne să ne organizăm în viitor.

Primul-ministru pare a calcula ceva în minte. Întreabă:

– Cam cât timp ar dura evacuarea tuturor? După ieșirea ultimului călător am putea respira ușurați.

Directorul general se gândește. Vrea să spună ceva, renunță. Se decide:

– Cred că mai puțin de o oră. Le-am spus celor de la Dispecerat să nu alerteze lumea. Totul va decurge în mod normal. Va fi anunțată o întrerupere a traficului. Intrarea în stații va fi temporar interzisă. Nici mecanicii nu vor ști nimic. Li se va spune că este vorba despre alimentarea cu energie (Se adresează superiorului său direct.) Rămâne să stabiliți cât timp va dura întreruperea circulației. În cele din urmă, va fi necesar un comunicat de presă.

– Ce părere aveți? este întrebat A.

Ministrul de interne nu spune nimic. Tăcere. Apoi, în chip surprinzător, se aude un lătrat de câine. Primul-ministru zâmbește abia perceptibil.

– Trebuie să vorbim cu armata, spune A. Ei au specialiști în deminare. Dacă vor fi verificate toate traseele, presupun că vor fi necesare câteva zile.

– Pagubele vor fi imense, șoptește D.

– Și nu numai pentru dumneavoastră, spune premierul. Întreprinderile trebuie să se preocupe de transportul angajaților. Poate vom apela la ajutorul armatei, dacă povestea se prelungește.

Ministrul de interne se uită lung la primul-ministru. Obrazul lui de om îmbătrânit, dar energic se încrețește a scepticism:

– Domnule prim-ministru... Dacă este joaca unor adolescenți? Am auzit că sintetizatoarele de voce pot fi cumpărate de oricine. Dacă are bani suficienți, bineînțeles. Vă dați seama ce forțe umane vor fi puse în mișcare?

Premierul clătină lent din cap.

– Nu ne putem permite să riscăm. Știrea va ajunge mai devreme sau mai târziu la jurnaliști. Vă dați seama ce s-ar întâmpla, dacă avertizarea s-ar adevăra. Toți cei de-aici am zbura de pe scena politică în douăzeci și patru de ore. Există o psihoză cu privire la teroriști. Oamenii sunt foarte sensibilizați. Ce spuneți pare rezonabil, dar nu ne putem permite. Asta este situația. Vom acționa așa cum am stabilit. Voi vorbi chiar acum cu armata.

8. Un tren subteran între stațiile Crângași și Semănătoarea

Ora 15,00. Circulația metroului urma să se reia la ora 15,15. Iom Mercală intrase în tură la ora 14. Era la prima lui cursă. Trebuia să meargă de dimineață, dar aranjase un schimb cu un coleg. N-avusese probleme cu șefii. Mecanicii erau considerați niște oameni mai deosebiți și erau tratați ca atare. În timpul prelungitei staționări, mecanicul avusese timp să se gândească la

cele văzute în noaptea precedentă. Trebuia să anunțe pe cineva? Pe cine? Să meargă la Poliție? Discursul căruntului cu barbă și părul legat în coadă nu conținea nimic subversiv. Generalități. Dar discuțiile purtate în șoaptă? Ce puseseră la cale? Fără veste, îi reapărură în minte unele dintre vorbele spuse de șeful din hangerul părăsit. Răul trebuia să domine lumea. Stăpânul lor știe că nu pot să-i spună vorbele cuvenite. Fiindcă sunt ascultați. Stăpânul a intrat în ei. Cuvântul satana n-a fost rostit, dar plutea în aer. Numia despre diavolul putea fi vorba. Ce-or fi pus la cale? De dimineată încercase s-o întrebe pe Lucica, dar nu obșinuse decât o tăcere dușmănoasă din partea ei. Nu-i treaba ta, așa îi spusese, în cele din urmă. Am voie să ascult ce muzică doresc. Apoi îl privise încruntată. Te credeam un om serios. Să mă urmărești, ca pe o răufăcătoare! N-am să-ți iert asta niciodată.

Anunțul privitor la reluarrea circulației fu recepționat de Mercală la ora 15,10. Porniți peste cinci minute. Procedați normal. La intrarea în stația Crângăși, anunțați că trenul nu mai circulă. Atât. Apoi rămâneți în așteptare. La sosirea trenului din spatele dumneavoastră, veți înainta cu distanța corespunzătoare, pentru a-i face loc. Veți primi instrucțiuni la momentul potrivit.

Când mai erau vreo două minute până la plecare, în ușa cabinei se auziră niște bătăi. Mecanicul și ajutorul lui se priviră uluiți. Mercală crezu că are o halucinație.

– Ai auzit și tu? îl întrebă pe celălalt.

Acesta, un tânăr de vreo douăzeci și cinci de ani făcu un semn afirmativ.

– Nu se poate, spuse Mercală. Ni s-a părut.

Bătăile se repetară. De această dată, mult mai dis-

tinct.

– A bătut cu ceva de metal, cu o monedă, cred, spuse Mercală.

Cei doi erau obișnuiți cu zgomotele, dar acelea li se părură asurzitoare.

– Deschide ușa! spuse mecanicul. O fi vreun revizor de cale. Cine știe cum s-a rătăcit pe aici, la ora asta. Altcineva n-are cine să fie.

Afară era un tânăr cu părul lung, îmbrăcat cu haine de culoare închisă. Vestă și pantaloni de piele, cu ținte. Cămașă neagră cu un model izbitor, reprezentând craniile umane. Purta cercei. De gât îi atârnau câte-va amulete. Mercală simți că i se moaie picioarele. *Ăsta este de-al Lucicăi. Asta au discutat ei aseară. Ei au lansat zvonurile despre metrou. Că se va întâmpla nu știu ce.* Tânărul urcă liniștit. Mecanicul-ajutor se înroși la față și îl apucă de piept pe intrus. Zise, scrâșnind din dinți:

– Ce cauți, mă, aici?

Mercală interveni cu un glas abia audibil:

– Lasă-l în pace!

Celălalt n-auzi și se montă și mai tare. Mecanicul strigă:

– Ia mâna de pe el! (Mecanicul-ajutor se retrase. Privirile lui erau ale unui om cu mintea rătăcită.) Ce dorești? îl întreabă pe noul venit.

– Văd că tu ești mai deștept, spuse disprețuitor tânărul. În trenul ăsta este un om de-al nostru. Are o încărcătură bună să vă strice toată jucăria. Să vă facă și-o inundație de toată frumusețea.

Mercală își recăpătă sângele rece:

– Și omul tău? Nu moare și el?

– Pe noi nu ne sperie moartea. Prin ea ne eliberăm de lanțurile fricii. (O clipă, tânărul păru a fi

intrat în transă. Privirile i se lărgiră, mâinile i se încleștară. Își scutură capul. Se liniști brusc.) Atenție, bătrâne! Rămâi pe loc! La prima mișcare, trenul tău sare în aer.

Mercală se simți de parcă ar fi primit o injecție cu un tranchilizant foarte puternic. *Niciodată n-am fost mai calm decât acum.*

– Bine, spuse. Și mai departe?

– Cheamă Dispecerul la telefon. Sau nu, așteaptă să te sune el. Vor vedea că rămâi pe loc și se vor întreba ce s-a întâmplat. Atunci mă dai pe mine la telefon. (Tânărul rânji sardonice). Vor afla niște lucruri amuzante. Foarte distractive.

Telefonul sună după câteva secunde. Mercală se conformă ordinelor. Îi întinse receptorul noului venit:

– Atenție, vă rog! spuse acesta. Trenul din care vorbesc eu nu se mișcă. Vagoanele rămân închise. Veți primi imediat noi instrucțiuni. (Închise telefonul și îl privi poruncitor pe Mercală.) Uite ce ai de făcut acum. Anunți călătorii că oprirea mai durează câtva timp. Precizezi că toată lumea trebuie să rămână liniștită. Părăsirea ramelor, prin forțarea ușilor sau spargerea ferestrelor prezintă pericol de moarte. Vorbești cu o voce normală. Apelezi la răbdarea călătorilor și îți ceri scuze în numele Metroului. Ai înțeles?

– Da.

Pletosul făcu un semn poruncitor din cap. Mercală vorbi exact cum i se spusese.

– Bine, bătrâne! Așa te vreau! Poate intri și tu în mișcarea noastră, alături de fiică-ta. Deși ești cam moșneag pentru noi. Cheamă acum Dispeceratul. Mai am să le spun ceva.

Mecanicul se conformă. Creierul îi lucra cu febrilitate. *Totul mi se pare ceva de necrezut. Faci acte*

de terorism, atunci când ai de cerut ceva. Ce-ar putea pretinde ăștia?

– Atenție, le spuse teroristul celor de la Dispecerat. În acest tren se află o încărcătură bună să vă distrugă nu numai vagoanele, ci și tunelul.

În aceeași situație se afla și un tren aflat între stațiile Unirii și Izvor. Aceste două trenuri rămân pe loc. Cu restul, faceți ce știți. Nu ne interesează. Dacă unul dintre aceste trenuri se pune în mișcare, sare în aer. Ați înțeles?

– Da, spuse S.

– Ați primit al doilea telefon?

– Da.

– OK. Așteptați noi instrucțiuni. Nu încercați nimic, dacă doriți să mai aveți metrou în București. Fără trupe de comando, fără gaze hipnotice. Oamenii noștri nu se tem de moarte. La cel mai mic semn că nu jucați cinstit, cele două trenuri sar în aer. Pletosul zâmbi satisfăcut. Am pus lucrurile la punct, le spuse celor doi aflați lângă el. Acum o să avem de așteptat. Nu prea multă vreme.

Se așează pe scaunul mecanicului și își aprinse o țigară.

– Dacă n-aveți nimic împotrivă, spuse ironic.

Trecură câteva minute. Mercală își aminti secvențe din filme cu teroriști și ostatici. Mă întreb cum de au acționat așa și nu altfel. Cum de a ajuns ăsta aici. De unde a știut că noi ne vom opri tocmai aici. Cel cu bomba s-a urcat în tren mai înainte. De unde a știut cel de aici la ce ușă trebuie să bată?

În cabina strâmtă se instala treptat un fel de intimiditate. Cei trei bărbați aproape se atingeau unul pe celălalt. Mercală, în continuare foarte calm, avea privirile unuia care face mintal niște calcule.

Mecanicul-ajutor, ieșit din furia lui neputincioasă, rămăsese proptit de o ușă și privea în gol.

– Ia spune, întrebă mecanicul, de unde ai știut unde să sui?

Tânărul râse disprețuitor:

– Nu-ți vine să crezi, este? Îți spui că totul este un joc de copii?

– Nu-mi spun nimic, dar n-aveai de unde să știi.

– Bine, bătrâne, o să-ți spun. În definitiv, fata ta este una de-a noastră. Deși n-a făcut încă pasul cel mare. Mai are nu știu ce ezitări. Seamănă cu tine. Este cam căcăcioasă de felul ei. (Mercială îl privi țintă.) Ai vrea să-mi dai una, este? Te gândești că băiatul din tren, bomba noastră vie, n-are de unde să știe, este? (Râse aproape prietenos.) Ne crezi idioți, este clar. Află că acum băiatul din tren aude tot ce discutăm aici. Atinge-mă numai și-o să vezi ce se întâmplă. Bum! Asta, nimic altceva.

– Nu te-ating, zise liniștit mecanicul. *Lucica mea este amestecată în atacuri teroriste? Nu pot să cred asta în ruptul capului. Probabil sunt mai multe grupuri. Toți necăjiții ăia, care își chinuie urechile cu muzica aia îngrozitoare, să fie niște teroriști? Să riște închisoarea pe viață? Pentru ce? Ca muzica lor să fie cântată în tot orașul, zi și noapte? Este absurd. Te-aș întreba doar ceva.*

– M-ai mai întrebat o dată. Cam uiți, bătrâne! Cum de am știut unde se află trenul tău. Asta vrei să știi.

– Da.

– Am profitat de întâmplare. Eu trebuia să vin aici, peste voi doi, la Semănătoarea în stație. M-aș fi urcat imediat după ajutorul tău. N-ați mai pățit așa ceva. Ați fi fost prea mirați, pentru a mă împiedica.

După aia ați fi rămas pe loc. Ați fi anunțat călătorii să fie cuminți. Așa a ieșit mai bine decât speram. Poate că în stație, lumea s-ar fi panicat și ar fi încercat să forțeze ușile.

Mercală tăcu vreme de câteva secunde. Apoi spuse liniștit:

– Dar trenul? Sunt mai multe între Semănătoarea și Crângași. De unde ai știut care este cel cu bomba?

– Vezi că iar ne crezi proști? Trenul tău are un semn. Chiar aici, lângă cabina ta. Mai sunt încă două. Nu le-a observat nimeni, fiindcă sunt discrete. Și fiindcă nimeni nu s-a așteptat la așa ceva.

– Și cum de ai ajuns până aici? Cum de nu te-a văzut nimeni din celălalte trenuri. Cele pe lângă care ai trecut?

– Și aici am avut noroc. (Arătă înspre o sacoșă. Lui Mercală și ajutorului său li se păru că o văd pentru prima oară.) Aici am o salopetă. Cum au revizorii voștri de cale. Dar n-a fost nevoie să mi-o pun. Toate trenurile sunt cu farurile stinse în timpul staționărilor mai lungi. N-am știut asta. Am aflat-o acum. (Râse batjocoritor.) Faceți economie de electricitate, probabil. Am trecut liniștit pe lângă câteva trenuri. M-am aplecat. Nimeni nu m-a văzut. Ei, ce ai de spus? Ești mulțumit de explicațiile mele, presupun. Sau mă înșel?

– Sunt mulțumit, spuse mecanicul cu voce lipsită de orice intonație. Deci oprirea n-a fost opera voastră.

– Nu. Habar n-am cine a oprit trenurile. Și de ce. Chiar așa, de ce v-ați oprit?

Mecanicul tăcu.

– N-auzi? Te-am întrebat ceva.

– Bă, băiatule, spuse Mercală duios, te-am înțeles. Am aflat că sare trenul în aer, dacă mă ating de tine. Știu că sunt, pentru tine și fiică-mea, un moș.

Nu-ți pasă de moarte și altele de-astea. Totuși, fii atent cum vorbești! Eu nu sunt aici la un interogatoriu. Fii atent! (Îl mângâie pe cap, patern. Intrusul nu avu timp să se ferească. Gestul fusese prea surprinzător.) Fă atacuri cu bombe, dar nu mă călca pe mine pe bățatură.

Ajutorul lui Mercală își privi șeful cu ochii holbați. *Niciodată nu l-am auzit vorbind atât de blând. Toarce ca o pisică.*

– Bine, bătrâne, spuse teroristul.

Vocea lui era ușor răgușită. *De emoție? De frică?*

– Așteptăm să ne sune de la dispecerat. Nu mă interesează treburile voastre. Eu am o misiune aici. Tu poți să faci ce vrei. Să-mi rupi gâtul sau să mă pupi, te privește.

9. Palatul Victoria

Ora 15,15. Între biroul primului-ministru și dispeceratul Metroului s-a stabilit o legătură permanentă. S.poate suna. O și face de îndată ce primește stupefiantele noutăți de la cei doi mecanici. Îi răspunde primului-ministru. Acesta nu este omul convențiilor rigide. Nu-l deranjează să facă parte din celula de criză. Vorbește în felul lui obișnuit. Foarte calm, articulând rar cuvintele. Mă interesează, în primul rând, logica situației, a declarat el odată într-un interviu. Nu rațiunea de stat? a încercat vicleanul jurnalist să-l surprindă. Nu, i-a replicat Panait. Pentru a pricepe rațiunea de stat, ai nevoie de o abordare logică. Un patriot frenetic, de exemplu, dar lipsit de logică, poate face mult rău.

Dispecerul șef uită că vorbește cu șeful Executivului și i se adresează imperativ. Telefonul îi

amplifică vocea. Îl aud toți cei prezenți:

– Cu domnul ministru D., vă rog!

Premierul zâmbește abia vizibil și îi întinde receptorul subalternului său.

– Da, domnule S., spune morocănos demnitarul. Ai dat drumul la circulație?

– Domnule ministru, a intervenit ceva cu totul special. În două trenuri ale noastre se află doi teroriști-kamikaze. Au explozibilul asupra lor și amenință să-l detoneze. Pretind să oprim cele două trenuri în locurile unde se află acum și să facem ce dorim cu celelalte.

– Rămâneți la telefon, vă rog! (Apoi i se adresează lui R.) Ce putem face? (Nu așteaptă răspunsul.) Domnule S., auzi ce vorbim aici?

– Aud foarte bine.

Privirile directorului general sunt rătăcite. Face eforturi vizibile să-și recapete calmul. Buzele i se mișcă, dar nu se aude nici-un sunet. În cele din urmă întreabă:

– Domnule S., unde se află cele două trenuri?

– Între Izvor și Unirii, primul. Al doilea, între Semănătoarea și Crângași.

– Se pot pune în mișcare multe. Unele, însă, n-au pe unde să iasă. Se poate face un plan de evacuare. Unele trenuri pot să o ia în direcția inversă și să fie golate de călători.

– Ce fel de zone sunt cele două? întrebă premierul, pururi egal cu sine însuși. Ce efecte ar avea exploziile?

– Foarte rele, spune R. Apele din canalele de aducțiune de sub Dâmbovița ar putea invada tunelul. Așa ceva s-a mai întâmplat odată. A fost urât de tot. Asta a fost demult.

Ministrul comunicațiilor îl privește sever:

– Lăsați trecutul, domnule R. Ne interesează prezentul.

– Da, bineînțeles, bâguie directorul general. Inundația a fost pe vremuri la stația Unirii. Acum s-ar putea întâmpla ceva asemănător.

– Înțeleg că v-ați referit la trenul dintre Unirii și Izvor, spune imperturbabil primul-ministru. Dar al doilea? Ce pagube ar putea fi?

Directorul general este foarte palid. S-ar zice că din moment în moment va leșina. D. spune cu voce tare, spre a fi bine auzit la Dispecerat.

– Domnule S., vă rog să răspundeți!

– Da, spune zelos S. Acolo, tunelul trece pe sub Dâmbovița. Ar putea fi chiar mai rău. Mă refer la posibilitatea de afectare a barajului.

Șeful de cabinet a pus între timp în fața premierului o hartă a Capitalei. *Nu i-a cerut-o nimeni. Iată ce-nseamnă să ai un subaltern inteligent.* Acesta privește cu atenție și spune foarte calm:

– Domnule S., am în față o hartă cu traseele metroului nostru. Îmi pot reprezenta poziția trenului. Distanța până la baraj este totuși mare. Cred că ipoteza dumneavoastră nu stă în picioare. (Îl privește întrebător pe ministrul de interne.) Ce părere aveți?

Sumbru, A. se ridică și vine în spatele primului-ministru. Privește cu atenție harta. Spune:

– În principiu, aveți dreptate. Dar dacă explozia dă naștere unei unde de șoc asemănătoare celor seismice? Trebuie să vedem ce spun specialiștii.

Vreme de câteva secunde domnește tăcerea. Din nou, ca un făcut, se aude un hămăit de câine. Premierul, iarăși, zâmbește abia perceptibil. *Acum toți au viziunea inundării Bucureștiului. Ruperea barajului de la Crângași, valul enorm care ar mătura tot ce-ar*

întâlni în cale. Apocalipsa adusă de un râu banal, de care unii își bat joc. După ploile din ultima vreme, apele din lacul de acumulare trebuie să fie foarte mari. Așa ar fi normal. M-am gândit de multe ori ce s-ar întâmpla, dacă ar fi minat digul. Mi-au plăcut întotdeauna filmele cu subiecte apocaliptice. Mi-e jenă s-o recunosc, dar acum o parte din mine este detașată și privește totul cu o curiozitate maladivă.

– Domnilor, spune, știm multe despre teroriști. Nimic, însă, despre dorințele lor. Domnule S., ne puteți lămuri? Aveți vreo informație în acest sens?

– Nimic, răspunde imediat dispecerul șef. Din spusele mecanicilor și din modul de a vorbi al teroriștilor, rezultă că sunt niște fanatici religioși. Foarte tineri.

– Fanatici religioși? Întreabă premierul. (În glasul lui răsună maxima mirare.) La noi? Aruncă în aer un metrou din motive religioase? Așa ceva este totalmente illogic. Lipsit de orice sens. Cum îi recrutezi adeptii, dacă se știe că tu omori oameni?

– Sataniștii practică sacrificiul ritual, intervine A., posomorât. După câte știm la noi sunt încă orientați în asemenea direcții.

– Fac și sacrificii umane?

– Uneori. Obişnuiesc să se și sinucidă. Asta s-ar lega cu povestea de acum.

Ministrul de interne își troznește degetele. Falangele lui bătrâne pocnesc. Spune:

– Se cere un plan, aici. Problema are mai multe aspecte.

Premierul are unul dintre zâmbetele lui nepotrivite cu situația. Nimeni nu se miră. Toți cei prezenți știu că mintea îi lucrează, iar veselia este de suprafață. Zâmbetele mele sunt ca ale asiaticilor, a

declarat șeful Administrației într-un cerc de colaboratori foarte apropiați. Cât am lucrat în Japonia, am învățat cât de important este să fi relaxat, indiferent de situație. Creierul lucrează mai bine. Spune:

– Trebuie să aflăm mai întâi ce pretind teroriștii. Dacă nu putem ajunge la o înțelegere cu ei, luăm alte măsuri. Poate au vreo pretenție puerilă. De exemplu, să sacrifice un țap pe Piața Romană, sub ochii protectori ai Poliției.

Ministrul de interne nu gustă gluma. Pare din ce în ce mai îngrijorat:

– Aș vrea să-l întreb pe domnul S. dacă a putut face vreo deducție, ascultând spusele teroriștilor.

Vocea dispecerului șef se aude imediat. S. nu mai este emoționat:

– Absolut nimic. Cei doi sunt foarte disprețuitori. Nu știu dacă asta vă poate fi de folos. Noi am înregistrat toate convorbirile cu ei. Dacă doriți, le puteți asculta chiar acum.

– Vă rugăm, spune premierul.

Glasul celui de-al doilea terorist, cel îmbarcat între stațiile Unirii și Izvor, se subțiază și se îngroașă, de parcă ar fi un adolescent. În mare, are aceleași pretenții. Cele două trenuri să rămână pe loc. Dispeceratul să aștepte instrucțiuni. Cei din celula de criză află și cuvintele spuse de cei doi mecanici, călătorilor. Dispeceratul a reușit să le înregistreze și pe acestea.

– Au vorbit foarte bine, spune primul-ministru, după ce ascultă înregistrările. Nu mi s-au părut deloc panicați.

Ministrul de interne se încruntă:

– Mă întreb dacă oamenii din vagoanele respective știu pentru ce stau pe loc. Dacă știu că printre ei

se află o bombă vie, situația devine incontrollabilă. Știu din experiență ce fac oamenii intrați în panică. Se poate întâmpla orice. Mai ales atunci când nu este o situație clasică.

– Ce înseamnă o situație clasică? întreabă imperturbabil premierul.

– Niște oameni înarmați, care amenință cu împușcarea imediată. Sau cu detonarea unor grenade ținute la vedere. Nu știu cum au procedat ăștia ai noștri.

Brusc, geamurile biroului zăgănesc. Paharele aflate pe o măsuță se lovesc unele de altele. Ca la o comandă, privirile tuturor se îndreaptă spre candelabru cu cinci brațe. Acesta se clatină ușor.

– Ați simțit ceva ca o zvâcnire? întreabă premierul. Mie mi s-a părut că fotoliul de sub mine vrea s-o ia razna.

Ceilalți nu spun nimic. Se uită în continuare la candelabru. Acesta se mai mișcă de câteva ori și apoi rămâne nemișcat. Sau nu? Începe din nou să penduleze? Nu.

– Un mic cutremur, spune calm A.

În birou intră șeful de cabinet. Nu pare prea speriat. Ba chiar se străduiește să zâmbescă. Zice:

– O să sun la Centrul de Seismologie. Să vedem de ce grad a fost.

– Bine, zice primul-ministru. Să ne spui și nouă.

Celula de criză intră într-o pauză spontană. *Un cutremur este exact ce ne trebuia acum. Lumea o să creadă că niște forțe malefice se îndârjesc împotriva țării. Că suntem ghinionisti și altele de felul acesta.*

Șeful de cabinet se întoarce. Are o figură de om nedumerit.

– Am aflat că n-a fost nici-un cutremur. Cei de

acolo spun că poate s-a produs vreo explozie în zonă.

S., rămas pe recepție, a auzit tot. Spune:

– Pe traseele noastre nu s-a produs nici-o explozie. În schimb, niște mecanici din zona Victoriei au simțit cutremurul.

– Deci a fost ceva local, spune gânditor primul-ministru. Ar trebui să facem o mică investigație.

Șeful de cabinet întreabă:

– Să trimit niște băieți? Să afle dacă s-a resimțit în clădirile din zonă?

– N-ar fi rău.

10. Un tren subteran oprit între stațiile Izvor și Unirii

Ora 15,30. Lunga oprire nu provocase nici-o izbucnire de isterie. Semnele de nervozitate ale unor călători se limitaseră la proteste mai degrabă timide. De altfel, era și absurd să te manifesti mai vehement. Pe cine să înjuri? Metroul? Mecanicul? Mentalitatea românească? Ceea ce se petrecuse în cabina mecanicului trecuse neobservat. Poate că dacă vreun călător aflat în prima ramă și-ar fi pus urechea pe peretele despărțitor, ar fi înțeles câte ceva. Nimeni n-avusese această idee. Cam la fel se întâmplă atunci când un tren oprește în plin câmp, din motive necunoscute. Se instalează, cel puțin pentru o vreme, liniștea resemnată.

Un ecou întârziat al mentalității din timpul dictaturii îi spusese, la un moment dat, Titi Kepler, prietenului său. Tu n-ai de unde să știi cum era. Eu eram copil pe atunci. Oamenii aveau o răbdare nemaipomenită. Stătea ore în șir la cozi, fără să dea nici cel mai mic

semn de nervozitate. Rareori, câte unul făcea o criză și începea să urle împotriva regimului. Băieții îl săltau imediat. Astea erau cazuri rare. Pe atunci nu-mi dădeam seama. Acum pot să interpretez datele. Vali, foarte receptiv la spusele prietenului său, propusese o teorie cu privire la avantajele răbdării. Nu este oare răbdarea virtutea de căpetenie a samuraiului? spusese el. Vali râsese sănătos, arătându-și dantura de carnasier, fără nici-o intervenție vizibilă a vreunui dentist. Tu pe toate le poți întoarce, spusese admirativ. Trebuie neaparat să intre la filozofie. Acolo este locul tău. Și cine mă ține? Asta poți să mi-o spui? Eu o să te țin, bineînțeles. Vali avusese una dintre micile lui crize de emotivitate feciorelnică. Se înroșise, iar Titi îi atinsese ca din întâmplare mâna. Da, da, eu o să te întrețin. Trebuie să-ți pui în valoare calitățile.

Anunțul mecanicului pică într-un moment de acalmie aproape deplină. Vocea lui răgușită se auzi distinct:

– Stimați călători, vă rog să ascultați cu atenție. Mecanicul încercă să fie perfect calm, dar nu prea reuși. Printre dumneavoastră se află cineva care are asupra sa un explozibil extrem de puternic. În orice moment, trenul nostru poate sări în aer. Un reprezentant al teroriștilor se află lângă mine și mă obligă să vă anunț. Vă rog să dați dovadă de maturitate și să vă abțineți de la orice gest necugetat. Orice încercare de părăsire a trenului va duce la un dezastru. Nu uitați că printre dumneavoastră se află copii. Trebuie să așteptați în liniște și să aveți toată încrederea în noi. Nu știm deocamdată cine este persoana respectivă. Iată de ce este o mare greșeală părăsirea trenului, adică a uneia dintre cele patru rame, în speranța că omul cu explozibilul nu va observa.

După anunț, tăcere. Oamenii începură să se uite unul la celălalt. În scurtă vreme, suspiciunea deveni atât de puternică, încât se transformă într-un nor toxic. John Thompson vorbi primul. În limba lui, cu voce tare:

– Înțelege cineva de aici limba engleză? întrebă el, cu o autoritate surprinzătoare pentru soția lui.

– Eu sunt acela, spuse Robert Onu, fără să se miște de pe scaunul său. Dacă n-aveți nimic împotrivă, bineînțeles.

În jurul perechii de londonezi și a celei de îndrăgostiți bucureșteni se produsese niște mișcări amenințătoare.

– Ce vorbesc porcii ăștia? se auzi vocea aspră a unui om de vreo cincizeci de ani. Te pomenești că...

– Robert, fii atent! exclamă Roberta strângându-l de mână pe iubitul ei. Nu cumva să se interpreteze greșit.

Cei doi englezi, paralizați de mișcărilor ostile ale celor din jurul lor, nu mai spuseră nimic. Cu o mișcare instinctivă, John își petrecu brațul drept peste umerii soției sale.

– Vă rog..., spuse el.

Începu să se amplifice o rumoare de glasuri șoptite și amenințătoare. Robert se ridică în picioare cu o mișcare bruscă. Cei din jurul lui făcură un pas înapoi. Cineva, o fată călcată pe picior, scoase un țipăt sugrumat.

– Doamnelor și domnilor, spuse Robert, arătându-i cu degetul pe cei doi englezi. Oamenii ăștia au întrebat dacă știe cineva limba lor. Asta-i tot. Eu am răspuns că știu. Sunt student la Filologie în București. Sunt român. Puteți să mă perchițiționați, dacă vreți. (Își ridică ambele mâini, ca și cum s-ar fi predat). Aș

vrea să-i pun la curent cu situația noastră. Să nu facă tocmai ei vreo mișcare greșită și să se întâmple ceva ireparabil. Îmi permiteți să le explic?

– Bă, se auzi o voce posacă, tu nu-ți bați joc aicea de noi. Mi se rupe mie de filologia ta. Vorbiți românește, să înțeleagă toată lumea!

Un bărbat între două vârste, cu ochelari și barbă ușor încărunțită interveni:

– Băiatul nu minte. Știu atâta engleză încât să-mi dau seama. Străinii au întrebat cine le vorbește limba. Băiatul a spus că el este ăla. Dacă nu este cu supărare. (I se adresează lui Robert). Am tradus bine?

Acesta înclină afirmativ din cap. Apoi se așează jos, ridicând din umeri. Bărbosul îl întreabă:

– De ce nu le spui?

– Spuneți-le dumneavoastră, replică indispus studentul. Nu vreau să am probleme cu nimeni. (Se înveseli dintr-o dată.) La urma urmelor, mi se rupe și mie de filologie. Numai dracul știe cum de-am nimerit acolo.

Cineva râse gros. Apoi se auzi o voce necultivată, dură:

– Lasă-l, bă, Nicule, să le zică. Nu vezi că e țicnit? Zice că i se rupe de facultatea unde este. Învață englezește, poa' să ciripească cu străinarii și i se rupe...

– Hai, bă, spuse cel de dinainte, vorbește cu ei. Să nu spună că românii nu este civilizați. Spune-le cum stă treaba cu bomba aia.

– Mulțumesc, spuse Robert. (Se ridică. Roberta îl urmă, dar el îi făcu semn să rămână așezată. Cineva de lângă cei doi englezi se ridică și îi făcu loc.) Aici, spuse Robert în engleza sa impecabilă, se află un terorist. Nu știm dacă în acest vagon. Oricum, în trenul

nostru. Este un sinucigaș, moare și el o dată cu noi, dacă este cazul.

– N-am mai auzit așa ceva, spuse Shirley cu inocență. Atentatele cu bombe se fac în alte părți. În gări, de exemplu. În mari magazine. Niciodată în metrou.

– Românii sunt mai originali, spuse Robert, cu o mândrie sumbră. Găsesc procedee noi.

– Într-adevăr, spuse John, este ciudat. Teroristul este condamnat. Ori moare, ori este arestat. (I se adresă lui Robert.) Nu ți se pare illogic?

– Ba da, dar multe sunt lipsite de logică și totuși se întâmplă. Și la voi, nu? (Îi privi cercetător pe cei doi.) Ce căutați pe-aici? Parcă văd că vreți să înfiați un copil din România... Hm?

– Așa este, spuse înviorător Shirley. Cum de ai ghicit?

– Lucrurile se repetă. Situațiile, vreau să spun. Presupun că veți înfia un copil de țigan, nu?

– Ești pătrunzător, spuse John. Ești student. Anumite cuvinte din limba română le putem înțelege și noi. Cum ai dedus?

Robert ridică din umeri:

– V-am spus că situațiile se repetă. La voi, țiganii din România sunt considerați niște oropsiți. Persecutați, segregati, marginalizați. Și așa mai departe. Anglia este țara cea mai democratică din lume. Nu? Cel puțin așa spuneți voi. Poate că aveți chiar dreptate. Ce fac în această situație doi englezi respectabili? Înfiază un țigan. Este foarte simplu.

Cei doi britanici râseră afirmativ. Vocea aspră din public se auzi din nou:

– Gata, bă, ai vorbit destul. Acuma spune-ne și nouă. Avem și noi dreptul să știm. Că doar suntem în țară la noi.

Robert se ridică și se întoarce lângă prietena sa. Locul era ocupat de o femeie grasă, foarte bronzată. Aceasta îl privi sfidător. Studentul nu reacționează în nici-un fel. Rămase în picioare și spuse:

– Sunt doi din Londra. Au venit aici să înfieze un copil. Asta-i tot. Nu-s bogați. Dacă-ar fi, n-ar umbla cu metroul.

– Și ce copil? Român?

– Nu, rom.

– De ce nu spui țigan, mă? Înfiază unul de-al nostru, care va să zică.

Pe neașteptate se simți o zguduitură, ca și cum un animal uriaș i-ar fi dat un brânci ușor vagonului unde se găseau cu toții. Apoi, nimic.

O femeie își întrebă soțul, un om cu înfățișarea cuiva demult resemnat:

– Mă, Ionele, s-a zguduit vagonul sau mi s-a părut mie? (Cel întrebat o privi apatic și nu spuse nimic.) Zi, mă, ce taci ca o momâie? Ai simțit sau nu o smucitură?

– Am simțit.

– Atunci de ce nu vorbești?

– Am vorbit, îndrăzni omul, privind-o cu oarecare teamă.

– Amărătule! îl apostrofă femeia. Parcă văd că-ți tremură pantalonii pe tine de frică.

Călătorii începuseră să vorbească tare. Fiecare avea ceva de spus. Uite-așa am simțit. Ca și cum podeaua asta s-ar fi mișcat dintr-o dată. De parcă mi s-ar fi muiat picioarele. Ce dracu' o mai fi și asta? Numai cutremur poate să fie. Acum o să vină replica. Bate-te peste gură! Numai replică nu ne mai trebuie acum.

Pentru câteva minute, teroristul fu uitat. Apoi,

cum nici-o mișcare a vagonului nu fu înregistrată, vechea atmosferă de suspiciune renăscu. Din nou, priviri furișate. Erau scrutate toate sacoșele. Un bărbat cu un "diplomat" destul de jerpelit începu să dea semne de neliniște. Își deschise geanta, fără să i-o fi cerut cineva. Înăuntru se aflau niște lucruri personale destul de soioase și o carte jerpelită. Când zâmbi, se văzu că omului îi lipseau destul de mulți dinți. *Un amărăștean. Umblă și el cu o geantă diplomat, așa, ca să pară cineva. Vai de mămicuța lui.*

În colțul ei, strângându-și copii lângă pieptul mare, Maria Iorgulescu începu să plângă liniștit. Lenuța, cea mică, nu părea să fi priceput ce se întâmpla. Adrian, în schimb, se uita uimit în jur. Ochii lui frumoși și puri arătau tot mai multă spaimă. O privi cu seriozitate pe Maria:

– Mamă, o să murim cu toții? Așa, ca la televizor? O să fie o explozie? Una mare? Flăcări și fum?

Pe obrazul ușor îmbătrânit al Mariei curgeau lacrimi mari. Își sărută odrasla:

– Nu, n-o să murim. De ce să murim? N-am făcut nici-un rău nimănui. Mergem și noi cu metroul, ca oricine. (Vocea ei deveni mai puternică.) Suntem noi vinovați de ceva? L-am supărat noi pe Dumnezeu? Că numai eu știu cum să fac să le împac pe toate în casa aia. (Strigă.) Am greșit eu și copiii mei cu ceva?

Vali îi șopti lui Titi:

– Vezi? Așa începe o criză de isterie. Omul se montează tot mai tare. Este foarte interesant. Biata femeie! Ar trebui să te duci la ea s-o liniștești. Vezi ce atmosferă este aici. Toți sunt în tensiune. Să nu-i facă vreun rău cineva.

– N-o să pățească nimic. Pe la noi copiii sunt ocoliți. Și prin alte părți, evident. De altfel, cred că se

va liniști singură. Pare o femeie de bun simț. Nu-și iese ea din fire.

Se dovedi că Titi nu se înșelase. Maria continuă să vorbească, pentru sine însăși mai mult, dar vocea îi redeveni normală. În cele din urmă, începu să-și facă cruci mari și să se roage, fără să-i pese de privirile celor din jurul ei:

– Scapă-ne, Doamne Dumnezeule, din cumpăna asta! Nu-mi lăsa copilașii să moară. Ai milă, Doamne, de niște copii nevinovați! Ei nici n-au apucat să trăiască viața asta grea. Aibi milă de ei, Doamne Dumnezeule! Fie-ți milă de ei!

– Rugăciunea femeii, spuse Vali cu respect, are ceva impunător, orice zice. Știu că ești ateu, dar nu mă poți contrazice. Nu este o milogeală josnică. Are o demnitate, ceva în acest gen. Parcă ar apela la argumente raționale. Într-adevăr, copiii nu sunt cu absolut nimic vinovați.

Titi îl privi curios:

– Mă surprinzi, uneori. Țsta este și unul dintre farmecele tale, recunosc. Cât privește ateismul meu... În situații cum este cea de față, parcă simt nevoia să renunț la el. Ce spui? (Vali tăcu, uitându-se în continuare la femeia aflată în rugăciune.) Hm? Nu-mi răspunzi? Tu refuzi să discuți problema religioasă. Nici până azi nu știu ce este în mintea ta. Ia spune! Te socotești un păcătos? Sodoma și Gomora? Hm?

Vali îl privi parcă abia trezit din somn. Se gândi câțva timp înainte de a-i răspunde:

– Am citit că pentru a rezista în postura de ateu trebuie să ai un echilibru psihic neobișnuit de puternic. De cosmonaut. Mi-e teamă că eu nu-l am. Cât privește păcatul... În Antichitate, după cum știi, zeii nu erau prea puritani...

Titi nu-și putu stăpâni admirația:

– Nu mă miră că l-ai surprins pe psihiatru. Cred că ai o inteligență fenomenală. Ți-ai măsurat-o vreo dată?

– Nu.

– De ce? Ar fi interesant.

– Nu cred în testele astea. Există mai multe tipuri de inteligență.

În acel moment, vagonul se zgudui din nou. De această dată fu mai mult decât o îmbrâncitură brutală. Fu un zgâlțâit repetat de două sau trei ori. Ceva din structura vagonului scârțâi. Zgomotul de metal frecat pe metal era de-a dreptul sinistru. Se mai auziră și niște pârâituri. Mai mulți călători priviră în sus. Câțiva bărbați, cu privirile rătăcite de teamă, se repeziră la uși și încercară să le deschidă. Fără succes.

– Toată lumea rămâne pe loc, se auzi o voce autoritară și în același timp caraghios de adolescentină. Dacă vreți să trăiți, lăsați ușile în pace!

Vorbise un tânăr cu o înfățișare de om neînsemnat, slab, cu umerii înguști și fața foarte palidă. Era îmbrăcat într-o haină ce părea a fi fost cândva militară. În mod vizibil, haina era umflată. *Cum de n-am observat asta până acum? Sare în ochi că băiatul are ceva pe dedesubt.*

Băiatul își ținea mâna dreaptă în interiorul hainei. O introdusese în intervalul dintre doi nasturi.

Ca prin farmec, toată lumea se liniști. Cei de la ușă rămăseseră cu brațele atârându-le pe lângă corpuri, parcă atinși de efectele unui gaz paralizant.

– Zguduiturile astea n-au nici-o legătură cu noi, spuse băiatul. Nu știm cine le-a provocat. A fost probabil un cutremur mic. Acum a trecut. Toată lumea rămâne pe loc. Altfel ne ducem cu toții pe lumea

cealaltă.

În liniștea deplină, se auzi vocea stupefiată a unei femei în vârstă:

– Ce-am ajuns să văd, mamă! Băiat așa de tânăr și uite ce face. A venit sfârșitul lumii

Încet-încet, în jurul teroristului se formă un gol. El rămase la mijlocul vagonului, ținându-se cu mâna stângă de o bară verticală. Avea o privire fixă, ca și cum și-ar fi scrutat propriul suflet.

– Țsta ęste fanatic religios, pun pariu pe orice vrei, îi șopti Vali lui Titi.

– Cred că ai dreptate, încuviință programatorul. Teroriștii politici au alt fason, alt stil. Pe de altă parte, noi am văzut teroriști numai în filme. Putem să știm cum sunt cei din realitate?

Maria Iorgulescu nu mai plângea. Își ținea strâns copiii și avea ochii închiși, de parcă ar fi dorit să-și aducă aminte de ceva. *Da, da, acum văd foarte clar. Ceva se naște și lovește în oameni. O forță necunoscută până acum. Nu știu cine o va opri. Băiatul acela cu haina umflată nu este primejdios. Nu va exploda nimic aici, unde sunt eu și copiii mei. Aș putea să le spun la oameni ce văd și ce știu, dar nu mă vor crede. Degeaba le spun despre primejdie. Mai bine tac.*

11. Sediul Televiziunii Publice

Ora 15,45. Mediile de informare încep să difuzeze știri despre oprirea metroului. Ciudata interdicție recomandată de Ion Popescu n-a funcționat decât puțină vreme. O droaie de jurnaliști excitați au năvălit la Dispecerat și la centrala Metroului. În linii mari, se știe aproape tot. Două trenuri au rămas imo-

bilizate, datoriă unor teroriști. Restul, cele mai multe, au fost duse în stații, iar călătorii s-au risipit. Un număr de trenuri au rămas pe loc, datorită unor probleme tehnice. Practic, nu există posibilitatea de a fi manevrate. Călătorii lor au coborât și, pe jos, au ajuns în diferitele stații. Reporterii s-ar duce acolo unde sunt trenurile imobilizate, dar forțele de ordine nu le permit. Aveți răbdare, doamnelor și domnilor, nu ne mai încurcați și dumneavoastră.

Deși au trecut aproape două ore de la intrarea teroriștilor în scenă, oficialitățile n-au fost contactate de reprezentanții acestora.

La postul public de televiziune, președintele C. este din ce în ce mai nedumerit. Înconjurat de câțiva subalterni, caută cea mai bună strategie.

– În definitiv, pe noi ne-a contactat misteriosul ăla. Tot noi am dat aseară ediția specială. Avem prioritatea. Trebuie să folosim întâmplarea asta cât mai bine. Putem să mai recuperăm ceva din vechea noastră popularitate.

În biroul președintelui intră un tânăr agitat. Uitând să salute, îi dă o hârtie lui C. Acesta o citește cu glas tare, din ce în ce mai mirat:

– Comunicat al Institutului de Seismologie. În ultimele două ore, în diverse zone ale Capitalei au fost înregistrate mișcări de tip seismic. Deși cetățenii le-au apreciat drept consecințe ale unui cutremur, suntem în măsură să le comunicăm următoarele. În Zona Vrancea nu s-a înregistrat nici-un fenomen semnificativ în ultimele zile. Specificul mișcărilor de tip seismic înregistrate în București ne determină să conchidem că nu este vorba de o cauză cunoscută. Senzorii noștri, plasați în diferite puncte ale Capitalei, continuă să înregistreze mici mișcări ale solului, de scurtă durată.

Deocamdată nu suntem în măsură să ne pronunțăm în privința lor. Vom reveni cu noi date în cursul acestei zile.

Tânărul care a adus faxul a rămas pe loc. Președintele îl întreabă:

– Ce se mai vorbește? Hm? Ce spune lumea?

– O să vă aducem o sinteză cât de curând.

– Bine, spune C., indicându-i printr-un gest că nu mai este nevoie de el. Dacă mai primești ceva de la seismologi, vii imediat!

– Am înțeles! spune militărește tânărul.

Șeful secției de actualități, A., zâmbeste subțire. *Acum cred că se simte în elementul lui. Dacă are cu adevărat stofă de dictator.*

Angela, secretara, intră cu un alt fax. Are o figură jalnică. Machiajul ei minuțios este vizibil deteriorat.

– Ce-ai pățit? o întreabă C., patern.

Fata începe să plângă. Spune printre lacrimi:

– Maică-mea a plecat pe la prânz și nu s-a mai întors nici până acum acasă. Nici n-a dat vreun telefon. Mi-e frică să nu fie în metrourele alea.

C. o bate ușor pe obraz:

– Cine știe pe unde o fi... Nu te îngrijora. Dă ea un semn de viață. (Își schimbă brusc atitudinea și începe să citească faxul.) Este de la Poliție. Vor și ei să-l dăm pe post. Dar nu știu dacă...

Ceilalți îl privesc întrebător. C. începe să citească:

– Ministerul de Interne și Inspectoratul General de Poliție al Capitalei anunță că în perimetrul orașului București n-a avut loc nici-o explozie de natură să provoace mișcări de tip seismic. Cercetările continuă. Se speră că negocierile cu persoanele care au perturbat circulația metroului vor fi furnizate în curând.

– Mișcări de tip seismic, spune A.

– Da, încuviințează C. Au luat unul de la altul expresia asta. Așa se întâmplă. Ce spui de comunicatul acesta? Îl dăm pe post? De altfel și celălalt este la fel de ... Nici nu știu cum să spun.

– Aveți dreptate. Comunicatul, prin natura lui, este un text de afirmație. Opinia publică este informată că s-a petrecut ceva. În ambele faxuri se spune că *nu* s-a întâmplat nimic. Adică n-au avut loc nici explozii și nici nu s-a produs un cutremur. Asta poate să deruteze. Oamenii au nevoie de informații clare. Să știe pe ce să conteze.

Președintele își înclină afirmativ capul. Spune gânditor:

– Da, da. Așa este. Opinia publică poate fi derutată. Poate ar trebui să dăm un telefon la Guvern. Acolo este o celulă de criză...

– Noi nu..., intervine A.

– Evident, evident, spune agasat C. Suntem absolut independenți. Situația este, însă, cu totul originală. Nu ne dictează ei ce să facem.

– Datoria noastră este să informăm, spune posac A. Nici mai mult, nici mai puțin.

C. ridică din umeri și formează un număr. Salută și apoi acoperă receptorul cu mâna:

– Este chiar șeful. S-a implicat foarte tare în chestia asta.

Din replicile lui C., A. deduce că știrile nu mai sunt protejate. Toată lumea trebuie să știe ce se petrece. *Așa este și normal, de altfel.*

După ce închide, președintele capătă dintr-o dată aerul unui conducător de oști, chemat să ia o decizie.

– Trimitem și noi o echipă. În Piața Unirii. Se pare că acolo se petrece ceva important.

– Aș putea să merg chiar eu? întreabă A.

– Desigur. Faci cum crezi că este mai bine. În definitiv, treaba ține de Actualități.

– Ce facem cu faxurile? Seismologia și Poliția?

– Premierul zicea că n-ar fi oportună difuzarea lor. Mi-a precizat însă că este o părere personală. Putem să facem ce dorim. Alte posturi de televiziune le vor da. N-am nici-o îndoială. Să venim noi cu un reportaj foarte bun și nu mai contează niște comunicate aiurite.

12. Dispeceratul Metroului

Ora 16,00. La Dispecerat, după ce toate manevrele de evacuare fuseseră făcute, se discuta aprins. Apăruseră reprezentanții forțelor speciale. Posibilitatea unei intervenții brutale nu era exclusă. Nu prea știm cum să facem, precizase un ofițer. În asemenea cazuri nu este posibilă o acțiune prin surprindere. Sinucigașul poate acționa la cea mai mică mișcare suspectă. Chiar ne temem ca nu cumva din rândurile călătorilor să apară vreun lider spontan, un om cu inițiativă. Ar fi un dezastru.

– Vă amintiți, interveni S., teroristul a precizat că nu este prudent să fie folosite gaze paralizante sau ceva asemănător.

– Băieții ăștia nu știu prea multe despre acțiunile teroriste, zise ofițerul. S-ar părea că este vorba despre niște amatori, aflați la prima lor acțiune de mare anvergură. De fapt, suntem siguri că este vorba despre așa ceva. Faptul că n-au emis până acum nici-o pretenție este cea mai bună dovadă.

– De ce? întreabă un dispecer, care asista la dis-

cuție.

– Teroriștii profesioniști nu se dedau la acțiuni ciudate, ieșite din comun. Ei răpesc pe cineva și cer ceva. Sau detonează o bombă, pentru a atinge un obiectiv politic. Nu sechestrezi câteva sute de oameni, printre care și copii, pentru ca apoi să nu mai dai niciun semn de viață. Asta este poezie.

– Dar secta aceea din Japonia? Vă amintiți de ei? A fost prin 1995 parcă. Au infestat metroul din Tokio cu un gaz toxic, din pur fanatism.

Ofițerul îl privi cercetător:

– Ați făcut o apropiere foarte bună. Voi raporta. Ar trebui o documentare despre acțiunile teroriste ale unor secte religioase. În funcție de rezultate, s-ar putea găsi cea mai bună cale de ripostă.

– Teoria este, pare-mi-se, că la noi au acționat sataniștii. Este o știre difuzată de unele posturi de radio și televiziune. Este deocamdată o ipoteză.

– Da, știu. S-a pornit de la ideea că nici-o sectă cunoscută de la noi nu încurajează sinuciderea rituală. Au putut fi interpretate și unele dintre spusele teroristului aflat în trenul dintre Semănătoarea și Crângași. Apropo, am putea vedea ce mai spun cei de la televiziune?

Dispecerul nu mai așteaptă ordinul lui și începu să caute emisiunile de știri. Prinse un post unde se discuta acțiunea teroristă. Participau un psiholog și un specialist în secte religioase. Una dintre discuțiile neproductive, bune pentru a umple minutele și orele de așteptare.

– Trebuie să-i înțelegem exact pe sectanți, spuse destul de emfatic unul dintre interlocutori. Ei capătă un fel de trufie paranoică, încep să se creadă superiori altor credincioși, indiferent care. Într-un anumit sens,

mentalitatea lor amintește de cea totalitară. Membrii unui partid totalitar, cei realmente devotați, evident, cred din tot sufletul că ideologia lor este cea mai bună cu putință, cea ideală. De aici și până la ideea că nimic nu le este interzis nu este decât un pas. Între fanatismul religios și cel politic există asemănări frapante. Să ne gândim, de pildă...

Moderatoarea, o femeie destul de arătoasă, dar urâțită de o permanentă încruntare, îl întrerupse printr-un gest nu tocmai politic. Apoi se ridică și dispăru pentru câteva zeci de secunde. În acest timp, apărură pe ecrane niște peisaje tropicale. Se auzi o muzică domoală.

Când reapăru, moderatoarea era și mai încruntată.

– Stimați telespectatori, spuse ea, suntem în măsură să vă comunicăm noutatea așteptată de toți. Teroriștii de la metrou și-au făcut cunoscute pretențiile. Purtătorul de cuvânt al Guvernului ne-a pus la curent. Avem la dispoziție o înregistrare a mesajului. Este un act democratic și de curaj. Nu suntem un popor de fricoși, nu ne vom lăsa intimidați de acțiunile unor descreierați.

Se auzi apoi vocea unui necunoscut. Zgomotul de fond era cel al unei străzi animate. Insul vorbise de la un telefon public. Nu încăpea nici-o îndoială.

– Reprezentăm o grupare independentă numită Chezașii Trezirii. Unii ne cunosc ideile și convingerile. Cadrul social nu ne permite, însă, să ne propagăm doctrina. Am ales această formă de protest, pentru a atrage atenția opiniei publice. Suntem convinși că majoritatea cetățenilor, în special tinerii, ne vor înțelege corect. Cerem să ni se asigure, printr-o declarație oficială, cadrul adecvat pentru desfășurarea

acțiunilor noastre. Având în vedere faptul că n-am rănit sau ucis pe cineva, cerem judecarea reprezentanților noștri în spiritul clemenței creștine. Credem că pagubele materiale produse de întreruperea circulației pe liniile de metrou vor fi compensate, într-un timp relativ scurt, de membrii și simpatizanții mișcării noastre. Sperăm că declarația oficialităților nu va întârzia, iar lucrurile vor reintra în normal cât mai repede posibil. Stăpânul să fie cu voi!

Urmă o nouă intervenție a moderatoarei. În mod ciudat, expresia feței i se modificase. Părea aproape bine dispusă. *Întotdeauna am fost convins că femeia asta nu este în toate mințile. Trecerile astea trebuie să sunt pe placul oamenilor. Altfel nu se explică. Da, da, numai asta poate să fie. Omul de televiziune modern este o persoană imprevizibilă. Vechea teorie că personalitățile mass media trebuie să fie egale cu ele însele a fost abandonată.*

– Vom difuza în următoarele minute declarația oficială a primului ministru.

Din nou, imagini dintr-o țară tropicală și muzică liniștitoare. Valuri albastre, mici, plăcut de privit, sunete molcome de sintetizator.

– Dacă ne uităm mai multă vreme la treburile astea, zise S. începem să credem că totul este în ordine, iar teroriștii sunt o invenție menită să-i amuze pe oameni.

Ofițerul n-avu timp să-i spună ce părere are, fiindcă pe ecran apăru binecunoscuta figură a primului-ministru. Zâmbetul abia vizibil nu lipsea.

– Țsta este nebun, spuse încet un dispecer. Sunt oameni care au rude în trenurile blocate.

– Liniște! șopti S.

Premierul începu să vorbească liber, fără să se

uite la hârtia aflată în fața sa:

– În fine, am primit mesajul așteptat. Acum el este cunoscut de toată lumea. Nu este momentul să-l comentez. O vor face jurnaliștii în săptămânile următoare. Poate că un destin ironic ne-a rezervat nouă, românilor, întâmplări ieșite din comun. Sau poate că acestea ni se cuvin, fiindcă avem mult simț al umorului. Poate chiar prea mult. (Deveni absolut serios.) Guvernul României a decis să facă următoarea declarație. Este vorba, precizez, de un document oficial. Începu să citească. Chezașii Trezirii pot să-și desfășoare activitatea pe viitor fără nici-o opreliște din partea oficialităților românești. Cu condiția să respecte legile țării. Guvernul nostru nu este interesat de conținutul doctrinar al respectivei credințe. Urmează ca Biserica Ortodoxă să se pronunțe asupra acestei credințe, într-un cadru care nu privește actuala administrație a țării. Guvernul nu este în măsură să recomande justiției clemență. Totuși, având în vedere faptul că persoanele aflate în culpă sunt oameni tineri, sperăm că pedepsele nu vor fi prea aspre. Cât privește pagubele materiale provocate de întreruperea circulației pe liniile de metrou, ele vor fi recuperate conform legii. Nici-o altă persoană, în afara celor implicate direct în acțiune nu va fi acționată în justiție. De asemenea, declarăm că mișcarea intitulată Chezașii Trezirii nu va fi incriminată în calitatea ei de instituție. Conform datelor deținute de noi, inițiativa de tip terorist a fost rodul unui număr limitat de persoane și nu implică întreaga mișcare. (Premierul își ridică privirile de pe hârtie și își scoase ochelarii. Vorbi din nou liber.) Din acest moment, acțiunea poate să înceapă. Știu că persoanele sechestrare în cele două trenuri mă aud în aceste momente. Îi rog pe toți, în

mod insistent, să nu se dedea la acte de violență. Noi, românii, suntem un popor pașnic. Noi nu linșăm pe nimeni, ci lăsăm justiția să se pronunțe. Vă mulțumesc.

Imaginea premierului dispăru.

– Cum o să procedați? îl întrebă pe ofițer.

– Ne ducem după ei. Ce altceva? Șeful s-a gândit bine la linșare. Oamenii o să fie foarte furioși. Totuși, știind că sunt doi cu explozibil asupra lor... Nu cred că o să apară probleme.

– Am putea discuta cu mecanicii. Să le spunem că pot să se pună în mișcare. În fața lor este cale liberă. Ce spuneți?

– Da, spuse ofițerul. Îi arestăm pe băieții răi în stații. Avem oameni peste tot. Nu este nici o problemă.

13. Între stațiile Crângași și Semănătoarea

Ora 16,15. Ion Mercală, împreună cu mecanicul-ajutor și musafirul lor nepoftit, au ascultat declarațiile făcute de Chezașii Trezirii și apoi cele ale primului-ministru. Cu încuviințarea băiatului îmbrăcat ciudat, au rămas în legătură permanentă cu Dispeceratul. Sunt la curent cu toate cele întâmplate. Mecanicul încearcă să înțeleagă. *Înseamnă că este o sectă nouă. Dar dacă sataniștii se feresc să folosească un nume atât de urât? Dacă s-au botezat Chezașii Trezirii numai pentru fațadă? Dacă ei sunt sataniști sadea? Stăpânul să fie cu voi! Așa a spus ăla cu declarația. Cuvântul ăsta îl folosea și căruntul, șeful lor, de azi noapte. Ce fel de stăpân? De ce n-a spus Domnul să fie cu voi?*

Cei trei aud și replicile schimbate de S. și ofițerul specializat în acțiuni de comando, după ce primul-

ministru și-a încheiat declarația.

– Ai s-o încurci, bă, spune ajutorul lui Mercală, adresându-se intrusului. Mă mir că mă ține să nu-ți trag vreo doi pumni chiar acum. Chezașii Trezirii? Ce-o mai fi și aia?

Intrusul dă să-și aprindă o țigară. Mercală îl atinge pe umăr și-i face un semn negativ. Tânărul se supune.

– Răspunde, îi spune mecanicul. Lămurește-ne și pe noi. Să știm pentru ce ne-am stricat ziua.

– Chezașii Trezirii, începe târăgănat insul, este mai mult decât o sectă. Este o mișcare și un mod de a trăi. Ea reprezintă o nouă eră.

– Da, zice batjocoritor Mercală, o eră unde oamenii umblă cu bombele la ei și îi sperie pe oamenii cumsecade.

– Am fost siliți la o acțiune disperată. Indiferența unora a fost de vină. Mă înțelegi, omule? Noi suntem cei mai pașnici. Nu vrem să facem rău nimănui. Dar deținem adevărul și suntem sortiți să-l transmitem și altora. Nu cerem decât să fim ascultați de oameni. Nu urmați. Doar să fim ascultați, atunci când ne expunem ideile și convingerile. Chezașii Trezirii este o organizație pașnică.

Ajutorul lui Mercală s-a calmat. Acum pare de-a dreptul înveselit. Îl privește ironic pe chezaș, ca și cum acesta ar fi o insectă interesantă, nemaivăzută. Îl întreabă batjocoritor:

– Despre ce trezire este vorba?

– Trezirea la adevărata realitate. Oamenii de azi trăiesc într-o ceață. Nu-și dau seama de marile adevăruri ale existenței. Noi putem să...

Sectantul se întrerupe, fiindcă în cabină răsună vocea cunoscută a inginerului S. :

– Atenție, vă rog! Reluăm circulația. Vă îndreptați către stația Crângași cu viteză redusă. Comunicați, dacă se ivesc evenimente neprevăzute pe parcurs! Terminat.

Mercală confirmă primirea mesajului. Trenul pornește încet. N-au trecut nici zece secunde de la pornire, când tunelul și o dată cu el trenul se zguduie violent. Se aud sunete necunoscute. Mecanicul vede cum în fața lui, la vreo șaptezeci și cinci de metri, șinele se curbează de parcă ar fi din plastilină, iar traversele sar de la locurile lor. Pereții tunelului se mișcă, se apropie unul de celălalt.

Mercală oprește trenul. Apoi își întreabă ajutorul, cu un glas de om care vorbește în somn:

– Vezi ce văd și eu?

– Da.

– Mă mir cum de n-a apărut încă apa.

Zguduiturile au încetat. *De parcă ar fi fost un vis urât. Poate că totuși mi s-a părut. A sosit momentul să renunț la meseria asta. Așa ceva nu se poate. Nu există o forță care să acționeze așa ceva. Nu este posibil.* Mecanicul îl întreabă pe musafirul nepoftit al Metroului. Vocea lui este plată, fără nici-o intonație:

– Ai văzut și tu, nu? Ce părere ai? Cred că nu voi ați pus la cale chestia asta.

Tânărul chezaș tremură ușor, ca și cum temperatura din cabină ar fi scăzut brusc. Este foarte palid. Acneea lui a devenit și mai vizibilă. *Niște mici furuncule sclipitoare ca rubinele.* S-ar spune că nu este în stare să vorbească.

Mecanicul-ajutor îi dă un cot, aproape prietenesc:

– Hai, spune-ne!

– Nu știu absolut nimic, bâguie tânărul. N-am crezut că voi trăi așa ceva.

Mercală vorbește cu Dispeceratul:

– Nu putem înainta. Tunelul se prăbușește, linia este distrusă. Am văzut totul cu ochii noștri. Dacă înaintăm ceva mai repede, nu știu ce s-ar fi întâmplat. Ce facem?

Dispecerul șef vorbește cu niște dispeceri și apoi spune:

– Plecați pe direcția opusă. Linia este liberă. Încercați să ajungeți în stația Semănătoarea. Dacă linia este întreruptă și nu puteți trece, organizați salvarea călătorilor. Din ambele stații vor porni spre voi echipe de salvare.

– Ce facem dacă vine apa?

– Întrerupem alimentarea cu curent electric. Mergeți pe jos spre Crângași. Vă îndepărtați de cursul Dâmboviței. Echipele de salvare care pleacă spre voi din Crângași sunt dotate cu bărci pneumatice. Plecați chiar acum.

Mercală și ajutorul lui coboară din cabină și se îndreaptă spre celălalt capăt al trenului. Tânărul rămâne în cabină. Cei doi nu-i dau nici-o atenție. Acesta ezită și apoi se milogăște:

– Luați-mă cu voi! Mi-e frică aici, singur.

Mercală îi face un semn cu mâna:

– Vino, mă, amărătule! Vai de mama ta! O să stai la închisoare cei mai frumoși ani ai vieții. O să-ți treacă cheful de prostii.

Din cealaltă cabină totul pare în ordine. Linia se întinde cât luminează farurile. Mercală anunță Dispeceratul:

– Pornim în direcția Semănătoarea.

– Bine. Succes!

– O întrebare. Ce facem dacă se întrerupe curentul și cad toate mijloacele de comunicare?

– Repet. Organizați călătorii și vă îndreptați spre Crângași. Sperăm că nivelul apei nu va crește prea repede în tunel. Asta în cazul că se va produce o inundație. Porniți chiar acum!

Trenul se pune încet în mișcare, dar în direcția opusă. Mercală crede o clipă că au scăpat, dar cunoscuta zguduitură se repetă. Calea se deformează undeva în fața lor. Are timp să oprească. Lucrurile se petrec ca într-un film rulat cu încetinitorul. Șinele se curbează în sus sau într-o parte, traversele se rup ca niște scobitori, pereții tunelului se mișcă de parcă ar fi vii. *Ca și cum am fi în burta unui șarpe gigantic. Se pregătește să ne mistuie. Aici ne vom lăsa oasele.* Vorbește cu Dispeceratul, automat, nerealizând că pune la cale ceva imposibil:

– Suntem prinși în cursă. Urmează să organizăm evacuarea călătorilor. Vom acționa conform instrucțiunilor primite.

Stănescu, febril:

– Noi știm cu exactitate locul unde vă aflați. În cazul că evacuarea nu este posibilă din diferite motive, vom interveni de la suprafață. O echipă de specialiști pregătește un plan de salvare. Este probabil că toate comunicațiile vor cădea în scurt timp. Dacă rămâneți pe loc, asigurați-i pe călători că facem tot ce este posibil.

Cei trei aflați în cabina de comandă privesc în lumina farurilor ce se întâmplă. Deschizătura aflată undeva mult în față se îngustează, de parcă pereții tunelului n-ar fi din beton, ci din cauciuc.

– Uitați-vă bine, fiindcă în scurtă vreme o să rămânem în întuneric, spune Mercală. (Îi spune ajutorului.) Când apare apa, decuplez bateriile.

Între cei trei s-au stabilit niște relații aproape

amicale. Băiatul cu cercei în urechi este tot mai îngrozit, face eforturi să nu plângă. Din când în când, spune ceva neinteligibil. Mercală îl bate pe umăr:

– Lasă, mă! Fii bărbat! O să scăpăm noi din asta. Numai să nu faci vreo prostie colegul tău din tren. Să-și piardă mințile de frică și să ne arunce în aer.

Sectantul face gesturi energice de negare:

– Nu, nu, nici vorbă. O să fie cuminte. Nu suportă întunericul. Moare de frică noaptea. Doarme cu lumina aprinsă.

Călătorii din trenul lui Ion Mercală n-au intrat în panică. Printre cei mai calmi se numără și Jean Bala-ban. El discută liniștit cu subalternul său.

– Vezi, bă, Mișule, cum este oamenii? Mai înainte, femeia aia a avut o criză. (Tânărul îl privește nedumerit.) Aia, mă, de i-a dat o palmă bărbatu-său. Când femeia s-a liniștit, parcă toți cei de aici s-au molipsit de la ea. Uite ce cumiști este toți. Ce spui de asta?

– Dumneata le știi mai bine pe-astea, nea Jeane. Chestia este că ce facem aici. Văd că nici nu-ți pasă. Mie mi-e cam frică, drept să-ți spun. Toate zguduitorile alea... O luăm înainte, o luăm înapoi. Ce părere ai?

Jean ridică din umeri:

– Ce fel de cutremur o mai fi și ăsta... Ai auzit, oamenii ne-au tot informat, ne-au ținut în curent...

Mișu râde:

– La curent, nea Jeane! Își bați joc de mine... Parcă eu nu știu ce-ai făcut dumneata înainte...

– Îmi belești carasu', Mișule! E bine?

Tânărul râde atât de molipsitor, încât niște călători din jurul lui îl privesc recunoscător. Printre aceștia se numără și cele două fotomodele, Cerasela și

Gianina.

– Îi vezi pe ăia doi care se distrează? o întreabă Cerasela pe prietena ei. Ce părere ai? După toate chestiile astea cu teroriștii și cu zguduirile?

– Au nervii tari, spune Gianina. Li se rupe de tot și de toate. (Încearcă să râdă.) Ia, spune! Pe care dintre ei l-ai alege? Pe tânăr sau pe ăla bătrân?

– Nu-i bătrân.

– Sigur că nu este bătrân, dar așa vine vorba. Nu-mi răspunzi? (Cerasela tace.) Eu l-aș vrea pe ăla mai copt. Nici nu știu de ce merge cu metroul. Are o mutră de om cu bani. O fi vreun patron. Precis este. Pot să pun și pariu, dacă vrei. De ce nu umblă cu mașina?

– Cine știe? Poate că îi place lui așa. Să mai vadă oameni. Nici mie nu-mi displace metroul. (O privește cercetător.) Tu ești altfel. Zici în sinea ta că toți oamenii fără mașină sunt niște ratați. Nu-i așa?

– Păi nu sunt? (Se uită cu atenție înspre cei doi oameni în salopete portocalii.) Fii atentă! Ăștia pun ceva la cale. Nu știu ce. Dacă este vreun șef în vagonul ăsta nenorocit, numai ăla cu mustață poate să fie.

Miși s-a oprit brusc din râs și îi spune patronului său cu o voce rugătoare:

– Nea Jeane, am și eu o idee... Du-te și spune-le la ăia din Perú să zică una de-alea de-ale lor. I-am auzit și eu odată în pasaj, la Unirii. Era frumos.

Balaban îl privește ca pe o fantomă:

– Mă, Mișule, da' știi că mi-ai plăcut? Asta e o idee de milioane. Dar cum să le spun, mă, că nu le știu limba. Și după aia, cântă ăștia pe gratis? Îi plătești tu? Și mai este o chestie. Oamenii n-o să se supere? (Zâmbește nostalgic.) Mie îmi place limba lor, mă! Spaniola! Îmi sună bine la ureche, nu știu nici eu de ce.

Știu niște cuvinte, este drept. Dar nu ca să mă înțeleg cu ei.

– Zi-le pe engleză, nea Jeane! Trebuie să știe.

– Ce engleză, bă? Știu eu engleză?

– Hai, nea Jeane, dă-o-n pizda măsii! Nu te supăra. Parcă nu te-am auzit eu când vorbeai la telefon de la dumneata de-acasă? Le spui?

– Le spun. Numai s-avem timp pentru muzică, Mișule.

Se ridică și se duce spre muzicanți. Îl întreabă pe cel care pare a fi șeful formației:

– Ați vrea să ne cântați ceva? Încet, în surdină. Poate că n-o să mai fie cazul... Oricum, vă mulțumesc.

Cântăreții se uită unul la celălalt, se întreabă din priviri. Balaban face un gest amical și se întoarce lângă Mișu. Îi spune:

– Poate că o să cânte. Țștia sunt niște oameni deosebiți. Nu-i ușor să bântui prin țări atât de îndepărtate de a ta.

Peruanii încep prin câteva acorduri timide de chitară. Concomitent se aud niște zgomote ciudate, ce vin de sus. Călătorii se uită unul la celălalt. Pe geamuri începe să se prelingă apa.

– Atenție, se aude vocea mecanicului. Rămâneți liniștiți la locurile dumneavoastră. Lumina se va stinge. Comunicațiile radio nu vor mai fi posibile. Vom organiza evacuarea. Nu vă pierdeți calmul. Rămâneți în liniște. Sosim în câteva minute. Vom ajunge cu bine în stația Crângași.

Lumina se stinge aproape imediat. În prima clipă se aude un oftat colectiv, apoi plânsete de femei și țipete slabe de copii. Voci de bărbați, cerând calm și liniște.

– Acum se va vedea cine are coaie și cine nu, îi spune Balaban însoțitorului său. Astea sunt momente ale adevărului. Ce spui?

Mișu nu răspunde. Balaban îl simte lângă el. Stă nemișcat, așteaptă.

În curând, călătorii văd niște luminițe mișcătoare. Sunt lanterna lui Mercală și cea a ajutorului său.

Cei doi, urmați la vreun metru distanță de reprezentantul Chezașilor, deschid una câte una ușile vagoanelor. Mercală vorbește singur:

– De ce n-au plecat oamenii din ramele unde nu era nici-un terorist? Puteau să spargă geamurile și să iasă foarte elegant. Nu pricep.

Nu-i răspunde nimeni.

Apa crește destul de repede. În dreptul fiecărei uși deschise, mecanicul anunță cu o voce de om istovit:

– Vor pleca mai întâi femeile și copiii. Fiecare grup va fi însoțit de un bărbat. Bărbații să organizeze grupurile. Trebuie să ne grăbim. Până la stația Crângași nu este decât vreun kilometru, dacă nu mai puțin. (Se întoarce către terorist.) Tu rămâi cu noi. Strigă-l pe tovarășul tău. Ăla cu explozibilul. Să vină aici. Rămâne și el cu noi. Ai înțeles? *Știu că n-avem unde să mergem.*

14. Palatul Victoria

Ora 16,30. În biroul primului-ministru se auziră toate convorbirile purtate de Dispecerat cu Ion Mercală. Cei prezenți se familiarizaseră și cu vocea teroristului. Încetarea legăturilor telefonice și radio cu trenul aflat între stațiile Semănătoarea și Crângași

întrerupse toate discuțiile. Primul vorbi directorul general:

– Știm unde se află. Dacă nu ajung pe jos, intervenim noi de sus și îi salvăm.

Ministrul transporturilor îl privi aproape cu simpatie. Spuse:

– Dacă nu vor muri înecați între timp. Acolo, după câte știu, este foarte multă apă.

– Este adevărat, spuse R., dar nivelul ei crește încet. Relativ încet, vreau să spun. Apa trebuie să umple spații foarte mari. În cele din urmă, oamenii se vor putea urca pe rame.

Premierul nu mai are nimic din umbra lui de zâmbet ironic. Este palid și se tot joacă, mașinal, cu pachetul de țigări, intact, al unuia dintre cei din preajma lui. Întreabă:

– Dar aerul? Vor avea destul aer?

Directorul general al Metroului spune ezitant:

– În principiu, da. Pompele nu mai lucrează, dar există suficient oxigen în tunel. (Tresare.) Pompele ar putea fi rebransate. Dar să fie alimentate din altă sursă. M-ai auzit, domnule S.?

– Da, se aude vocea gătuită de emoție a dispecerul șef. Vom acționa începând din acest moment.

– Ideea este valabilă și pentru celălalt tren, spune R. *Acum cred că ministrul nu mă mai privește atât de chiorâș. În fine. Poate chiar îi este puțin frică să nu-i iau locul.*

– Cât timp durează o intervenție pornită de la suprafață? întreabă premierul. Nu mai așteaptă răspunsul. Chiar din acest moment trebuie pregătite utilajele și oamenii. (I se adresează lui D.) Specialiștii dumneavoastră să facă un plan amănunțit. N-avem voie să dăm greș. Puteți să luați legătura cu cine doriți, la nivel

de miniștri. Vă rog să vă ocupați personal de asta.

Se aude vocea lui S. :

– Echipa de salvare pornită dinspre Crângași nu mai poate să înainteze.

– De ce?

– În barajul creat există doar o deschizătură. Sub nivelul apei. Nu știm grosimea barajului.

– Căutați echipament pentru scufundători autonomi, spune D. De fapt, nu prea aveți de unde să găsiți. Avem scafandri în București?

Întrebarea ministrului n-a fost adresată cuiva anume.

– Să vină scafandri de la Constanța, spune premierul. Cu un elicopter. Până atunci, gândiți-vă la alte soluții. Scufundători autonomi. De aici. Domnule S., sunteți în legătură cu echipa de salvare?

– Da.

– Nu vreau să vă dau sfaturi, dar un bun înotător ar putea încerca să treacă.

– Nu știm distanța, domnule prim-ministru. Iar pasajul este plin de traverse rupte și șine răsucite. Nu știu dacă ar merge. Doar un scafandru ar putea încerca.

– Curentul este puternic? întreabă R.

– Nu, în porțiunea aceea diferența de nivel este mică.

– Bine că este așa, spune premierul, mai mult pentru sine însuși. Altfel... (Cu voce tare.) Cum stau cei dintre Unirii și Izvor?

S. are o ezitare, înainte de a răspunde:

– Situația este oarecum asemănătoare. Deocamdată nu deținem date suficiente. Există și acolo o echipă de salvare. Trenul a fost blocat în același fel. Necazul este că apa este murdară, mult mai poluată.

– De ce? (Primul-ministru are un moment de slăbiciune. Se înroșește ușor.) A fost o întrebare stupidă, evident. S-au spart probabil conductele ce colectează apa reziduală a Capitalei.

– Exact. A mai fost un asemenea accident. Atunci lucrurile s-au remediat destul de repede. Și acolo va trebui să intervenim de sus.

Premierul i se adresează șefului de cabinet. Acesta a rămas în picioare și este foarte palid.

– Avem nevoie de oamenii care cunosc cursul Dâmboviței. Și al conductelor subterane de sub acesta. (Îl întreabă pe D.) Există poate niște puncte unde lichidul poate fi oprit? Ceva în genul unor robinete enorme?

– După câte știu eu, nu. Ce s-ar întâmpla, dacă apa uzată ar fi oprită înainte de punctul respectiv?

– S-ar revărsa gurile de canal. Așa cum se întâmplă când plouă prea mult și posibilitățile de evacuare ale apei sunt depășite. Locurile mai joase ale orașului încep să se umple cu apă. S-ar umple pivnițele, depozitele aflate sub nivelul solului și așa mai departe.

Premierul desface tacticos pachetul de țigări. Aprinde o țigară, cu gesturi stângace. Le spune celorlalți fără nici-o umbră de zâmbet:

– Puteți fuma, dacă doriți. (Suflă fumul gânditor, fără să-l aspire. Urmărește norul albastru.) Acum am avea nevoie de un geniu al situațiilor neprevăzute.

O zguduitură bruscă clatină clădirea. Paharele cu băuturi răcoritoare, aflate pe o tavă, se lovesc unele de altele. O sticlă se răstoarnă. Lichidul începe să curgă pe masa de conferințe. Micul șuvoi se îndreaptă spre directorul general. Acesta nu face nici-un gest pentru a-l opri. Intervine șeful de cabinet. Nimeni nu spune nimic. Se uită la primul-ministru, da parcă acesta ar

deține explicația.

– Ce-o fi cu chestiile astea? întreabă acesta, trăgând inabil din țigară. (Îl întreabă pe șeful de cabinet.) Ai mai vorbit la seismologie?

– Da, domnule prim-ministru.

– Și ? Ce-au spus?

– Nimic nou. Observatorul din Vrancea n-a înregistrat nimic deosebit. Doar mici mișcări seismice obișnuite. Acestea nu se simt până la București.

Premierul se uită la fiecare dintre cei prezenți, de parcă ar fi conducătorul unui seminar. Întreabă:

– Atunci? Surpările tunelurilor de metrou au fost provocate de seisme. (I se adresează lui R.) Mai aveți asemenea surpări?

– Nu știu, spune imediat directorul general. Putem să facem investigații. Cum nu mai sunt oameni pe nici-un traseu, nu ne-am preocupat de asta.

– Ce spuneți, domnule, ministru? îl chestionează premierul pe D.

Acesta ridică din umeri. Pare atins de o bruscă indiferență. *L-au lăsat nervii?* Răspunde după un timp destul de lung:

– Sunt fenomene necunoscute. Asta-i părerea mea. Surpările, celor două, au fost dirijate. Asta este mai mult decât evident. Cine a putut să facă așa ceva. Ce mijloace tehnice au fost folosite? În ce scopuri? Habar n-am. (I se adresează lui R.) Ar trebui să organizeze niște controale. Dacă au rămas oameni disponibili. De fapt, dacă ne gândim bine, nu le putem cere revizorilor de cale să înceapă verificări ale diferitelor trasee. Se pot produce surpări oricând.

– Aveți dreptate, intervine ministrul de interne, după o lungă tăcere. Aș putea trimite oameni de-ai mei, dar nu mi se pare oportun. Eventual, niște volun-

tari.

O zguduitură, mai slabă.

Premierul așteaptă un timp și apoi spune:

– Avem nevoie de specialiști în cutremure. Să se pronunțe. Chiar dacă nu s-a înregistrat nimic în Vrancea, aici totul seamănă a cutremur. Cetățenii trebuie preveniți. Există niște instrucțiuni. Să fie difuzate prin toate mijloacele. Centrul de Seismologie din București să ne spună ce magnitudine au mișcările acestea. Bizare sau nu, ele pot dărâma clădiri. Ar trebui alcătuită o hartă a locurilor unde s-au înregistrat fenomene de tip seismic. Poate cineva va fi în stare s-o interpreteze și să tragă niște concluzii.

– Știu cui trebuie să mă adresez, spune șeful de cabinet.

– Foarte bine, treci la fapte.

Își aprinse o altă țigară și apoi le spuse tuturor:

– Dacă zguduiturile sunt locale, mi-am zis, n-are rost să ieșim din clădire. Rămânem pe loc? Ce spuneți?

Ceilalți se privesc. Nimeni nu spune nimic.

– Rămânem pe loc, deci, conchide primul ministru.

15. Între stațiile Unirii și Izvor

Ora 16,45. Cei din trenul aflat între Unirii și Izvor se cațără pe vagoane. Lichidul murdar, urât mirositor, n-a depășit nivelul scaunelor. Continuă să urce. Încet, dar sigur.

Oamenii se comportă bine, de parcă ar fi făcut exerciții de salvare și cunosc fiecare manevră. Singurele sunete dătătoare de neliniște sunt plânsetele

înăbușite ale unor copii.

Este frig și întuneric. Lanternele mecanicului și ajutorului acestuia luminează mai slab ca la început. Mecanicul s-a dovedit a fi un om fără aptitudini de organizator. La fel, ajutorul lui. Își fac datoria cum pot mai bine, dar nu sunt convingători. Oamenii nu prea îi iau în seamă. Kepler, în schimb, s-a dovedit un lider înăscut. Vocea lui baritonă se aude foarte clar. Ceva din timbrul ei le spune oamenilor că acest tânăr păros știe ce trebuie făcut.

– Vom fi scoși de aici, spune Titi. Într-un fel sau altul. Poziția noastră este cunoscută. Vor ajunge la noi. Cel care suferă de frig să nu se teamă. Dacă, Doamne ferește, apare vreo pneumonie, nu există nici-un risc. Se va vindeca fără nici-o problemă. Există vreun diabetic printre noi?

Nici-un răspuns.

– Asta este bine, continuă Titi. Nu ne rămâne decât să așteptăm în liniște echipele de salvare. Țineți femeile și copii la mijloc. Pentru ei, pericolul de alunecare este mai mare. Dacă se mai produce vreo zguduitură și cineva alunecă în apă, să fiți pregătiți. Bărbații să facă din curelele lor niște frânghii pentru salvare. Cei căzuți vor fi astfel scoși. Bărbații, care n-au avut loc pe acoperișurile vagoanelor, rămân în apă. Se sprijină cu picioarele pe diversele ieșituri ale pereților.

Maria Iorgulescu a nimerit într-un loc ferit. Asta datorită celor doi copii. Între ei și apa murdară ce clipocește cu zgomote viscereale sunt mai mulți oameni. Își ține copii strâns și vorbește încet. Cum nimeni nu mai are chef de vorbă, cuvintele ei încep să fie auzite și ascultate de cei din jurul ei și apoi transmise din gură în gură. O femeie cu doi copii spune ce

vede, ce i se arată. Are facultăți paranormale, poate. Știe ce ni se va întâmpla. De la început a avut presimțiri. Să nu se urce azi în metrou, că n-o să fie bine. De când s-a oprit trenul.

– Va fi bine, șoptește Maria. Până la urmă. Aici, noi, suntem apărați și îi apărăm pe ceilalți. Mari nenorociri... Case cad, nori de praf, un zgomot ca un huruit din adâncuri. De parcă ar trece tancuri, într-un film de la televizor. Tancuri mari și grele. Se va zvârcoli ca un păianjen mare, foarte mare.

Robert și Roberta, aflați pe-aproape, stau amuțiți și-o ascultă. Robert s-a comportat destul de bine, dar fata simte că iubitul ei este la marginea puterilor. *Numai să nu-mi facă o criză de isterie aici. Că doar este bărbat. Am nevoie de un iubit curajos. Altfel mă simt ca și cum căcatul ăsta din jurul nostru m-ar fi murdărit de sus și până jos. Nu suport bărbații fricoși. Am avut parte de oameni înșurați, care tresăreau de frică atunci când se auzea soneria de la intrare. Să nu fie nevastă-mea! Numai ea să nu fie. Și ce dacă este ea? Ce-i cu paliditatea asta? Ești încă tânăr, începi o altă viață. Ca americanii. Ce știi tu? Ce știi tu! Viața este mult mai complicată. Mai complicată, pe dracu' ! Este așa doar când ești un fricos și un căcăcios.*

– Femeia asta vorbește de parcă ar fi o ghicitoare, spune Robert. Sau un medium. Are viziuni. Altfel este o persoană foarte simplă. Am observat-o în vagon, când era încă lumină. Doar privirea este specială. Are niște ochi negri, aproape hipnotici. Și vocea ei este deosebită. Este foarte dulce, foarte feminină.

– Nu ți-e frică? îl întreabă Roberta, ținându-l de mână. (În vocea ei tânără se simte neîncrederea.) Eu parcă te simt gata să începi...

– Ce să încep?

– Să miorlăi...

Robert o sărută și apoi îi dă o palmă foarte ușoară, ca o mângâiere. Spune:

– Îmi este frică, dar asta nu înseamnă nimic. Dacă aș fi fost singur, poate că mi-aș fi permis mai mult. (Râde abia auzit.) Aici sunt cu o doamnă. Nu pot s-o dezamăgesc. De altfel, dacă poți să mă crezi, mă simt ca un ostaș în misiune.

– Ce fel de misiune?

– Să te protejez pe tine. Nu-mi mai aparțin, cu alte cuvinte. Nu-mi pot permite luxul de a-mi fi frică.

– Frica este un lux?

– Cred că da. Simt, mai degrabă. Cu tine, mă simt un bărbat în toată regula. Poți să râzi, dacă vrei. Chestia asta am și citit-o undeva. Nu mai știu unde. Bărbatul este produsul femeii sale. Sau ceva asemănător. Sunt opera ta, Roberta.

– Sper că vorbești serios. Cuvintele tale sună foarte frumos. Nu mi-ai făcut niciodată un compliment atât de reușit. Dacă scăpăm de aici, le voi ține minte.

– Dacă este s-o credem pe femeia cu doi copii, vom scăpa.

Din întineric, se aude vocea ezitantă a englezului. Îl strigă pe Robert.

– Vreau să vorbesc ceva cu tine, spune John.

– Pare aproape, spune Robert. Dar nu plec de lângă tine. (I se adresează lui John.) Nu ne putem mișca. Întrebă-mă de acolo!

Cuvintele rostite într-o limbă străină au tăiat orice altă conversație. De parcă s-ar fi declanșat sonorul unui film ce-i interesează pe toți. Peste clipocitul apei murdare se înalță vocabule necunoscute pentru cei mai mulți dintre cei aflați acolo. *Vocea englezului este foarte calmă. Poate are un efect bun*

asupra oamenilor. Îi liniștește. Am citit undeva că există asemenea glasuri. Și femeia cu doi copii vorbește în același fel. Te unge la inimă și-n același timp îți dă curaj.

John nu mai spune nimic. Robert o strânge de mână pe Roberta:

– O să vedem dacă englezii sunt atât de curajoși pe cât se spune. Ai văzut ce buni au fost în război. Nemții le dădeau bombe, iar ei se făceau că nu observă. Au fost destule filme pe tema asta.

Într-un târziu, se aude vocea calmă a lui John:

– Robert, nu putem încerca nimic? Eu sunt un foarte bun înotător. Și scufundător.

– Nici-o speranță. Nu te scufunzi în lichidul ăsta. Tot ce putem face este să așteptăm. Și să fim cât mai calmi cu putință.

Se aude vocea prietenoasă și în același timp poruncitoare a lui Titi Kepler:

– Puțină atenție, vă rog! A trecut ceva timp de când suntem blocați aici. Este de presupus că se încearcă salvarea noastră. Părerea mea este că vor veni prin partea de sus. Vă rog, deci, să tăcem, pentru ca să auzim dacă se lucrează undeva deasupra. (Adaugă într-o engleză acceptabilă.) Îi rog și pe domnii din Anglia să păstreze liniștea totală. Dorim să auzim eventualele zgomote făcute de echipele de intervenție. Vă mulțumesc.

Toți tac. Se aude clipocitul apei murdare, pereții ușor deformați ai tunelului trosnesc ușor, din când în când. Un chițcăit de șobolan. Apoi un altul. De undeva, poate de sus, zgomotul foarte slab al unui ciocan pneumatic. O zguduitură slabă. Vagoanele abia se mișcă. Nimeni nu este în pericol să alunece în lichidul dezgustător.

16. Palatul Victoria

Ora 17,00. La Dispecerat începuseră să sosească știri ciudate. Celula de criză din biroul primului-ministru le primise imediat. Apăruseră și alți oameni importanți ai țării. Ministrul apărării, directorul Institutului de Seismologie, un general, comandantul trupelor de pompieri, câțiva ofițeri superiori, reprezentând diferite arme.

Primul-ministru îl rugase pe ministrul transporturilor să conducă operațiunile de salvare. Simțea o sfârșeală, în ciuda cafelelor băute și a sandvișurilor aduse de niște femei amabile și îngrijorate. *Toată povestea asta este un test pentru guvernarea mea. Toți sunt cu ochii pe mine. Sunt un mare ghinionist. Pe de altă parte, dacă totul se sfârșește cu bine, voi avea unele avantaje, în materie de imagine publică. Ar trebui poate să apar încă o dată la televiziune și să explic ce se întâmplă. Sau nu, de data asta sunt mai bune niște comunicate. Semnate de o comisie guvernamentală. Nu de guvern.*

Știrile ciudate se refereau la un singur tip de evenimente. În diverse locuri ale Capitalei se înregistrau mișcări tectonice, de tip seismic. De mică anvergură, dar sensibile. Unii oameni își părăsiseră locuințele și umblau în grupuri pe străzi, căutând adăposturi pentru noaptea care se apropia. Premierul îl luă la o parte pe Alexandru Basilescu, directorul Institutului de Seismologie. Înfățișarea de savant venerabil a acestuia era frapantă. Era trecut de șaptezeci și păstrat în post datorită unor merite științifice. *De fapt, omul este o celebritate internațională.*

Basilescu era complet cărunt și purta părul lung. Ochișorii lui vioi exprimau curiozitatea ușor infantilă:

– Da, domnule prim-ministru, vă stau la dispoziție, spuse bătrânul. Deși, drept să vă spun, așa ceva n-am mai întâlnit. Și nici n-am auzit să se fi întâmplat undeva.

– Totuși, domnule profesor. Sunteți cel mai în măsură să emiteți o ipoteză.

– Teoretic, așa ar părea. Cu toate acestea... Poate știți, seismele se formează la diferite adâncimi. Noi avem senzori. Datele se centralizează și așa mai departe. De data asta, însă, lucrurile sunt cum nu se poate mai misterioase. De exemplu, prăbușirea unor tuneluri ale metroului. (Se opri și își mângâie coama căruntă, gânditor.) Cine a determinat-o? Mai precis, ce ansamblu de forțe telurice?

Premierul ridică din umeri. Obișnuitul său zâmbet dispăruse și nu mai revenise niciodată în ultimele ore.

– Ar putea fi găsite niște explicații, continuă precaut bătrânul. Eventual, niște analogii. Există mișcări seismice de suprafață. Pe de altă parte, caracteristicile subsolului nostru nu permit așa ceva. (Bătrânul părea din ce în ce mai nedumerit.) Totuși, forțele au apărut și s-au manifestat. Aud acum că în diferite părți ale Bucureștilor, oamenii simt mișcări de tip seismic. Intră în panică, își părăsesc locuințele și așa mai departe.

Tăcu și își scoase pipa dintr-o pungă de piele galbenă. Îl privi întrebător pe premier. Acesta încuviință:

– Da, da, fumați liniștit! Și eu am început să fumez, de altfel. Nu credeam că voi păți vreodată așa ceva.

– Ăsta-i stresul, zise sentențios Basilescu. Fiecare reacționează în felul lui. Eu, de exemplu, în condiții de stres, capăt o imensă poftă de mâncare. Ciudățenii.

Primul-ministru reluă:

– Să zicem că sunt niște cutremure non-standard. (Bătrânul încuviință cu vioiciune.) Totuși, oamenii trebuie să știe ceva clar. Trebuie sfătuiți, organizați. Vreți să apăreți la televiziune și să le oferiți ceva în acest gen?

Basilescu nu răspunse imediat. Își făcu de lucru cu pipa lui din spumă de mare. Apoi spuse:

– Nu știu ce să zic. Adevărul este că nu am o explicație științifică, până la momentul de față. Îmi dau seama că există o rațiune politică în toată povestea. Oamenii au nevoie de niște certitudini. Trebuie să știe la ce se pot aștepta.

Șeful executivului încuviință, de-a dreptul melancolic.

– Cinstit vorbind, continuă seismologul, ar trebui să fabric o teorie. Să imaginez una, cât mai plauzibilă. Oamenii s-ar uita la mine și și-ar spune. Bătrânul ăsta nu poate să ne mintă. Este așa cum spune el. Basilescu era de-a dreptul uluit. N-am mai pomenit așa ceva! Cutremurele sunt niște fenomene imprevizibile, dar nu inexplicabile. Mecanismul lor este cunoscut și acceptat de toată lumea. Aici însă...

– Poate că ar fi mai bine să vă consultați cu niște colegi de-ai dumneavoastră din străinătate. Să le înfățișați toate datele.

– Credeți că n-am făcut-o? Întrebă trist Basilescu. De la primele zguduituri mi-am dat seama că este ceva ieșit din comun.

– Și?

– Am vorbit și în Japonia! Poate că o să mă pună institutul la plată. (Demnitarul făcu un gest negativ.) Japonezii au fost aici în 1977 și știu destul de multe despre subsolul nostru. Ei au de altfel o teorie globală. Dar asta este o altă chestiune.

– Și ce v-au spus?

– N-au găsit nici-o explicație plauzibilă. Au de gând să vină aici. Pe cheltuiala lor. Ziceau că este o premieră mondială și trebuie s-o studieze.

Primul-ministru ridică din umeri:

– N-au decât să vină. Nu asta este problema noastră. Chestiunea este alta. Ce le spunem oamenilor. Și ce le recomandăm. (Așteptă un răspuns. Cum bătrânul nu spuse nimic, continuă.) După câte știu eu, mai întâi este un cutremur mare și după aceea unele mai mici. Replicile. Așa este?

– De regulă, da. Dar sunt și unele excepții.

– Doriți să apăreți la televiziune și să le spuneți oamenilor ce să facă? O să primiți telefoane, în timpul emisiunii. Așa este obiceiul. O întrebare v-o spun eu, de pe acum. Ce să fac? Să stau acasă? Sau să mă mut într-un cort? Sau într-o rulotă?

Basilescu făcu un gest ambiguu cu pipa. Spuse, aproape plictisit:

– La urma urmelor, eu trebuia să ies la pensie de câțiva ani. Nici nu știu de ce am fost păstrat. Că doar nu fac parte din nici-un partid politic.

– Sunteți o somnitate, domnule profesor, spune ușor agasat primul-ministru. Dar nu asta este problema. O faceți sau nu?

– Da. De pe acum știu ce-o să spun. Niște cutremure de mică adâncime, formate în subsolul Bucureștilor. N-o să intru în amănunte tehnice. Specialiștii vor spune că m-am ramolit. Cum naiba să apară așa ceva într-un subsol ca al nostru? Oamenii obișnuți, în schimb, vor fi poate mulțumiți.

– Și recomandările?

– Să stea liniștiți în casele lor, fiindcă seismele sunt mici, neînsemnate. Doar cei din casele foarte

avariate să se mute, până la liniștirea lucrurilor.

– Din casele cutremurate?

– Da, așa le spun oamenii. Mai există destule. Cred că sunteți la curent. (Bătrânul se gândi o clipă.) În definitiv, nici nu voi minți prea mult. Cutremurele au fost eminamente locale. Nu s-au propagat. (Își scutură pipa și apoi începu să o umple cu mișcări exasperant de lente.) Este totuși o chestiune care mă sâcăie.

– Care anume?

– După ce criterii s-au produs zguduirile? Ați observat că informațiile din ultimele ore sunt haotice, sub acest raport. De ce au fost zdruncinate clădirile dintr-un loc și nu cele din altul? Puteți să-mi răspundeți la această întrebare?

Premierul zâmbi chinuit:

– Evident că nu.

– O să râdeți de mine, dar aici nu ne trebuie un creier de seismolog, ci unul de detectiv.

– Vă gândiți la niște explozii controlate? Ar fi prea de tot. Chiar că am intrat în domeniul absurdului. Ați văzut. Povestea cu teroriștii s-a rezolvat. Toată chestiunea s-a dovedit mai degrabă ridicolă. Mă întreb dacă lumea blocată în cele două trenuri nu i-a linșat până acum pe cei cu pricina.

– Nu cred. Românii sunt milostivi. Iar cutremurele astea curioase au creat probabil o stare de fraternitate.

17. Tunelul dintre stațiile Crângași și Semănătoarea

Ora 17,30. În tunelul dintre Crângași și Semănătoarea, apa n-a crescut prea mult. Nivelul ei este doar

cu vreo douăzeci de centimetri mai înalt decât șasiurile vagoanelor. Călătorii s-au organizat. Copii, femeile și bătrânii stau cu picioarele pe scaune și astfel nu se udă. Ceilalți stau în apă. Unii, mai curajoși, s-au urcat pe acoperișurile vagoanelor și spun că acolo este foarte bine. Cei mai mulți nu-i urmează. Preferă să stea cu picioarele în apă. Unii încearcă să facă haz de necaz.

Printre cei urcați pe vagoane se numără și Jean Balaban, însoțit de Mișu, angajatul lui. Balaban manifestă o veselie cam nepotrivită cu situația. Mișu i-ar atrage atenția, dar se teme ca nu cumva să-l supere. Este patronul meu. La urma urmelor. Îmi dă și mie o pâine. Știe el mai bine ce face. Poate că este mai potrivit să-i înveselești un pic pe oameni. Să-i mai faci să uite în ce căcat suntem.

– Nea Jeane, îndrăznește el în cele din urmă, nu era mai bine să-ți fi luat și dumneata o mașină? Că treaba merge, slavă Domnului. Ce spui?

– Mă, Mișule, aici ai dreptate. Dacă știam că se întâmplă chestia asta, îmi luam. Ce, era rea o dubiță pe care să scrie cu roșu “Balaban Service” ? Hm?

– Nu era.

– Numai că mie nu-mi place să mă dau mare. Vreau să fiu un om al muncii, cum venea vorba pe timpul lui Ceaușescu. Pe de altă parte, asta este o tâmpenie a mea.

– De ce?

– De ce crezi că umblu cu brățara de aur pe mână?

Mișu tace.

– Și cu ghiulul ăsta de douăzeci de grame, continuă Jean. Crezi că am așa o mare bucurie la el? Nici vorbă. O fac pentru clienți. Să vadă că nu suntem niște amărășteni care face și ei un ciubuc. Mașina este la fel.

Dacă vii cu o dubiță nouă și tragi în fața blocului sau a vilei, mă rog, ai alt muian. Ce spui?

– Asta cam așa este.

– Poți să ceri mai mult. Dacă vii cu metroul sau cu mijloacele, ăla se prinde că ești la început și nu prea ai lovă. Asta-i chestia.

– Și-atunci?

– Și-atunci nimic. Dacă scăpăm din căcatul ăsta, iau o dubiță. Să n-am parte, dacă te mint. Da' atunci sunt alte necazuri...

– Care, nea Jeane?

– Circulația, mă. Nu vezi ce-i în București? Acum, dacă s-a stricat și metroul poți să-ți faci idee ce-o să fie. Balamucul de pe lume. Dacă se bagă unii peste noi și-o mierlim nevinovați? Ce-ai de spus?

Mișu tace.

– Păi vezi? Cum o-ntorci, tot prost iese. Totuși, cred că ai dreptate. Dacă scăpăm de aici, șofer te fac.

O zguduitură destul de ușoară. Oamenii s-au obișnuit cu ele. Mai întâi, au încercat să și le explice, dar după o vreme au renunțat. Conversațiile sunt foarte rare. Oamenii par a-și fi pierdut interesul pentru propria lor salvare. Ceva i-a moleșit. Așteaptă în liniște. Din când în când, se aude câte o voce:

– Nu se poate să nu ne scoată de aici. Nu se poate.

Cei doi teroriști s-au găsit pe întuneric. Stau unul lângă celălalt și nu vorbesc. Nimeni nu le mai dă vreo atenție, de parcă toată tensiunea din urmă cu câteva ore nici n-ar fi existat. Ion Mercală și-a adus aminte târziu că are de rezolvat ceva. Îi spune ajutorului său:

– Ce facem cu amărății ăia doi? I-am uitat de tot.

– N-au unde să fugă, zice acesta în silă. ăla de s-a urcat peste noi mi s-a părut un căcăcios. S-a dat mare la început, dar când a fost groasă, s-a fâsâit de tot.

– Ar trebui să-i luăm explozibilul ăla. Să-l udăm, să nu mai fie nici-o problemă. Nici nu înțeleg. Nimeni n-a mai adus vorba despre ei. Sunt în rama din mijloc, nu? Acolo unde le-ai spus tu să stea? Nu cred că și-au schimbat locul.

– Nu, precis că nu.

– Atunci hai să ne ducem la ei. Măcar să vedem și noi niște explozibil modern. Cică ar fi din plastic. Cu un detector de metale nu-l găsești.

Cei doi sunt la capătul unui vagon. Stau unul lângă celălalt, parcă în poziție de drepti. Cel cu bomba este un adolescent, nu pare a avea mai mult de optsprezece ani.

– ăsta n-a făcut armata, spune Mercală.

Ajung lângă ei. Folosesc doar o singură lanternă, pentru a cruța bateria celeilalte.

– Ia spune, mă, zice Mercală fără dușmănie, ce explozibil ai pe sub haina aia a ta. Ia scoate-l la iveală. Să-l vedem și noi.

Băiatul nu spune nici-un cuvânt. În ochi i se citește frica. Își descheie încet scurta kaki, de tip militar. Dedesubt se văd niște colaci de pânză. Sunt legați între ei cu niște sfori. După cum s-ar părea, sunt foarte ușori.

– Și cum declanșezi explozia? întreabă Mercală.

Băiatul începe să plângă încet. Colegul lui îl imită. Spune obidit:

– Nu-i nici-un explozibil. E vată. Am fost obligați s-o facem. Au spus că ne dau afară și o să avem după aia niște probleme. Pentru o farsă n-o să luați prea multă pușcărie. Dar când ieșiți, o să fiți recompensați.

Mercală îl apucă pe ajutorul său de mână și-i spuse încet:

– Să nu-l pleznești. Dacă îi dai tu o palmă, sar oamenii pe ei și pot chiar să-i omoare. Eu am fost odată într-o situație de-asta. Este ca o molipsire. Un gest ca ăsta și toți își ies din fire.

– Așa v-au spus? întreabă mecanicul.

– Da. Au mai zis că dacă scrie presa despre noi, o să fim în câștig. O să vină mai mulți tineri să se înscrie la noi. O să înțeleagă că noi le vrem binele.

– Bine, mă, destul, zice Mercală. Stați aici liniștiți și tăceți dracului din gură. Toată chestia asta s-a întâmplat din cauza voastră. Dacă nu se oprea circulația... Se oprește și-l apucă de umăr pe ajutorul său. Gabi, îi spune, tu ai înțeles o chestie?

– Care, nea Nelule?

– Lucrurile au mers ca și cum cineva ar fi avut boală anume pe trenul nostru. A făcut prăbușirile la tanc. Și fără nenorociții ăștia cu bombe, putea să fie la fel.

– Cum?

– Păi să prăbușească tunelul înaintea noastră, unde, pe parcurs. Noi vedeam și opream. Nu? După aia făcea o prăbușire și în urma noastră. N-ajungeam tot aici?

– Ba da. Ajutorul de mecanic pare aiurit cu totul. Înseamnă că ăștia n-au nici-o vină?

– Au, dar nu așa de mare. Nu-i vezi? Vai de capul lor! Sunt ei în stare de asemenea acțiuni? Nici vorbă. A fost o potriveală.

Cei doi teroriști îl privesc cu recunoștință. Câțiva călători, care au asistat la conversație, preferă să tacă. N-au nici-un comentariu de făcut.

De sus încep să se audă niște acorduri de chitară. Apoi muzicanții din America de Sud încep să cânte încet.

– Îi lași, nea Nelule? întreabă ajutorul.

Mercală ridică din umeri.

– De ce nu? Crezi că muzica aia a lor o să dărâme tunelul peste noi? Măcar îi mai înveselesc pe oamenii ăștia.

– Mie îmi sună ca o muzică de înmormântare, drept să-ți spun. Îmi bagă frica în oase. Nu știu de ce.

– Lasă prostiile! Nu-i nici-o problemă dacă-și fac meseria.

În tunel, singurul zgomot e clipocitul apei. Muzica celor din Perú se aude foarte bine. Melodiile lor ciudate par vesele, dar, pe măsură ce le ascuți, ți se par tot mai triste. Cei patru cântă încet, solistul vocal nu intervine, de parcă i-ar fi șoptit cineva la ureche că nu este cazul. Chitarele și instrumentele de suflat însăilează melodii săltărețe. Din când în când, fără să știe nimeni de ce, ritmul muzicii se întetește, pentru ca apoi să redevină cel de dinainte. Când se opresc, se aude vocea unui bătrân:

– Pe la ei pe acolo or fi având metrou?

Nu primește nici-un răspuns, în afara câtorva râsete înăbușite.

Profetu' stă ghemuit pe un scaun. La început, când apa a început să crească, nu s-a mișcat de pe bulendrele sale. A continuat să se clatine și să bolborosească, de parcă n-ar fi observat ce se întâmplă în jurul lui. Studentul solid, care i-a luat apărarea mai înainte, a făcut un apel, spunând că bătrânul cerșetor nu poate să stea în picioare și este păcat să fie lăsat în apă. În mod curios, i-a cedat locul tocmai sexagenarul care l-a înjurat mai înainte. De fapt, Profetu' ocupă două scaune. Cel de lângă el, un bărbat cu înfățișare de intelectual s-a ridicat fără nici-un comentariu. Cerșetorul stă acum într-o rână. Furiosul de mai

înainte s-a transformat. Nu-l mai privește cu furie și nici măcar cu dispreț. Încearcă să intre în vorbă cu el. Fără nici-un succes. Tot aprinde o brichetă, luminându-și mai mult propria față.

– Vezi, îi spune studentul prietenei sale, frica îl transformă pe om.

O zguduitură violentă mișcă întregul tren. Se aud din nou scrâșnete de metal frecat pe metal. Apoi, liniște. Brusc, glasul dogit al Profetului:

– Ca niște macaroane! Futu-vă muma-n cur! Ca niște macaroane!

A devenit amenințător, de parcă el ar fi conducătorul întregii operații. Are niște accente de tiran. Șef de sectă? Profet furios? Acum e momentul adevărului. Ori îl stâlcesc în bătaie, ori vin să facă penitență în fața lui.

Din întuneric se aude o voce calmă de bărbat:

– O să vii și tu cu noi, măi amărâtule! Oriunde am ajunge. Așa că mai bine tacă-ți gura. Că sperii femeile și copiii.

O nouă zguduitură. Trenul este ridicat în sus și apoi recade cu un zgomot infernal.

Mercală, aflat împreună cu ajutorul său undeva la mijlocul celei de a doua rame spune:

– Bine că a ieșit aerul din suspensia pneumatică. Altfel cei de pe acoperiș ar fi fost striviți. S-au câștigat treizeci de centimetri.

Mecanicul-ajutor îl privește uluit:

– Ești tare, nea Nelule! Îți mai arde de socoteli de-astea acum? Eu am și uitat de perna pneumatică.

Mecanicul pare foarte calm:

– Măi, Gabi, eu îmi joc rolul până la capăt. Restul nu mă interesează.

– Bine, dar ai familie...

– Și dacă mă cac pe mine de frică, rezolv ceva? Îmi ajut familia? Mai bine mi-ai spune ce înseamnă toate astea. Cine mișcă trenul? Și cine tunelul? Hm? Poate cineva să facă așa ceva? Ia spune-mi!

– Nu poate.

Mercală luminează tavanul tunelului. Curge apă din toate părțile, dar în cantități mici. Spune:

– Numai Dumnezeu ne mai poate scoate de aici. Nu sunt bisericos de felul meu, dar dacă scap, cred că o să mă schimb.

18. Splaiul Unirii

Ora 18,00. În dreptul trenului blocat între Unirii și Izvor se strânsese multă lume. Circulația rutieră era oprită și nimeni nu încercase s-o restabilească. Oamenii se grupaseră după afinități misterioase. De regulă, fiecare pâlț avea un fel de lider, cel mai vorbăreț dintre toți. Acesta găsea explicații pentru ce se întâmpla. Din când în când, câte unul dintre ascultători îl contrazicea. Dacă o făcea cu destulă energie, reușea să devină el însuși lider de opinie.

– Poate să-i scoată foarte bine. Nu este nevoie să intervină în tunel. Nu vedeți, au și început să lucreze. Este suficient un puț cu diametrul de șaptezeci și cinci centimetri în diametru. Nimic mai mult.

Vorbise un bătrân viori, îmbrăcat modest, dar curat. Purta într-o sacoșă străvezie de plastic vreo două kilograme de cartofi.

Un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani, cu ochelari și barbă, interveni destul de agasat:

– Nu-ți dai seama ce vorbești, tataie. Uită că aici

este beton armat, nu brânză. Cum naiba să forezi. Cu picamerul? Îți dai seama cât timp ar lua? Țștia care au început să foreze cred că sunt cam tătălăi de felul lor.

Bătrânul nu se lăsă:

– Crezi dumneata că nu sunt oameni de meserie? Știu ei ce fac.

– Știu, pe dracu'. Mai sunt și vibrațiile. Dacă se dărâmă tot tunelul? Hm? Ce spui? Și mor toți? De alt-fel, s-au și oprit. Le-o fi spus cineva că este prea riscant. Acum, cel puțin, este un echilibru.

– Ascultă, domnule, interveni un bărbat slab și palid, rău îmbrăcat. Văd că ai idei. Poți să-mi explici și mie cum de s-au produs cele două surpări? Exact unde trebuia.

– Cum exact?

– Adică să prindă trenul între ele. La fix. De ce nu s-a dărâmat tot tunelul?

Bărbosul îl privi cu atenție:

– Nu cred că găsești pe cineva... Să-ți răspundă la întrebarea asta. Este o chestie absurdă. Doar dacă au fost explozii controlate. Ceea ce iese din discuție.

O voce din asistență, timidă, de femeie tânără:

– Forțe oculte?

Un răs gros, de bădăran:

– Căcat, forțe oculte. Ȃia îndoaie o lingură, dar nu niște șine de cale ferată. Nu rup traverse de beton.

Bărbosul nu ținu cont de întrerupere. Îl întrebă pe cel palid:

– Dacă tot este să găsim întrebări fără răspuns, atunci spune-mi de unde se știe că tunelul nu s-a prăbușit pe toată lungimea. De unde?

Palidul îi explică răbdător:

– Văd că nu ești la curent chiar cu toate. Morse. Șinele nu s-au rupt, pare-se. S-a nimerit ca unul din

interior să știe alfabetul Morse. Există o legătură. Se ciocănește în șină. Există niște informații.

– Da' dumneata de unde știi? se interesă un tânăr.

– A spus la radio. Acum vreo oră. Am auzit personal. Pare plauzibil.

– Dar distanța? întrebă altcineva. Pe ce porțiune s-a dărâmat tunelul.

– Tot la radio am auzit. S-au făcut unele deducții. Mai mult de o sută de metri.

– Dar aer? De unde au?

– Se pare că prăbușirile nu au etanșeizat tunelul. Mai circulă ceva aer.

Un tânăr, mai degrabă un adolescent, își făcu loc înspre mijlocul grupului. I se adresă palidului:

– Chestia cu alfabetul Morse nu prea ține.

– De ce?

– Se spune că nivelul apei este foarte ridicat. Vreo doi metri. Or, șinele sunt jos. Cine se scufundă pentru a ciocăni în ele? Specialistul are cumva costum de scufundător autonom.

– N-are. Asta-i sigur.

– Atunci cum face? Îmi explicați și mie?

– Băiatul are dreptate, interveni bătrânul cu cartofii. Mai ales că apa este murdară. Nu se pune problema să...

– Are dreptate băiatul, spuse palidul. Eventual cu un instrument metalic lung. Așa ceva s-ar putea găsi. În definitiv, contează cum îi scot de acolo.

O femeie cu lacrimi în ochi spuse:

– O să se îmbolnăvească. Vă dați seama ce frig este?

Nimeni nu-i răspunse.

– Bine măcar că n-au mai apărut cutremurele alea mici, spuse bătrânul. Numai Dumnezeu știe ce-or fi fost.

O voce din grup:

– S-a făcut de râs boșorogul ăla de la Institutul de Seismologie. Cutremure formate la mică adâncime, în subsolul Capitalei... Râd și curcile de el...

– De ce?

– Așa ceva nu se poate, dom'le. Cutremurele se nasc în anumite condiții. Bucureștii sunt pe un sol moale și plin de apă. De unde să apară unul sau mai multe cutremure? Caraghios.

– Las' că știi dumneata mai bine decât el...

– A făcut-o ca să liniștească populația, interveni bărbosul. Altă explicație nu văd. Oamenii să stea liniștiți în casele lor, să nu bântuie panicați pe străzi. Asta a fost ideea. Cel puțin așa cred.

– Bine că nu s-a mai simțit nimic. Oamenii s-au calmat. Ce porcăria dracului! Numai așa ceva ne lipsea!

– Dar cu teroriștii cum a rămas? se auzi o voce de bărbat. Că nu s-a mai spus nimic despre ei.

– Ce să se mai spună? Niște farsori. Se țin de prostii în vremuri atât de grele. Chestiile astea nu sunt pentru noi, românii. Noi nu ne putem permite de-astea.

– Totuși...

– Sunt și ei acolo, dacă nu i-or fi linșat oamenii.

– Nu cred. Cutremurele și prăbușirea tunelurilor sunt prea înfricoșătoare.

– Lucrurile inexplicabile, spuse sentențios bătrânul cu sacoșa de cartofi, sunt cele mai înspăimântătoare.

19. Palatul Victoria

Ora 18,30. Specialiștii în tuneluri se miră. Explicațiile logice nu sunt suficiente. Este ca și cum

niște mâini de uriaș ar fi intervenit. Betonul armat nu este plastilină. În curând, însă, nedumeririle devin un balast. Bine, nu este logic. Dar cum îi scoatem pe oamenii din subteran?

S-au format patru echipe de salvare. Au apărut câțiva scufundători autonomi. Amatori. Își oferă serviciile. Apar și câțiva scafandri de la Constanța. Premierul ține să discute cu un scafandru.

– Domnule prim-ministru, spune acesta, intrarea unui adult nu este posibilă. Poate doar un copil. Dar nici el. Este o încâlceală de traverse și de șine. Nu se poate trece.

– Și-atunci, ce se poate face?

– Intervenția de la suprafață. Am auzit că au început, dar apoi s-au oprit.

Premierul ocolește subiectul. Revine:

– Ar trebui realizate niște legături telefonice. Eventual, să li se trimită apă potabilă printr-o conductă. Și oxigen.

Dispecerul șef, martor la discuția telefonică, intervine:

– Avem nevoie de ceva original. Un dispozitiv inteligent, capabil să ocolească obstacolele întâlnite în cale și să ajungă dincolo. Eventual, o cameră de luat vederi teleghidată. Cum se folosește în medicină.

Ministrul apărării se consultă cu însoțitorii săi. Spune:

– Există ceva asemănător pentru explorarea epavelor aflate la mare adâncime. Dar nu cred că se află în dotarea marinei noastre.

Ministrul transporturilor, tăcut în ultima vreme, se adresează premierului:

– Totuși, va trebui să ne spuneți de ce ați sistat intervenția dinspre suprafață. Era cea mai simplă

manevră cu putință. N-ar fi prezentat nici-un risc.

Șeful Guvernului pare stânjenit:

– Domnilor, nu sunt un om superstițios de felul meu. Cu toate acestea, dată fiind natura situației... (Se întrerupse. Pare a nu-și mai găsi cuvintele.) A intervenit ceva. Mi s-a părut că-mi pot permite o mică amânare.

Toți, inclusiv cei de la Dispecerat, așteaptă.

– Am primit un mesaj de la Ion Popescu. Știți cu toții despre cine este vorba. Nu știu dacă ați băgat de seamă, dar după ce s-au început lucrările la puțurile verticale s-a întâmplat ceva.

– Ce anume?

– S-au înmulțit cutremurele parțiale. Micile noastre mișcări de tip seismic. Nimeni n-a făcut vreo legătură, evident. Eu, cu atât mai puțin.

Nimeni nu spune nici-un cuvânt.

– Ei bine, un curier misterios a adus un mesaj pentru mine. Nu știu ce le-a spus oamenilor de ordine. Fapt este că hârtia a ajuns foarte repede în mâinile mele. Am citit-o și am decis amânarea lucrărilor.

Toți așteaptă continuarea.

– După ce s-au întrerupt forările verticale, nu s-a mai produs nici o mișcare de tip seismic. Credeți ce vreți! (Își ridică mâinile, într-un gest de exasperare.) Ce era să fac? În fond, o amânare nu periclita pe nimeni.

– Mai aveți mesajul? întrebă ministrul apărării.

– Evident. Pot să vi-l citesc. Chiar acum. (Scoate o hârtie din buzunarul hainei. Citește.) Domnule prim-ministru, sunt în joc forțe necunoscute pentru dumneavoastră. Un echilibru fragil este pe punctul de-a fi stricat. Deocamdată, trenurile blocate în subteran trebuie să rămână așa cum sunt. Nu interveniți pentru salvarea

persoanelor respective. Puteți încerca să luați legătura cu ele prin barajele formate. Există unele posibilități. Nici-o persoană din trenurile blocate nu trebuie să iasă la suprafață. Opriți imediat lucrările de forare. De îndată ce o veți face, mișcările de tip seismic vor înceta. Semnează Ion Popescu.

– Absurd, spune ministrul de interne. Nu putem să stăm la mâna unui necunoscut. Cum, dă ordine primului-ministru al țării? Guvernului?

– Sunt de acord cu dumneavoastră, spune premierul, în timp ce împăturește meticulos hârtia cu mesajul. Cu toate acestea, după ce au încetat lucrările, nu s-a mai produs nici-o mișcare de tip seismic. Ce aveți de spus?

– Poate să fie, pur și simplu, o coincidență, spune agasat A.

– Ce spuneți? întreabă premierul. Mă adresez tuturor celor care ascultă discuțiile noastre.

Ministrul de interne pare oarecum stânjenit. Îl întreabă pe un subaltern al său, apărut de curând.

– Îl știi pe Andronic? Este căpitan.

Celălalt se gândește. Nu-și amintește. Apoi privirile i se luminează:

– Cel cu forțele oculte?

– Da, spune morocănos A. Cam așa ceva. Am auzit că a rezolvat niște cazuri prin mijloace neconvenționale.

– Așa este. Cunoaște o clarvăzătoare. O femeie infirmă. Acea i-ar fi dat niște soluții. Corecte. Am auzit că s-a înșelat o singură dată. Femeia.

– Cum?

– Asasinul avea un frate geamăn. Sau cam așa ceva.

– Ia legătura cu superiorul direct al lui Andronic.

Chiar acum. Întreabă-l cum vede problema. (Pe fața ridată și dură a ministrului apare un zâmbet firav.) Cine știe de unde sare iepurele.

– Să-l chem aici pe Andronic? întreabă subalter-nul, un bărbat la vreo cincizeci de ani, având o alură de sportiv.

– Eventual, spune A. Vezi mai întâi ce spune superiorul lui.

Premierul a urmărit discuția dintre cei doi. Îl întreabă pe A.

– Nu știam că aveți asemenea colaboratori. Zâmbetul i-a dispărut cu totul. În definitiv, orice poate fi bun. Chiar și o legătură telepatică. (Se uită la ministrul transporturilor.) Vi se pare ridicol?

– Nici vorbă. Totuși, mi se pare imposibil să nu găsim o cale de comunicare cu ei. Înainte de a începe operațiunile de salvare.

Omul de la Interne a terminat de vorbit la telefon. Pare contrariat.

– Ce-ai aflat? îl întreabă A.

– Căpitanul Andronic a fost ieri la clarvăzătoarea aceea. O cheamă Maria Petrescu. Azi de dimineață a raportat lucruri ciudate. Superiorul lui a crezut că nu este cazul să informeze mai departe.

– Deci, ce-a aflat Andronic? întreabă premierul.

– Femeia l-a chemat la telefon. De data aceasta a fost o excepție. Doar prima oară s-a mai întâmplat așa. De regulă, oamenii noștri au apelat la ea. Și nu invers.

– Și ce-a spus?

– A vorbit despre niște primejdii legate de metroul nostru.

– Oricum, spune mohorât A., n-am fi avut ce face. Nu poți să organizezi filtru la toate stațiile. Este absurd.

– Ar mai fi ceva. (Subalternul ministrului pare stânjenit, de parcă s-ar feri de-o posibilă gafă.) A spus că metroul amenință orașul. O afirmație complet lipsită de sens.

– Ba nu, spune ministrul de interne. Dacă se produceau niște explozii, erau afectate și construcțiile de la suprafață. Femeia o fi avut viziunea unor explozii. Ar putea fi altceva?

– Povestea cu teroriștii este de domeniul trecutului, intervine D. Deci nici explozii nu se mai pot produce. Iar altfel, cum ar putea metroul să amenințe orașul? Este complet lipsit de sens.

– Da, absolut, intervine primul-ministru gânditor. N-are cum. Totuși, cred că nu trebuie să ocolim această posibilitate. Ce spuneți domnule A.? Dacă l-ați trimite din nou pe Andronic al dumneavoastră la femeia cu pricina? N-avem nimic de pierdut, în definitiv.

Directorul general al Metroului, R., multă vreme tăcut, intervine cu o voce destul de ezitantă, adresându-se ministrului său:

– Aș vrea să vă atrag atenția asupra unor lucruri. Timpul trece. Poate să apară lipsa de oxigen. Mesajul primit de domnul prim-ministru exclude o operație de salvare pornită de la suprafață. Am putea face altceva, însă.

– Ce?

– Să luăm legătura cu trenurile. Telefonice.

– Cum? (În glasul ministrului se simte o undă de dispreț.) Cunoașteți dumneavoastră vreo metodă?

– Cred că da. (Toate privirile se îndreaptă spre el.) Misteriosul Ion Popescu a interzis doar scoaterea oamenilor din subteran...

– A interzis, vorbă să fie..., spune premierul cu

obidă. Continuați, vă rog!

– A recomandat, dacă preferați. În mesajul lui se spune că s-ar putea realiza legături prin barajele formate prin cele patru surpări. Specialiștii spun că așa ceva nu este posibil. Cantitatea de rocă este mult prea mare. Putem interveni da la suprafață.

– De la suprafață?

– Da. Facem niște canale verticale cu diametrul de, să zice, zece centimetri. Pe acolo vom coborî receptoare telefonice. Vom afla astfel situația. Eventual. Ulterior, putem introduce un furtun pentru oxigen și unul pentru apă. Operația cred că s-ar putea realiza foarte ușor. În definitiv, nu sunt decât câțiva metri de pământ și vreo doi metri de beton. Îl privește întrebător pe D. Ce părere aveți, domnule ministru?

Ministrul transporturilor îl privește întrebător pe premier. *Ce bine ar fi fost dacă nu se implica! Este un om inteligent, nici vorbă, dar nu știu de ce, mi se pare foarte fricos. Eu n-aș fi ținut cont de spusele ăluia. Aș fi făcut niște puțuri și până acum toți oamenii ar fi fost afară.*

Acesta încuviințează, mișcându-și încet capul.

– Vom începe în zona Unirii, spune D.

20. Între stațiile Izvor și Unirii

Ora 19,30. Situația celor din trenul aflat între Unirii și Izvor era mai dificilă decât a celorlalți claustrați. Asta fiindcă mirosul fetid al apei făcuse aerul aproape de nerespirat. O bătrână spunea în șoaptă că se sufocă:

– Cu astmul meu, aerul ăsta stricat o să mă dea gata. Ce moarte mi-a fost dat să am!

Glasul ei era calm. Nu părea defel speriată. Cei din jurul ei o admirau.

Se răspândise consemnul că este bine să se vorbească puțin, cât mai puțin. Vorbitul consumă oxigen. Și mișcărilor. Cu cât stăm mai mult nemișcați și tăcuți, cu atât o să rezistăm mai mult.

Maria Iorgulescu se conformase. Deși prin minte îi mișunau tot felul de imagini apocaliptice, nu mai spunea nimic. Simțea imboldul să le spună tuturor ce vede și ce presimte. Se stăpânea cu greu. *Ori sunt nebună, ori într-adevăr, am puteri de-alea paranormale. Aș putea să jur că lucrurile se vor întâmpla așa cum le văd eu. Dar i-aș fi oare cuiva de folos? Cei de-aici sunt în primejdie, dar mulți dintre ei au rude în oraș. Mai bine să-mi țin gura. Cum să le spun, de exemplu, că ai mei nu vor păți nimic?*

În liniștea întreruptă doar de șoapte începu să se audă un zgomot uniform și neplăcut.

– Asta este un de-ăl, nu știu cum îi zice, pot să jur, se auzi o voce de bărbat. Găurește și lovește în același timp. Vin după noi, pot să jur.

Lumea începu să murmure. Se auzi plânsul isteric al unei femei, repede transformat într-o revărsare de reproșuri adresate destinului:

– Numai mie putea să mi se întâmple una ca asta. Toate s-au măritat, au copii. Numai eu am rămas singură pe lume. Uite că fac curând patruzeci și cinci... Și tot singură...

Tăcu brusc.

– O fi zguduit-o cineva, se auzi o voce de bărbat. Cine naiba are nevoie de poveștile ei?

Zgomotul se amplifică.

– Rotopercutor, spuse vocea de bărbat de dinainte. Mi-am adus aminte. Întrebarea este... Au ei

unul atât de mare? Să facă un puț prin care să încapă oamenii? Parcă n-am mai auzit de așa ceva.

Se auzi vocea mecanicului:

– Atenție, vă rog! Atunci când vor ajunge la noi, s-ar putea ca nivelul apei să crească brusc. Acum, între apă și aer există un echilibru. Toată lumea să-și țină capetele cât mai sus.

– Cum asta? întrebă unul care nu pricepuse.

– Are dreptate, zise o altă voce de bărbat. Perna de aer împiedică apa să se ridice. Dacă aerul iese prin gaura făcută, apa poate să se ridice, fiindcă nu mai are vreo contrapondere. Faceți cum v-a spus omul. Are dreptate.

– Încă o problemă, continuă mecanicul. Acolo zgomotul se aude cel mai tare, oamenii să facă loc. Nu cumva să se întâmple vreun accident.

– Adică să nu-i facă o gaură în cap cuiva, se auzi vocea lui Titi Kepler.

Acesta, din motive doar de el știute, își abandonase pe neașteptate rolul de lider real și se cufundase în muțenie. Stătea mână în mână cu iubitul său Vali. Priveau amândoi în întuneric. *Acum am întuneric amniotic cât cuprinde. M-am reîntors în maică-mea, săraca de ea. Am un frate geamăn, cam atât. Cred că după povestea asta, dacă scap, nu mă mai urc în metrou. S-ar putea ca și Titi să mă piardă de mușteriu. Nu este genul lui să mă omoare, din amor. Crimă pasională. Este prea inteligent pentru una ca asta.*

Robert și Roberta deveniseră, la rândul lor, tăcuți. Se ținuseră de mână o vreme, apoi renunțaseră. Le era suficient să se simtă unul lângă celălalt. *Am trecut prin multe la viața mea. Robert habar n-are. Și nici nu-l interesează. Acum, dacă ne sufocăm aici, ar trebui*

poate să i le spun pe toate. Eu n-am avut o viață atât de ușoară ca el. A trebuit să pun curul la bătaie. Cum zicea bătrâna aceea, odată, în tren. Altfel n-aș fi reușit nimic. Oricâtă minte ai avea, fato, nu ajunge. Trebuie să pui curul la bătaie. Toată problema este s-o faci inteligent, cu cap. Să-ți administrezi bine propriul corp. Nu-ți este permis să arunci cu pizda în toate părțile, cum fac proastele. Timpul trece. Așa zicea. Eram doar noi două în compartiment. Așa s-a nimerit. Și-atunci era întuneric. Lumina din tren nu prea mergea. Poate de-aia mi-am adus aminte. Managementul pizdei.

Râse ușor. Robert tresări și o întrebă:

– Ce ai? Ești OK?

– Da, da, fii liniștit, răspunse fata. Mi-am adus aminte de ceva și m-am pomenit râzând.

– Poate-mi spui și mie. Să râd și eu.

– Odată, într-un tren, o bătrână mi-a dat niște sfaturi. Cum să mă comport în viață, dacă vreaau să-mi meargă bine.

– Și? Ce ți-a spus? Să te măriți, poate.

– Nu, curios, de măritiş nici n-a adus vorba. Avea niște poante amuzante. Le-am uitat, dar știu că vorbea foarte haios.

– Și i-ai ascultat sfaturile?

– Pe unele.

John și Shirley Thompson discutau în șoaptă. John își admira soția pentru calmul ei. În Londra, ea frecventa un cerc de educație parapsihologică. John, om cu o profesie eminamente pozitivă (era funcționar de bancă), nu râdea, dar nici n-o încuraja. De câteva ori, ea încercase să-i lămurească unele lucruri. Sunt fenomene obiective, îi spusese. Nu pot fi explicate, dar oamenii de știință le recunosc. De exemplu, îndoirea

unei furculițe de la distanță. Cineva o privește și metalul începe să-și schimbe forma. Hipnoză? Nu. Fenomenul a fost filmat. Nu poate fi contestat de nimeni.

– Ascultă, îi spuse John, foarte serios, acolo la cercul tău nu ți s-a spus că te afli într-o perioadă proastă? Nu faciți și treburi de felul acesta? Ce trăim acum este un ghinion nemaipomenit. Ce spui? Nu puteai să-l prevezi? Măcar vag?

– Îți bați joc de mine? (Vocea lui Shirley nu era agresivă, ci blândă, ca întotdeauna.) Eu nu sunt o clar-văzătoare. De unde să știu ce se va întâmpla în România?

– O presimțire.. Ceva în acest gen. Am auzit că oamenii preocupați de fenomenele paranormale sunt, de regulă, înzestrați cu unele capacități...

– Eu nu știu dacă sunt, spuse Shirley, în continuare tandră. Poate că nici n-am vreo vocație pentru ...

John tăcu un timp. Apoi spuse, căutându-și cuvintele:

– Ba nu, eu cred că ai. Am simțit-o pe pielea mea. Și încă de foarte multe ori.

– Cum?

– Uneori vin de la bancă frânt de oboseală. Sunt anumite zile. Nu totdeauna. Nu m-am gândit la cauze. Fiindcă nu lucrez mai mult decât de obicei.

– Și?

– Dacă stau în preajma ta mai multă vreme, să zicem o oră, oboseala îmi dispare. Nu trebuie să pui mâna pe mine sau să-mi masezi ceafa și umerii, cum fac femeile iubitoare prin filme cu soții lor. Este suficient să stau în apropierea ta. N-ai observat asta?

– Ba da. (Râse ușor, abia audibil.) Am crezut că este efectul iubirii.

John o căută pe întuneric și o sărută pe obraz.

– Desigur, asta este. Dar în termeni mai pretențioși este un transfer de energie, de la tine înspre mine. Nu așa vă spune la cercul vostru?

– Ba da. În orice caz, atunci când stau lângă tine, mă simt și eu mai bine. Nici vorbă să obosesc. Fiindcă așa ar trebui, nu?

– Într-adevăr.

– Lucrurile sunt invers, explică Shirley cu însuflețire. Cu cât dai mai multă energie pozitivă, cu atât mai multă se naște în tine.

– Un paradox. (John o strânse de mână pe soția sa.) Dar povestea asta cu metroul... Cum ai interpreta-o? Hm? Tehnic vorbind, este o absurditate. Vreau să spun că nu este posibil ca două surpări ale tunelului să se producă atât de precis, încât să ne închidă într-o cursă de șoareci. Ce spui?

– În termeni paranormali, totul este posibil, spuse Shirley, destul de sceptică. Numai că fenomenele nu se petrec la o asemenea scară. N-am auzit niciodată despre asemenea forțe.

John tăcu. Apoi spuse, jenat parcă:

– Să nu râzi de mine, dar îmi umblă prin minte o ipoteză. Este o simplă extrapolare. Dacă un om îndoiaie o furculiță din priviri, înseamnă că o sută pot îndoi un drug de fier. Nu-i logic?

Shirley râse ușor:

– Nu-i atât de simplu. Forțele acestea nu se pot însuma, după câte ni s-a spus.

– Dar zidurile Ierihonului? Din Biblie?

Femeia spuse oarecum stânjenită:

– Ierihonul era o cetate. Atacatorii ei nu au făcut decât să cânte din trâmbițe, toți deodată, nu știu cât timp. Zidurile s-au dărâmat. Ce-i drept, putea fi un

fenomen de rezonanță. Ca și cu podurile. Când mărșăluiesc peste un pod, soldații nu mai merg în cadență. Știi, probabil.

– Sau cu tenorii, care sparg pahare doar cântând.

– Da, nu cred că merge analogia.

Zgomotul făcut de foreză deveni foarte acut. Cei de afară localizaseră foarte exact trenul. Se părea că rotopercutorul urma să străpungă tavanul de beton undeva deasupra ramei din mijloc. Cei aflați în zonă se grupară încet într-o parte și în alta. Un bătrân alunecă în apă, dar fu prins în ultimul moment de o femeie.

– Ce faci tataie? se auzi vocea ei groasă, de fumătoare.

Când țiuitul deveni aproape insuportabil, se simți o ușoară zguduitură, de parcă sfredelul ar fi mișcat puțin întreg tunelul. Nimeni nu-i dădu nici-o atenție.

Mecanicul și ajutorul său erau postați acolo unde urma să apară deschizătura. Aprinseseră o lanternă. Razele galbene ale acesteia luminau slab. Vârful rotopercutorului apăru pe neașteptate și sclipi orbitor. Apoi gaura se lărgi. Sfredelul se opri, apoi se roti, mai încet, în sens invers. Dispăru încet, tras în sus.

Cei care văzuseră scena oftară dezamăgiți. Se auziră voci răzlețe.

– Păi, eu credeam că ne scoate de aici. Ce porcărie, domnule! Ne sparge urechile pentru un căcat!

– Își bat joc de noi! Asta este. Nu mă mai urc în metroul lor câte zile oi mai avea.

– Nu mai vorbiți prostii! își regăsi Titi Kepler aplombul. Prin gaura asta pot să comunice cu noi, să bage oxigen, apă de băut. S-au gândit bine. După aia, ne scot ei cumva.

Prin orificiul format apăru un receptor telefonic. Din întuneric se auzi o voce batjocoritoare:

– Ce tehnică modernă, domnule! Parcă suntem într-un roman de Jules Verne. Nu sunt în stare să organizeze o salvare ca lumea.

– Mai bine te-ai gândi la situația concretă, interveni din nou Kepler. După aceea să-ți bați joc! De exemplu, dacă ești așa mintos, să ne explici și nouă cutremurele.

Celălalt tăcu.

Mecanicul luă receptorul telefonic și se prezentă. Aparatul avea un dispozitiv de amplificare. Toată lumea auzi discuția:

– Aici S., se prezentă cel de la suprafață. Nivelul apei a crescut? Cu cât?

– Puțin. Nu contează.

– Înseamnă că mai aveți niște surse de aer. Au rămas fisuri.

– Oamenii se plâng că nu pot respira cum trebuie, spune mecanicul. Poate și din cauza mirosului.

– Nu știu cât de toxice sunt gazele. Noi v-am pregătit o conductă pentru oxigen. Vom începe pomparea în câteva minute. Oamenii să se ferească, fiindcă oxigenul va ieși sub presiune.

– Avem nevoie de baterii pentru lanterne.

– Le lăsăm imediat și pe astea. Vreun diabetic aveți?

– Nu. S-a interesat cineva de-aici și nimeni n-a spus că ar avea.

– Țsta este un noroc. Apă de băut?

– Avem copii pe-aici. Ei vor apă. Ceilalți nu se plâng. Deocamdată.

– Atenție, spune Stănescu. Începem să coborâm conducta de oxigen. Ne gândim și la una de absorbție, dar deocamdată n-am găsit soluția. Mai bine zis, specialiștii nu s-au pus de acord. Oamenii care simt că nu

au aer suficient să facă în așa fel încât să respire la nivelul tavanului. Acolo va fi aerul cel mai curat.

Pe lângă firul telefonului apărură niște pachete lunguiețe. Mercală și ajutorul lui le desfăcură febril. Baterii. Mecanicul-ajutor avu puterea să facă o glumă:

– Sunt de-alea scumpe. Noi n-avem așa ceva în dotare. Astea țin mai mult decât ale noastre.

Noua lumină a celor două lanterne, de un alb strălucitor, schimbă pe loc atmosfera. Oamenii începură să vorbească mai tare, ca și cum greul ar fi trecut, salvarea nefiind decât o chestiune de timp.

Apoi apăru o conductă de cauciuc pânzat, de culoare verde deschis. Oxigenul începu să șuiere.

– Gata, nu ne mai sufocăm, se auzi o voce de bărbat. Domnule mecanic, poate-i întrebi pe cei de sus de ce n-au făcut un puț, să ne scoată de aici.

Mecanicul nu mai apucă să-i răspundă. Se simți o zguduitură moderat de puternică, mai degrabă slabă. Vocile amuțiră. Mecanicul întrebă la telefon:

– S-a simțit și sus?

– Foarte slab, îi răspunse S. Acum ne pregătim să introducem încă o conductă. O poziționați deasupra apei. Va absorbi bioxidul de carbon. (Discută ceva cu un ins surescitat.) Cei de jos înțelesesă doar frânturi de cuvinte.

– Ce s-a întâmplat? întrebă mecanicul.

– Este cutremur în zona Pipera, Aurel Vlaicu. O să vă contactăm mai târziu. Terminat.

21. Zona Pipera

Ora 19,15. Locuitorii din zona Pipera simt că a venit sfârșitul lumii. Câteva blocuri se dărâmă în

primele secunde. Cei aflați pe străzi văd cum structurile atât de solide în aparență se frâng, se îndoaie și cad. Se ridică nori de praf. Un vuiet apocaliptic persistă și se stinge într-un vaier sinistru. Câteva blocuri sunt avariate doar parțial. La unul s-a dărâmat doar o aripă, ca și cum un copil răutăcios, i-ar fi dat un brânci. Restul blocului a rămas în picioare. De afară se văd interioare, dezvelite într-un chip hidos. Flutură un număr nesfârșit de țesături. Cei care au apucat să iasă din blocuri s-au adunat în grupuri și discută. Nimeni n-aascultă ce spune celălalt. Unii plâng în hohote. O femeie zbiară cu o voce spartă:

– Cum am putut să-l las înăuntru? Cum? Trebuia să mor împreună cu el. Nu m-am putut stăpâni și am fugit ca o nemernică.

Nimeni nu-i dă nici o atenție. Pe străzi au început să circule în mare viteză autoturisme. Oamenii părăsesc în grabă cartierul. În primele minute, imediat după întreruperea curentului electric și a gazelor, nimeni nu știe că în alte părți ale Bucureștilor lumea își vede liniștită de treburi. Trece un timp până ce oamenii ieșiți în stradă își dau seama că au fost victimele uneia dintre zguduirile locale, frecvente în acea după-amiază. De data aceasta a fost una mai puternică, un cutremur. La radio, nici-un anunț. Programele continuă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Trece o bună jumătate de oră până când se aude primul comunicat oficial. În zona cutare a avut loc un fenomen de tip seismic soldat cu dărâmarea unor blocuri de locuințe și cu importante pagube materiale la fabrica nu știu care, din cauza declanșării unui incendiu. S-au înregistrat victime omenești. Recomandarea seismologilor este ca cetățenii să nu reintre în locuințele care prezintă urme de avariere. Nu există

nici-un prognostic referitor la declanșarea unor replici seismice.

O echipă a unui post comercial de televiziune sosește prima la locul dezastrului. Reportera, o tânără elegantă și minuțios fardată, încearcă să adopte tonul potrivit situației. Echipele de salvare, apărute cu puțină vreme înaintea carului de reportaj, au început să înșire morții pe stradă, unul lângă celălalt, acoperiți cu cearșafuri albe. Cei mai mulți dintre ei au fost surprinși pe stradă. Au murit loviți de diferite obiecte căzute de sus. Treptat, încep să apară și cadavre scoase din blocurile pe jumătate dărâmate. Obiectivul nu insistă asupra lor, cameramanul pare de-a dreptul fascinat de blocul despicat în două. O jumătate a rămas în picioare, iar cealaltă s-a prăbușit într-un morman înform de betoane și fiare răsucite. Crâmpeie de mobilă, căzi de baie rămase intacte, un televizor cu ecranul explodat, dar altfel întreg, hârtii, o mare de hârtii, de parcă fiecare apartament ar fi adăpostit o arhivă. Multe țesături, o imensitate fluturând de textile multicolore. Reflectoarele celor de la televiziune – este o după-amiază noroasă – le transformă în ceva de-a dreptul amenințător. Nu prea bate vântul, dar țesăturile se mișcă, unduiesc besmetic, ca și cum ar fi mânuite de forțe invizibile.

– Uitați-vă acolo! Acolo sus! se aude o voce de femeie.

Cei de la televiziune își îndreaptă reflectoarele în direcția respectivă. În lumina crudă apar două picioare umane, țepene, unul lângă celălalt, precum acelea ale unui manechin. Ies dintr-un morman de mobilă sfărâmată, la un etaj superior. Cameramanul insistă asupra imaginii, hipnotizat. Reportera se duce la el și-l scutură de umăr. Strigă:

– Destul! Ești nebun? Destul! (Face un efort și-și recompune figura ei profesională.) Caută altceva!

– Stimați telespectatori, vom reveni cu noi amănunte despre catastrofă. Să lăsăm acum echipele de salvare să-și facă datoria. Legătura în studio.

Încet-încet, oamenii se calmează. Cei mai curajoși intră în blocuri. Un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani tot repetă cu voce tare:

– Ce să fac? Doar n-o să stau toată noaptea în stradă. Cum mi-o fi soarta!

– Este singur, nu-i pasă, zice o băbuță aflată prin apropiere. Ia să aibă nevastă și copii! Atunci să fie atât de voinicios! Să-l vedem cum s-ar purta!

Unele familii se sfătuiesc și decid să meargă numai o singură persoană. Să aducă haine și ceva de-ale gurii.

– Să mai așteptăm măcar vreo două ceasuri. Să vedem dacă vine vreo replică. Futu-i replica mă-sii!

– Hai, Nicule! Nu vorbi așa în fața copiilor!

– Bine, bine. Să nu le audă nici el chiar pe toate.

O adolescentă, martoră la discuție, începe să chicotească. Mama ei o apucă de mână și-o scutură încet. Pe fața ei curg lacrimi. Fata începe, din senin, să plângă și ea.

O zguduitură abia perceptibilă. Latura unui bloc avariat se desprinde cu mișcări atât de line, încât par filmate cu încetinitorul. Nu este nimeni prin apropiere. Se aud țipete. Peretele se înclină mai întâi, apoi se fragmentează sub propria greutate. Zgomotul prăbușirii este mai mic decât ar fi fost de așteptat. Se ridică un nor de praf. Apar interioare de locuințe părăsite.

Cameramanul a filmat totul. Reportera a spus mai înainte că pleacă, dar a rămas pe loc, fascinată.

– Bine am făcut, spune cameramanul. Așa ceva nu se poate filma decât o dată la zece ani.

– Ai figura unuia care tocmai a câștigat la loterie. Premiul cel mare. În glasul elegant al reporterei sună un oarecare dispreț. Ia să fi avut rude sau prieteni pe aici. N-ai mai fi fost atât de fericit.

Mașina postului comercial de televiziune pleacă. Reportera a încercat să ia câteva microinterviuri unor martori oculari, dar a întâmpinat o ostilitate fățișă. Du-te cucoană de-aici, lasă lumea în pace. De discuții îți arde dumitale. Nu vezi că se dărâmă casele peste noi, din senin?

Dintr-o mașină de culoare neagră coboară niște bărbați eleganți și îngrijați. Discută cu șeful pompierilor și cu un bărbat în civil, coordonatorul echipeilor de intervenție. Cel mai energic dintre noii veniți este primarul de sector.

– Să-mi spuneți ce utilaje v-ar putea ajuta, spune acesta. Le obținem imediat. S-a discutat.

– Niște macarale, spune ofițerul de pompieri. Și mai multe mașini ale Salvării. Blocurile astea făcute din panouri se dărâmă într-un anumit fel. Rămân spații libere, unde pot să mai fie supraviețuitori. Cele din cărămidă sunt mult mai periculoase.

Primarul se uită la mulțimea rămasă în stradă. Spune preocupat:

– Ar trebui niște corturi, pentru la noapte. Este destul de frig. Ce fac oamenii aceștia? I se adresează unuia dintre însoțitorii săi. Trebuie să vorbească... Cu armata. Numai ei au așa ceva.

22. Între stațiile Crângași și Semănătoarea

Ora 19,15. Trenul blocat între stațiile Crângași și Semănătoarea fusese de asemenea contactat. Oamenii

putea vorbi la telefon, primeau oxigen și apă potabilă. La suprafață se strânsese mai puțină lume. Cei mai mulți dintre cei buluciți în jurul tehnicienilor știau sau presupuneau că au rude în subteran. Telefonul trebuie folosit și de noi, spusese un tânăr îngrijorat. Trebuie să aflăm dacă rudele noastre sunt bine. La insistențele lui, tehnicienii cedaseră.

– Bine, spusese inginerul, șeful specialiștilor în foraje. Facem o listă cu persoanele căutate. Mecanicul o verifică, adică îi strigă pe oamenii cu pricina. Apoi ne informează. Este bine așa? Sunt și alții în situația dumitale.

Tânărul părea în pragul unei crize de nervi:

– Faceți cum vreți, dar vreau să-i aud glasul. Atât și după aia scăpați de mine.

– Și dacă o să vrea toată lumea să vorbească personal? Unde o să ajungem? (Inginerul îi întinse receptorul, dar îl retrase înainte ca tânărul să-l apuce.) Domnule Mercală, te rog cheam-o la dumneata pe...Cum spui că o cheamă?

– Gianina. Vaisman Gianina. Își clatină îndurerat capul. Cum a ajuns ea acolo... O fată atât de frumoasă ca ea... Țara asta...

– Auzi, domnule Mercală, continuă inginerul. Vaisman Gianina. Te rog s-o chemi la telefon. După aceea o să te rog să faci o listă. La cererea rudelor aflate aici, la suprafață. Oamenii au dreptul să știe. N-avem nevoie de panică. Și-așa tot mai mulți ne întreabă de ce nu ne apucăm de treabă. De ce nu facem un puț mai larg, prin care să-i scoatem pe toți.

– Asta pot să vă întreb și eu, spusese arțăgos mecanicul.

Cei din preajma inginerului îi auziră foarte clar cuvintele și se foiră. Se auziră niște înjurături înăbușite. Apoi niște voci de femei, împăciuitoare. Lasă, mă, Gicule! Asta primește și el ordine de la cei de sus. Crezi că este de capul lui? Crezi că n-ar face, dacă i s-ar da voie? Fii cuminte!

Se auzi apoi vocea mecanicului-ajutor:

– Domnișoara Vaisman Gianina este rugată să vină aici, la telefon.

Fotomodelul își găsise un loc pe scaun. Stătea pe vine alături de Cerasela, prietena ei. Apa de-abia le atinge pantofii.

– Nu mă mișc de aici nici cu poliția, spuse ea. Cine dracu' vrea să vorbească la telefon? Bărbații ăștia sunt cu toții niște idioți. De telefon îmi arde mie acum?

Cerasela, împăciuitoare:

– O fi Baldasar. De ce nu te duci. N-o să-ți ocupe nimeni locul, fii liniștită!

– Pe dracu' Baldasar. I se rupe lui de noi! Cum îți închipui că a venit să ne caute? Nu știi că se teme de mulțime? Spune poanta aia idioată a lui. Mârlania se ia, este molipsitoare! Ce să mai discutăm...

Din om în om, Mercală află că Gianina nu vrea să vină la telefon. Foarte calm, îi anunță pe cei de sus.

– Domnișoara nu dorește să vorbească. – Deveni ironic -. Aveți vreo altă comandă?

Inginerul își ieși din pepeni. Începu să strige. Cei din subteran îi auziră vorbele foarte distinct:

– Nu vrea, domnule, să vorbească! Ți-am făcut toate poftete. Am încălcat instrucțiunile. Uite, nu vrea! Și gata!

Tânărul îndrăgostit de Gianina îi smulse receptorul din mână și începu să vorbească. Cei din tren îl auziră foarte bine. Inginerul le făcu semn unor oameni

de-ai lui să-l întrerupă, dar în ultima clipă renunță. Zise, cuprins brusc de plictiseală:

– Lasă-l în pace! Ce mama dracului! Ce-am avut și ce-am pierdut. Poate-i mai distrează puțin pe necăjiții ăia de jos.

Tânărul cuvânta ca un tragedian de modă veche:

– Gianina, scumpa mea! Vreau doar să-ți aud vocea. Atât. Mi-aș da viața pentru tine, o știi doar. Nenorociții ăștia nu vor să vă scoată. Vreau doar să știu că ești bine și rezisti. Spune-mi doar o vorbă, iubita mea!

Jean Balaban ascultă discursul omului de la suprafață și începu să comenteze:

– Bă, Mișule, pe-asta să-l fi căutat și nu-l găseau mai bun. O să vezi că lumea o să se înveselească. (Într-adevăr, pe măsură ce tânărul își debita tirada, începură să se audă râsete discrete.) Vezi, așa este viața. Românul face haz de necaz.

Stăteau unul lângă celălalt pe acoperișul trenului și nu se simțeau prea rău. Vezi ce cald ține salopetele astea? Ce cap am avut când le-am ales! O țesătură specială, nu lasă frigul să intre! Ce spui de chestia asta! Iar când este prea cald, căldura iese! Ce părere ai Mișule? Îți bați joc de mine, nea Jeane! Cum? Eu, de tine? Să n-am parte de ce-am mai scump! Mișu râsesse. Ești un patron a-ntâia, nea Jeane! Ce să mai discutăm... Mai bine ai găsi vreo idee, ceva. Cum naibii ieșim de-aici? Cu poantele matale... Bune, dar când o să ne scoată? Ce spui? Ne scoate ei, Mișule, ne scoate guvernul. Primul ministru, personal. O să vezi.

– Nea Jeane, spune Mișu, de ce nu se duce fata la telefon? Poți să-mi spui și mie? De ce? Dacă ăla de deasupra o iubește așa de tare? N-are și ea un pic de suflet? Ce părere ai? Hai, că dumneata le știi pe toate.

Discută cu mecanicul ăsta! Zău așa!

– Ce să discut, mă? Deveni gânditor. Zici că dacă-mi fată mintea vreo idee, să i-o spun omului... Asta zici. Bă, Mișule, chestia este că lucrurile nu prea... Nu știu cum să-ți explic... Eu nu cred în presiimțiri și alte chestii de-astea, dar...

– Ce? Ai ascultat și matală ce-a spus Profetu' ! Da? Ți-a băgat o spaimă-n suflet! Este?

– Ce spaimă, mă, ce spaimă? Mă cac în ea de spaimă! Dacă vrei să știi. La ce-mi folosește, dacă încep să tremur? La nimic.

Mișu îl privi pieziș, profitând de lumina vagă răspândită de cele două lanterne:

– Las' că te cunosc eu! Tot faci glume, dar în inima matală cine știe ce este... Chiar crezi c-am încurcat-o? Cinstit!

– Mă, nu prea știu ce să zic. Mie îmi plac lucrurile clare. Asta este cusurul meu. Pe vremuri, aveam o iubită nemțoaică și-mi tot spunea că sunt mai neamț decât ea. Da. Așa zicea.

– Și? Ce nu-i clar?

Balaban scoase un sunet neclar, un fel de plescăit dezaprobat. Zise:

– Păi, cum, mă Mișule? Te știam băiat deștept. Cum ce nu este clar? Vii și tu cu niște întrebări... Să-mi bag picioarele... Vorba aia... Ce *este clar*, mă. Asta este întrebarea. Îți răspund tot eu. Nimic. Totul este aiurea, de parcă orașul ăsta ar fi înnebunit de tot. Cum au rămas trenurile între două surpături, la marele fix? Hm? Cum de n-au voie ăia de sus să facă un puț și să ne scoată? N-ai auzit? Unul Popescu, misterios, cu voce de robot.

– Telefonic?

– Dacă vrei tu... Guvernul sistează intervențiile,

cutremurele se opresc. Cum vine chestia asta? Ce mama dracului, suntem într-un film? Dă-o-n pizda mă-sii de treabă! Iar chestia cu ăla, cu Profetu'... Liniile nu s-au rupt ca niște macaroane, ce-i drept. Dar s-au răsucit tot ca niște macaroane, fierte. Te-ai prins? Profetu' a mirosit ceva. I s-a arătat, cum zicea un prieten de-al meu, Dumnezeu să-l odihnească. Că a murit ca un câine, în zăpadă, înghețat, tot încercând să se scoale și nereușind, de beat ce era... Ce să mai discutăm... Și mi-e teamă că este doar începutul. O să râzi, dar eu zic că s-a pus în mișcare un mecanism, o jucărie...

– Ce jucărie, nea Jeane? Asta-i jucărie? (În vocea lui Mișu răsunară niște accente de indignare.) Îți bați joc de mine tot timpul, asta este.

Jean îl bătu pe spate, părintește:

– Nu-mi bat joc, mă! Că mi-ești ca un copil, ce naiba. Așa este vorbirea mea. Ce să fac? Ce jucărie, zici? Una mare de tot. Una foarte mare. Întrebarea este cine și când o s-o oprească.

Se auziră niște țipete. Striga Cerasela Baci, prietena Gianinei, fotomodelul care umbla să-și cumpere o casă la curte în Bucureștii Noi.

– I-e rău! Să vină cineva! Un doctor!

Mercală se apropie cu lanterna aprinsă. Gianina era leșinată și se prăbușise cumva în ea însăși, fără să cadă de pe scaunul de plastic unde era cocoțată. *Asta este moartă, simt. Nimeni nu leșină așa.* Încercă să-i ia pulsul. Știa foarte bine cum, fiindcă soția lui făcea uneori mici crize de tahicardie. Nimic. Poate nu mă pricep eu.

Între timp, mecanicul-ajutor striga din toate puterile:

– Un medic. Dacă este vreun medic în tren, să

vină încoace. (O drese.) Îl rugăm să vină până aici, la mijlocul trenului. O tânără se simte rău.

Destul de repede sosi un bătrânel de vreo șaptezeci și cinci de ani.

-Sunt pensionar, se scuza el, dar am fost medic. *Mai știi încă să deosebesc o femeie moartă de una vie.*

Îi ascultă inima, îi ridică pleoapele.

- Să-i facem niște masaj cardiac, spuse el, vizibil sceptic. Întindeți-o pe scaunele astea. Dar puneți ceva, niște haine. Să obținem o suprafață dreaptă. Că altfel putem să-i fracturăm coloana.

Oamenii îl ascultară. Bătrânul se dovedi destul de puternic. Un bărbat se oferă să facă respirație gură la gură. Bătrânul n-avu nimic împotriva. *Nu poate să strice. Deși fata asta e moartă ca toți morții. Poate niște electroșocuri. Injecție cu adrenalină. Cine știe...*

În acest timp, Cerasela stătu în picioare, frământându-și mâinile și repetând:

- Era sănătoasă. Ne-am făcut de la început analizele. Toate, de două ori. N-avea nimic cu inima. Era perfect sănătoasă. Se indignă pe neașteptate și începu să strige isteric. Numai porcul ăla de sus a speriat-o. Cu telefoanele lui idioate. Că să vină să vorbească imediat. Că o iubește. Îmi bag picioarele în iubirea lui. Futu-l în cur de nenorocit!

- E moartă, decretă fostul medic. Nu cred că mai este ceva de făcut. A fost un stop cardiac.

- Puteam să fiu eu în locul ei, urlă Cerasela. Poate că o să crăp și eu în curând. Porcii dracului! Ne țin aici ca pe niște animale!

Acustica tunelului era foarte bună. Țipetele ei fură auzite de toată lumea. Începură să murmure. Tot mai mulți.

- Dacă intervine acum o criză colectivă de isterie,

îi șopti Balaban lui Mișu, atunci să te ții! Mecanicul și ajutorul lui o să fie în pericol. În asemenea situații, se caută întotdeauna un țap ispășitor. Pe ăia de afară nu pot să-i linșeze. Rămân necăjiții ăștia doi de jos.

Murmurele fură întrerupte de niște strigăte venite din coada trenului:

– Domnule doctor, vreți să veniți până aici. Că niște oameni... Uite că nu mai mișcă. Veniți cât mai repede!

Bătrânul clătină din cap și se îndreptă în direcția strigătului, mergând cu dificultate prin apă. *Pun pariu că și ăia sunt morți. De pe vremea când practicam aveam presimțiri de-astea. De obicei nu mă înșelam. Nu i-am spus nimănui, nici neveste-mii. Niciodată. Cum, un medic are presimțiri funeste? Dimpotrivă. Simte că lucrurile se vor îndrepta.* Ușile dintre rame erau deschise. Cine dorea putea să meargă de la un capăt la altul al trenului, fără să coboare.

Bătrânul medic înaintă cu greutate, printre trupuri, prin apa ce-i ajungea aproape de genunchi. Îi fură necesare vreo zece minute. Când ajunse, găfâia.

– Ce s-a întâmplat?

– Uitați acolo, cei cinci.

– Cum s-a întâmplat?

– Au căzut, pur și simplu, din picioare, se auzi o voce de bărbat. Ca secerați. Ne-a fost frică să nu se înece. I-am ridicat și i-am întins pe scaune. N-am știut ce să le facem, cum să-i ajutăm.

Mercală îl urmăse pe medic. Lanterna lui puternică luminează fețele celor întinși. Medicul le luă pulsul la fiecare dintre ei. Clătină din cap a negație.

– Sunt morți. Probabil au făcut stop cardiac. Altceva nu văd.

Cei cinci erau cum nu se putea mai diferiți între

ei. Un bărbat destul de bine îmbrăcat, de vreo treizeci și cinci de ani, o femeie la patruzeci și cinci, genul gospodină harnică. Pe pieptul ei cineva așezase o sacoșă de plastic. Legume și niște pachete mici. Mezeluri?

– Uită-te la femeia asta, spuse cineva. Nu mai apucă să-și vadă familia. Ce vremuri! Aș putea să jur că era sănătoasă. A murit cu zile, ce să mai discutăm.

Al treilea decedat era un tânăr îmbrăcat într-un costum de blugi. Purta cercei și barbișon. *Dacă băiatul asta a fost bolnav de inimă, atunci înseamnă că eu, medic bătrân, nu știu nici un pic de meserie.* Mai murise un om în jurul lui șaptezeci. Într-adevăr, era genul care putea să moară subit. Al cincilea era un bărbat între două vârste, încărunit prematur, având o față de om bine hrănit.

– Ce să facem cu ei? îl întrebă un bărbat pe Mercală.

– Cum ce să faceți?

– Domnule, începu să se enerveze insul, aici stau bătrâni și copii cu picioarele în apă. Nu se pot urca toți pe acoperișuri. Nici nu mai sunt locuri, de altfel. Morții ăștia, Dumnezeu să-i ierte, ocupă foarte multe scaune. Ar trebui puși în altă parte.

O bătrână se închină și apoi îi spuse celuiilalt:

– Puneți-i la capetele trenului! Asta e. Dumnezeu să ne ierte pe toți! Eu zic să-i așezați în șezut, să nu fie acoperiți de apă. Ce să facem?

În câteva minute se știu că în tren mai avuseseră loc decese inexplicabile. Moartea lovise la întâmplare, ca o molimă. Nu se uitase la vârstă și poziție socială. Cei de la suprafață aflară cu oarecare întârziere de cele întâmplate. Mercală, om meticulos de felul lui, întocmi o listă. Cei asupra cărora se găsiseră acte de identi-

tate, fură trecuți cu numele. Ceilalți, după sex și vârstă aproximativă.

Veștile sinistre primite din subteran sosiră aproape imediat după cele referitoare la dezastrul din Pipera. Nimeni nu făcu vreo legătură între cele două evenimente.

Tânărul care dorise să vorbească la telefon cu Gianina Vaisman primise vestea cu o liniște suspectă. Iubita lui era prima pe listă. Nu încăpea nici-o confuzie. Nu era un nume comun. Când insistase să vorbească la telefon, oamenii îl priviseră cu un oarecare dispreț. Acum se îngrijorau puțin din pricina lui. *Ăsta o să se sinucidă. Totdeauna sinucigașii devin foarte calmi, înainte de-a o face. Își rumegă în liniște planul.* Băiatul privea în jos, ca și cum ar fi încercat să străpungă roca și betonul armat. Și să vadă. În cele din urmă, plecă. Mergea foarte încet, cu privirele în pământ. Măinile i se bălăbăneau alandala. Buzele i se mișcau, dar nu se auzea nici-un cuvânt.

Știrile se propagaseră cu o repeziciune de neînțeles. Difuzase vreun post de televiziune sau de radio lista morților? Probabil că da. Apăruseră rude și prieteni, persoane destul de agresive. Vrem morții noștri, nu putem să-i lăsăm acolo, în apă. Sunteți niște inconștienți. Vă luați după tot felul de zvonuri absurde, în loc să acționați. Este o chestiune de un bun simț. Cât o să-i țineți pe oameni acolo?

Inginerul specialist în fcaje fusese înlocuit la telefon de un dispecer de la Metrou. Acesta era un om mic de statură, dar bine legat. Nu se pricepea să liniștească lumea. Răspundea destul de arțăgos:

– Nu suntem de capul nostru! Să fie clar pentru toată lumea! Degeaba veniți peste mine. Trebuie să așteptați. N-aveți de-ales.

Inginerul care realizase legătura cu subteranul interveni. *Dacă îl las pe ăsta să tot răspundă așa, se lasă cu bătaie. Îmi fac praf utilajele.*

– Oameni buni, spuse el cu o voce blândă. Uitați-vă și dumneavoastră! Avem aici tot ce ne trebuie pentru a realiza un puț. Trebuie doar să primim aprobările necesare. Este o chestiune de timp. Sunt sigur că va merge repede.

– Poate că ai dreptate, spuse mohorât un bărbat între două vârste. Dacă stai în subteran, nu înseamnă că trebuie neapărat să mori de inimă. Eu am fost miner și știu. Toată chestia asta... Teroriștii ăia... Or fi lansat vreun gaz toxic... Ca în Japonia... Poate că le-a făcut rău numai la unii. Cine știe... Așa că...

– Deci tot era mai bine dacă-i scotea imediat, interveni o femeie cu un glas veninos. Nu vezi că te contrazici?

Bărbatul nu-i dădu nici-o atenție. Își aprinse o țigară și spuse:

– Treizeci și patru de morți. Într-un timp atât de scurt. Și toți cam în același timp. De parcă i-ar fi electrocutat... (Își făcu cruce, după ce aruncase țigara.) Dintr-o dată, practic... Și cutremurul ăla... Nici n-au spus la radio câți au murit la cutremur. Din nimic, domnule, din nimic...

– Ba nu, interveni cineva, nenorociții ăia cu bombele lor de căcat au început totul. Dacă nu erau ei, trenurile nu se opreau... Poate că nimic nu s-ar fi întâmplat...

23. Palatul Victoria

Ora 20,00. Premierul s-a retras. Medicii săi au spus că de vină este oboseala. *De fapt, este efectul unei*

incapacități subtile. Omul suferă de acatholie, cum ar spune Noica. Are mania exactității. Când nu pricepe logica unei situații, clachează. Țsta este cusurul lui.

Liderul real al grupului a devenit A., ministrul de interne. El cere păreri. R. propune o ipoteză:

– Lucrurile se leagă. Misteriosul Popescu ne-a spus să nu-i scoatem pe cei din subteran, fiindcă vor apărea mari neplăceri. Nu l-am ascultat decât parțial. Ca pedeapsă s-a produs cutremurul din Pipera și au murit oamenii din tren.

Ministrul transporturilor râde disprețuitor:

– Asta este o... Nu se poate. Nu văd nici-o legătură. O simplă coincidență. Ne trebuie explicații științifice, raționale. (Se uită cercetător la ceilalți.) Cred că domnul prim-ministru a greșit.

– Când? întreabă sever A.

– Când i-a dat ascultare insului. Țluia cu glas de robot. Eu aș fi început imediat lucrările de evacuare. Oamenii vor fapte. De-aia este guvern, ca să acționeze. Așa spun. Și bine fac. Ezitățile sunt foarte dăunătoare.

Ministrul de interne pare a fi de acord:

– Dacă nu ezitam, poate că acum acțiunea era încheiată.

– Evacuarea ar putea fi făcută cu unele precauții, spune R.

– De exemplu? se interesează D.

– Un comunicat oficial. Oamenii să știe riscurile. Inclusiv spusele lui Popescu, omul cu voce de robot. Este caraghios, sunt de acord. Dar oamenii sunt interesați de parapsihologie. Cred lucruri aparent neverosimile.

Ministrul apărării inervine:

– Vedeți, este o situație de război, la urma urmelor. Ne trebuie o idee strategică simplă. Oamenii

să știe cine îi atacă și cum se vor apăra.

– Sunteți deci de părerea mea? Întreabă ministrul transporturilor.

– În această privință, da.

Ministrul de interne intervine ezitant:

– Domnilor, în absența primului-ministru nu cred că putem lua o hotărâre. Avem însă o altă posibilitate. Deocamdată. O clarvăzătoare ne-a ajutat în câteva ocazii. La început n-am crezut. Am considerat, în plus, că ne știrbim prestigiul. În cele din urmă, s-a apelat la ea. Am prins astfel un ucigaș în serie. Ulterior ne-a mai ajutat de câteva ori. Ieri, Maria Petrescu, așa o cheamă, a sunat la noi. A spus că are ceva important de comunicat. Ce spuneți? S-o chemăm aici?

– Nu văd de ce nu, spune Ministrul apărării. Cred că premierul n-ar avea nimic împotrivă.

D. zâmbește ironic. A. se prefacă că nu observă. *Omul acesta va plăti cândva lipsa lui de imaginație.*

A. își trimite un subordonat la premier:

– Întreabă-l dacă este de acord!

Ofițerul dispare. Ceilalți tac, fără a se privi unul pe celălalt.

Sună un telefon. Răspunde ministrul de interne. Ascultă, notează ceva cu stiloul său de modă veche. Închide. Vocea îi tremură puțin:

– Au mai murit 17 persoane în metroul dintre Crângași și Semănătoarea. Cauze necunoscute. În zona Pipera au fost descoperiți niște supraviețuitori. Șase. Nu sunt în pericol.

Apare premierul. Este palid, dar stăpân pe sine.

– Vă rog să mă scuzați, domnilor, dar eu nu-i cred. În fine, nu contează. Medicii spun că au cedat nervos, dar eu nu-i cred. În fine, nu contează. Se pare că mecanismul continuă să funcționeze. Fără ca noi

s-avem habar de natura lui. Cât privește persoana cu puteri paranormale... Sunt de acord. Putem s-o invităm imediat.

– Ne vom ocupa, spune A., făcându-i semn ajutorului său. Caută-l pe Andronic. Să meargă el după ea. S-o roage să vină aici.

24. La suprafață, între stațiile Crângași și Semănătoarea

Ora 20,30. Cei de la postul comercial de televiziune introduseseră în subteran o cameră de luat vederi, minusculă. Astfel, oricine putea să vadă scere din trenul blocat. Lumina era asigurată de câteva lanterne puternice. Se găsi și un cameraman improvizat, dintre cei captivi. Acesta viza de ani să parctice respectiva meserie, dar pica la toate examenele și testele. N-ai ochi pentru așa ceva, băiete, îi spusese un om de meserie, îmbătrânit în televiziune și păstrat pentru meritele lui trecute, dar și pentru unele idei senzaționale ce-i mai fluturau câteodată prin minte. Aici trebuie ceva special. Nu știu cum să-ți spun. Tânărul, un om agresiv de felul lui, nu-l înjurase decât în gând. *E prea bătrân, totuși. Nu-mi pun eu mintea cu el. Până la urmă tot reușesc eu, chiar dacă ar fi să fac doar filmele publicitare.*

Camera de luat vederi era o minune a tehnicii și cei de sus îi tot repetară să fie foarte atent. Vocea reporterei avu chiar niște accente isterice. Deveni, pe neașteptate, plângăcioasă:

– Te rog din suflet, scumpule! Să ai mare grijă! Scula asta costă o avere. Dacă o lovești sau o scapi în apă, trebuie s-o plătesc eu. Da, scumpu' ? N-o să-mi faci vreo figură urâtă?

– Nu, doamnă, fiți liniștită! Este doar și interesul meu în joc. Nu? (Deveni ușor sarcastic.) Că doar dacă ies viu de-aici, o să mă luați la dumneavoastră, nu? Îmi dați și mie o pâine.

– Absolut, scumpule, se repezi reportera. Absolut! Ai cuvântul meu de onoare. Uite, aici sunt atâția martori. Eu personal o să mă ocup, după ce tot coșmarul ăsta se va termina. Poți să fii sigur.

– Vă mulțumesc, doamnă! Din suflet! *Aiurea, până și eu știu că femeia asta, așa babetă cum este, minte de îngheață apele.*

– Și încă o chestiune, spuse reportera, calmată. Inșiști mai întâi asupra cadavrelor. Din mai multe unghiuri. Vezi tu... Trebuie ca lumea să-și dea seama ce se petrece. Mai întâi morții, da? După aceea, vezi și tu ce faci. Și niște întrebări. Lucruri simple, nu te avânta! Lasă-i pe ei să vorbească! Da? Îi chestionezi pe supraviețuitori, vreau să spun. Descurcă-te cum știi mai bine! Ne punem toate speranțele în tine.

Cadavrele erau îngrămădite la capetele trenului. Oamenii îi așezaseră pe morți cu grijă, nu cumva să se spună că îi tratează ca pe niște animale. Șezând, unul lângă celălalt. Figurile unora nu se vedeau. Unii muriseră cu privirile în sus și înțepeniseră așa. Figurile lor de ceară aveau un efect distrugător asupra celor mai slabi de înger. *Ăsta este un film horror în toată regula. Nici să vrei și n-ai găsi niște imagini mai înspăimântătoare.* Apa le ajungea cadavrelor până la umeri. Mici valuri sclipeau și aruncau reflexe ciudate asupra fețelor moarte. Cum nu încăpuseră unul lângă celălalt, cineva venise cu o idee. Cei mai înalți în spate, cei mai scunzi, pe genunchii lor. Câteva trupuri se răsturnaseră. Din apă răsărea o mână crispată. Tele-spectatorii mai puteau vedea o sumă de capete livide,

însăimântătoare.

Nici supraviețuitorii nu arătau bine. Mai toți păreau sleiți de frică și de frig. Copiii și oamenii vârstnici stăteau pe scaune, cu picioarele chircite sub ei. Câțiva bătrâni, prea anchilozați pentru o asemenea poziție, își țineau picioarele în apă. Priveau în gol și nu păreau că doresc să spună ceva. Mulți călători se aflau pe acoperișurile vagoanelor. Arătau mai puțin stresați decât cei de sub ei, deși se aflau într-un spațiu înalt doar de vreo șaptezeci și cinci de centimetri. Pe figurile unora mai tineri, cameramanul-reporter descoperi niște paradoxale expresii de satisfacție.

Îl abordă pe unul dintre ei, un tânăr cu părul lung, ciudat în atitudinea lui relaxată:

– Aș vrea să te întreb ce părere ai de toate povestea asta. Despre ceea ce s-a întâmplat aici și în oraș.

– Cel întrebat făcu niște semne, imitând cu degetele mâinii sale drepte un microfon. Celălalt preciză:

– Nu este nevoie. Microfonul este încorporat. Trebuie doar să vorbești spre cameră. Atât. Vocea ta va fi selecționată de un computer. Deci! Te ascultăm.

Tânărul, stând într-o rână, ca toți ceilalți oameni aflați pe acoperișurile vagoanelor, spuse alene:

– Nu văd de ce m-ai întreba tocmai pe mine, un nimeni. Aici sunt oameni serioși, întreabă-i pe ei!

– Tu nu ești serios? (Auzi în microfonul miniaturizat, aflat în urechea sa dreaptă, vocea iritată a reporterei.) Nu insista! Treci mai departe. Nu trebuie să faci filozofie! Hm?

De parcă ar fi auzit și el îndemnurile venite de la suprafață, tânărul spuse repede:

– Regret mult cele întâmplate. Dar eu sunt singur

pe lume. Am crescut la un orfelinat. Așa că-mi pot permite să mi se rupă de propria mea moarte. Asta-i tot.

Nimeni nu refuză să spună câteva cuvinte în fața camerei de luat vederi. Rosti câteva cuvinte până și o femeie al cărei soț murise sub ochii ei.

Cameramanul-reporter dădu să treacă pe lângă cei doi instalatori îmbrăcați în salopete portocalii. Unul dintre aceștia, cel mai tânăr, îl apucă de mânecă:

– Domnule, stai puțin, te rog! Nu discuți tocmai cu cine ar trebui.

– Cu cine?

Mișu își arată patronul.

– De ce-ar fi bine să discut cu dânsul? Se pricepe la catastrofe?

Mișu, imperturbabil:

– Nu, dar este scriitor. Chiar dacă este îmbrăcat așa cum îl vezi.

– Bă, Mișule, interveni indispus Balaban, de ce nu-ți vezi tu de treaba ta? Hm? Vrei să te concediez?

– Cum vă numiți? îl întreabă reporterul pe Jean.

Acesta își spuse noul nume.

– N-am auzit de un asemenea scriitor, spuse reporterul, pregătindu-se să meargă mai departe.

– Hai, nea Jeane, dă-o-n pizda mă-sii de treabă! (Îi spuse vechiul nume.) De ăsta ai auzit?

– Da. Chiar am acasă o carte de-a dumneavoastră. Îi luminează fața cu lanterna. Da, cred că băiatul are dreptate. V-ați schimbat meseria?

– Da, spuse Balaban, fără nici-un chef. Nu puteam să mor de foame ca un idiot.

– Și numele? De ce...?

– Dom'le, se enervă instalatorul, dacă vrei să-ți spun câteva cuvinte despre chestia asta, pot s-o fac.

Dar mă prezinți pe post cu actualul meu nume și cu profesia reală. Instalator de apă și canalizare. Fără prostii. De parcă i s-ar rupe cuiva că în metroul unde se moare este și un scriitor... Ce naiba... Un pic de realism!

– Ei bine, vorbiți înspre cameră, vă rog! Ce părere aveți? Ne puteți propune o ipoteză, o explicație?

– Ei bine, da. O să pară caraghios ce-o să spun, dar eu cred că este o coincidență. Mă interesează domeniul paranormalului. Știu, este o chestie feminină... Dar nu contează. Explicația este că s-au nimerit niște forțe, s-au cuplat datorită întâmplării. Rezultatele am început să le simțim pe pielea noastră.

– Ce credeți că ar trebui să facă autoritățile? Să țină cont de avertisment sau să acționeze, ca și cum ar fi o situație absolut normală și explicabilă?

Balaban răsese ambiguu:

– Nu știu. Nu sunt prim-ministru. Sunt instalator.

Reporterul mulțumi și începu să se târască mai departe. Se auzi vocea panicată a lui Mișu:

– Nea Jeane!

– Ce-i, mă?

– Mi-e rău! Mor, nea Jeane!

Reporterul se întoarse și își îndreptă camera înspre tânărul instalator. Acesta era de-o paliditate cumplită. Își duse mâna dreaptă la gât și începu să horcăie. Balaban îl întinse pe spate și-i puse capul pe genunchii lui. Vorbi singur:

– Capul trebuie să fie mai sus. Parcă așa trebuie.

Îi deschise fermoarul salopetei până mai jos de brâu și apoi îi slăbi cureaua de la pantaloni. Apoi strigă:

– Are cineva vreo nitroglicerină?

Nu primi nici-un răspuns. Începu să-i frece mâinile. Îl bătu ușor pe obraz. Îi spuse în șoaptă:

– Nu muri, Mișule, dă-o-n pizda mă-sii de treabă! Futu-i laptele mă-sii!

Camera și microfonul înregistrară totul, inclusiv înjurăturile. Sus, marea reporteră schimba fețe-fețe. Nu știa cum să reacționeze. Să-i spună băiatului să întrerupă filmarea sau să lase lucrurile să meargă mai departe? Se decise pentru a doua variantă. *Fie ce-o fi, dacă se supără șefii, n-am ce să le fac. O scenă mai autentică decât asta nu găsește un regizor de film, chiar dacă ar căuta un an întreg. Este aur curat. Ce baftă are prostuțul ăla de jos! Te pomenești că o să-l angajeze. Chiar peste capul meu. Ca reporter trebuie să ai și noroc. Să fii băftos. Asta se știe.*

Mișu își reveni. Culoarea îi reapăru în obraji. Spuse cu voce slabă:

– Am crezut că mă curăț, nea Jeane! Hai că mi-a trecut.

– Mai stai așa puțin, zise Jean. Stai cu capul pe genunchii patronului. Ce-ai simțit?

– Că n-am aer. Nu mai puteam să respir și vedeam negru. Parcă mă prăbușeam în ceva negru. O să râzi, nu direct.

– Dar cum?

– În spirală. Cum curge apa dintr-o cadă. Într-un vârtej negru.

– Bă, așa ceva n-am mai văzut, zise Jean. Ai ceva la inimă?

– Nici vorbă.

– Ți-a murit cineva de inimă în familie?

– Nu.

Cameramanul-reporter se îndepărtă. Vezi să nu uiți de Profetu', auzi în ureche vocea din nou plângă-

cioasă a profesionistei de sus. Âla cu prezicerile funeste. Cerșetorul. Dacă nu-l știi, întreabă oamenii. Este foarte cunoscut. N-o lungi prea mult. Nu uita că este o transmisie în direct. S-a auzit tot. Și înjurăturile, absolut tot.

Profetu' era tot în scaunul cedat de bătrânul agresiv. Locul de lângă el, liber la început, din cauza mirosului, fusese ocupat. Nimeni nu mai făcea fasoane. Duhoarea cumplită ce venea dinspre cereșetor nu mai deranja.

Când cameramanul ajunsese în fața lui, Profetu' avu una dintre scurtele lui priviri de om inteligent. O secundă, nu mai mult. Apoi redeveni cel de dinainte și își continuă legănatul.

– Suntem de la televiziune, spuse tânărul. Am auzit că dumneata ai prevăzut niște dezastre în legătură cu metroul din București. Se pare că ai avut dreptate, oarecum. Liniile nu s-au rupt, dar s-a întâmplat altceva. Ce ai de spus, pentru telespectatorii noștri? Vorbește înspre chestia asta, pe care o țin eu în mână. Ca să te audă toată lumea din țară. (Auzi în ureche țipetele reporterei.) Fii scurt, băiatule! Ce o lungești atât? Scurt!

Profetu' nu dădu nici-un semn că ar fi înțeles ce i se spusese. Continuă să se legene, în chip de pendul viu.

Din public se auzi o voce de adolescentă:

– Hai, nea Profetule! Ia zi-le vreo două de-ale dumitale!

O voce de adolescent timid:

– Taci, Nela! Nu te băga!

Fata, ca și cum n-ar fi auzit:

– Dumneata ești cel mai bun de-aici. Ce dacă miroși urât și ești în zdrențe? Poate ești cel mai curat

la suflet dintre noi toți.

Trimisul reporterei își îndreaptă camera spre fată. Cei care îl ajutau, ținând lanternele, luminară. Fata era destul de înaltă. Figura ei exprima o severitate ieșită din comun. Băiatul de lângă ea părea un fel de serv al ei. Cameramanul o întrebă:

– Ce te face să crezi una ca asta? De ce-ar fi mai curat la suflet decât oricare de aici?

Fata îl privi cu dispreț:

– Nu discut cu voi. Veniți aici și filmați toate nenorocirile. Numai la bani vă este gândul. Să vă măriți numărul de telespectatori. Să luați mai mulți bani pe reclame.

Cameramanul auzi în ureche vocea veninoasă a reporterei. Spune-i că noi ne facem datoria noastră. Informăm opinia publică despre ceea ce se petrece. Imediat! Spune-i!

Băiatul se conformă și repetă cele auzite, aproape cuvânt cu cuvânt. Fata nu mai avu nici-un comentariu de făcut. Îi întoarse spatele în mod ostentativ.

Profetu' continua să se legene. Față-spate, față-spate. Încet, cu mișcări de mică amplitudine. *Să nu obosească. Alți cerșetori o fac mult mai repede și mai des. Nu este prost. Își economisește forțele.*

Cei cu lanterne luminară din nou fața nerasă, ridată și murdară a cerșetorului. Când Profetu' se apleca înainte, i se vedeau bine lațele cărunte, nespălate de ani. Camera insistă un timp asupra lui. *Poate că asta este o găselniță bună. Să nu-l mai întreb nimic și să-l las pe oameni să-și facă singuri o părere. Dacă ches-tia asta, tocmai asta, o să le placă la șefii de la televiziune, om m-am făcut.*

Lumina lanternelor îl deranja pe cerșetor. Își făcea ochii mici, iar uneori îi închidea. Atunci se putea

vedea că pleoapele lui erau mai închise la culoare, aproape negre.

Secvența lipsită de sunet continuă câțva timp. Apoi, sub impulsul unei forțe necunoscute, Profetu' suferi una dintre metamorfozele sale. Încetă să se mai legene, privirile i se îngustară, apoi se lărgiră, parcă sub imperiul unei nemăsurate uimiri. Din gură îi ieșiră niște sunete de neînțeles, mâinile i se frământară. Dintr-o dată, figura lui deveni o mască a mâniei. Răcni:

– Ca niște macaroane! Futu-vă muma-n cur!

Apoi, cu o repeziciune ce-i buimăci pe toți, reveni la starea de dinainte. Un fir de scuipat îi atârna dintre buze.

Toți rămaseră încremeniți. Instinctiv, camera-manul făcu o panoramare. Cei cu lanternele îl serviră, fără să fi primit vreun ordin. Fețele oamenilor erau împietrite. Câțiva încercau să zâmbească, dar trăsăturile lor nu reușeau decât să schițeze niște rânjete crispatе și neputincioase.

Reportera, după un moment de stupefacție, îi spuse protejatului ei:

– Gata. Scena asta finală a fost cea mai bună. Te felicit. Acum vino la puț și trimite-mi camera sus. Bag-o în cutia ei. Fii foarte atent. Vino chiar acum. Nu mai suntem în emisie. Am spus eu câteva cuvinte de încheiere. Trimite-mi și microfonul tău din ureche. Toate chestiile astea sunt ale postului, costă o groază de bani.

Am înțeles și vă mulțumesc din tot sufletul, spuse băiatul. *De data asta aproape că m-a tratat ca pe un coleg al ei. Pentru prima oară.*

III

Z V Â R C O L I R E A

București, 11 august 1999

1. La suprafață, între Unirii și Izvor

Ora 21,30. Nu mai apare nici-un incident legat de metrou. Postul public de televiziune pregătește un reportaj. Concurența, spune președintele C., se preocupă de aspectele morbide, pur senzaționale. Noi mergem la trenul unde n-a murit, slavă Domnului!, nimeni. Nu pedalăm pe cadavre și fețe de oameni descompuși de frică. Reporterul nostru se va comporta ca un profesionist serios. Oamenii intervievați de el vor fi persoane cu simț civic. Da, da. Domnule A., dacă n-aveți nimic împotriva, veți conuce personal acțiunea. Acolo, între Piața Unirii și Izvor, mai este încă multă lume, după câte am aflat. Puteți să întrebați și oamenii aflați la suprafață. Noi nu vrem să băgăm spaima în lume, ci să calmăm spiritele. Le vom arăta că, la urma urmelor, situația nu este chiar atât de disperată pe cât o înfățișează ceilalți. Ați văzut cum și-a încheiat reportajul doamna Cutare. Cu imaginea cerșetorului care prevede un dezastru la nivelul întregii Capitale. Este posibil așa ceva? s-a indignat C., teatral. Cum să dai oamenilor asemenea imagini, tocmai acum, seara, după ce s-au petrecut atâtea? Este inadmisibil.

A. și ceilalți prezenți în birou l-au privit cu zâmbete abia ascunse. *Din când în când, din asta iese la iveală un demagog nenorocit, de două parale. Ne ține discursuri, de parcă am fi acum cinsprezece ani. Ce*

imbecil, domnule ! Şi cum stă aici, în fotoliul ăsta, bătut în cuie !

Ajuns la faţa locului, A. află că nu mai are nici un rost să încerce un reportaj în subteran. Un al doilea post comercial de televiziune l-a realizat deja. Ridică resemnat din umeri. Asta-i situaţia! Întrebat la telefon, C. îi spune să facă exact cum crede de cuviinţă, cu o precizare. Trebuie să le ridicăm moralul oamenilor. Nu uitaţi asta nici-un moment!

Drept urmare, şeful secţiei Actualităţi îi spune unui reporter să le pună întrebări oamenilor, să le ceară părerea. *În definitiv, de ce să nu mai facem o emisie nesărată? Una în plus sau în minus nu contează.*

Acum, când treaba este aproape încheiată, A. vede un grup mai deosebit. Se apropie de el, în chip de om al străzii. Trage cu urechea:

– Dacă nenorociţii ăştia da la Guvern nu se decid, o facem noi, spune un bărbat solid, cu mâini puternice, muncite.

– Cum? întreabă altul. Ne pricepem noi la aşa ceva?

– Mă pricep eu, spune solidul. Este chiar meseria mea. Vedeţi maşina aia de acolo? (Le arată un utilaj curios, care nu seamănă cu nici unul din cele cunoscute de oamenii obişnuiţi.) Ăla este un scut vertical. Aşa-i zice. Eu am lucrat la o hidrocentrală. Mă pricep.

– Dar poţi să-l pui în mişcare singur?

– Nu, dar mai găsim noi pe aici nişte meseriaşi. Nu se poate să nu găsim. Dacă nu, dau eu un telefon la nişte prieteni ai mei şi începem treaba.

– Bine, dar ăştia de la metrou o să ne vadă. Că doar ei au adus scula aici. O să ne lase?

Solidul zâmbeşte crud:

– Îi facem noi să ne lase. Dacă ei sunt nişte căcă-

cioși, nu înseamnă că toți suntem fără coaie. Nu ne putem lăsa familiile acolo, în murdărie.

– În murdărie? întreabă una dintre puținele femei care asistă la discuții.

– Păi, în ce altceva, doamnă? Nu s-a revărsat apa din conductele de sub Dâmbovița? Dacă nu puneau un dop în amonte, era nenorocire. S-a oprit apa în tot orașul. Dar trenul, metroul de sub noi, este acum în apă uzată. Țsta este cuvântul cel mai delicat. Uzată. Vă dați seama ce aer este acolo?

– Le dă oxigen, spuse cineva.

– Asta-i bine, că altfel poate mureau cu toții până acum. Oricum, nu putem să-i lăsăm acolo până dimineața. Se pot și îmbolnăvi. Pneumonie. Nu?

– Se tratează, spuse cineva cu jumătate de gură. (Apoi își face curaj.) Ai dreptate, domnule. Ce să mai discutăm. Trebuie forat și scoși de acolo. Devine din nou ezitant. Dar dacă forajul prăbușește tunelul? Te-ai gândit la asta?

Solidul are răspuns la toate:

– Da. Sunt ceva vibrații, asta este adevărat. Dar nu se pot compara cu... Surpările au fost provocate de niște forțe foarte mari. Numai Dumnezeu știe ce-o fi fost... Noi îi prevenim pe cei din tren să lase liber locul cu pricina și trecem la treabă. Nu cred că durează mai mult de o oră toată chestia. Prin pământ trecem foarte repede. Problema rămâne betonul armat. Acolo va merge mai încet. După aceea montăm o scară și am încheiat toată afacerea.

Ezitantul întreabă:

– Dar Poliția?

– Nu cred că o să se bage. Au și ei suflet. Unii dintre ei au pe cineva în tren, în metrou. La urma urmelor, nu facem decât să salvăm niște oameni.

Anghelescu ascultă și cugetă. *Ar fi interesant să fim aici, când vor începe acțiunea. Poate că atunci vom avea și noi prioritate. Trebuie să ne plasăm carul de reportaj mai încolo și să așteptăm.* Îl întreabă pe C., după ce-i relatează discuția. Acesta încuviințează. Este o idee bună, spune. Deși, într-un fel, este o încălcare a legii. Dar noi nu facem decât să prezentăm faptele, la urma urmelor. Dar nu cumva ar trebui să le spunem celor de la Metrou? întreabă președintele.

A. tace.

– Bine, decide celălalt. Înregistrați doar faptele. Să-și păzească singuri utilajele. La urma urmelor, noi nu suntem organe de ordine.

2. Locuința Mariei Petrescu

Ora 21,00. Andronic îi transmite bioterapeutei invitația Premierului. Maria Petrescu se miră. *Glasul ei este mai melodios decât oricând.* Apoi tace. Cugetă. În cele din urmă, spune:

– Domnule Andronic, aș avea o altă propunere. Prezența mea acolo nu v-ar fi de nici-un folos. Ar fi ceva bun doar pentru jurnaliști, eventual. Uite că Guvernul recurge la vrăjitoare. Așa ar scrie. Nu sunt în stare să rezolve o situație.

– Bine, dar veniți în mod discret. Așa s-a convenit. Jurnaliștii nu vor afla nimic. Vedeți situația și apoi vă aduc înapoi. Puteți afla toate datele. Absolut orice are legătură cu problema.

– Domnule căpitan, eu n-am nevoie de date. Pot să vă ajut de aici, fără să mă mișc.

– Cum?

Maria Petrescu râde încet. Andronic așteaptă.

Este cel mai excitant răs pe care l-am auzit în viața mea. Clarvăzătoarea spune cu blândețe:

– Vă amintiți cum am procedat?

– Fotografiile victimelor.

– Da.

– O să fie greu. Ba nu, există o cale. Un post de televiziune a și folosit-o. Putem să facem asta.

– Nu. N-am nevoie de fotografiile unor cadavre. N-am ce să fac cu ele. Unele de când erau vii. Cât mai recente cu putință.

– Avem lista decedaților. Știm unde să le găsim rudele. Recente...

– Da, cu privirea spre obiectiv. Fotografii alb-negru, de preferință.

– Ale tuturor victimelor?

– Nu neapărat. Ar putea să-mi folosească și una singură.

Andronic murmură:

– Ciudat lucru!

– Ce anume?

– A, nu, nimic important. O coincidență. Prima persoană care a murit a fost o fată, Vaisman Gianina, de profesie fotomodel. Putem obține foarte ușor fotografii de-ale ei.

– Foarte bine. S-o văd mai întâi pe Gianina. Sărăcuța de ea! Dumnezeu s-o ierte!

– S-o ierte Dumnezeu!

Andronic vorbește la telefon. Să mergeți mai întâi la atelierul lui Emanuel Baldasar. Stă în același bloc cu un coleg de-al nostru. Pe Știrbei Vodă. Fotografii recente. Fata să privească înspre obiectiv. Alb-negru, dacă se poate. Veniți direct aici. Fără vâlvă. Intră numai unul dintre voi. Terminat.

Maria Petrescu îl privește compătimitor și-i

spune:

– Poate că în seara asta era mai bine să fiți acasă, cu familia dumneavoastră. Aveți doi copii, mi-ați spus. N-am uitat.

– De ce? Din cauza cutremurelor? Nu cred că se vor mai repeta. Dacă existau niște replici, trebuia să fie aici, după un timp scurt. Nu?

Maria Petrescu încuviințează. Pare tristă.

Andronic se neliniștește dintr-o dată.

– Doamnă, spune cu o voce ușor alterată, știți totul? Ați avut o viziune de-a dumneavoastră? Ce ne așteaptă?

Bioterapeuta este din ce în ce mai deprimată:

– Există niște reguli ale meseriei mele. Dacă putem s-o numim așa. Cuvintele au un efect asupra realității. Există mai multe viitoruri, domnule Andronic. În fiecare clipă, cineva alege unul dintre ele. Cuvintele intră în jocul acesta. Nu-mi pot permite. Nu-mi este îngăduit.

– Ce nu vă este îngăduit?

– Să fac preziceri referitoare la mase mari de oameni. Fiindcă asta înseamnă că s-ar putea să le influențeze destinele, destinul. Pare absurd ce spun, știu.

– Dar la indivizi nu este valabilă? Regula asta?

– Ba da. Dar eu îl previn pe om. Îi spun ce-l poate aștepta. Dacă el își asumă riscurile... Pe când atunci când este vorba despre grupuri mari... Observați diferența?

Polițistul cade pe gânduri. Întreabă:

– Cum este cu mai multe viitoruri? Și cum alege cineva în fiecare clipă? N-am prea înțeles. Asta nu înseamnă haos?

– Nu. Fiindcă viitorurilor sunt cumva...înrudite

între ele. Nu se produce o ruptură bruscă, adică un salt. Lucrurile păstrează aparența normalității. Chiar rămân normale. Dacă doriți, vă pot oferi un exemplu. Mi l-a spus și mie maestra mea, mai demult. M-a impresionat și l-am ținut minte. Vă interesează?

– Da, bineînțeles.

– Închipuiți-vă că sunteți o furnică aflată pe fundul unei vase largi. În vază se află multe paie de grâu, unele lângă altele. Furnica dorește să ajungă sus. Adică omul merge mânat de destinul său. Către împlinirea acestuia, vreau să spun. Furnica începe să urce. Pornește pe un fir, dar trece, fără să-și dea seama, pe altul. Și apoi pe altul. Și apoi pe altul. Ideal ar fi fost ca furnica să urce pe un singur fir, pe o singură tulpină. Dar ea are un urcuș întrucâtva haotic. Trece de la un fir la altul, dorind doar să urce. Nimic altceva. Poate cineva să spună cum își va încheia urcușul? Nimeni. Nici cel mai sofisticat computer din lume. Doar Dumnezeu.

– Și dumneavoastră, prin preziceri, o faceți pe furnică să treacă de pe o tulpină pe alta?

– Da. Mai bine zis, așa ceva este posibil. Există și o teorie strict științifică. Destul de bizară, de altfel.

– Mi-o spuneți și mie?

– Bineînțeles. Se spune că predicțiile modifică structurile genetice. Desigur, numai cele rostite de anumite persoane. Nu oricine vine și-ți spune mori mâine și tu mori. Nu. Există persoane cu această capacitate.

– În acest caz, poate fi vorba despre niște asasinate.

– Da, evident. Numai că prezicătorii se feresc să facă asemenea afirmații. Nici oamenii nu prea vor să afle când o să moară. Este cel mai sensibil subiect. Ați fost vreodată la vreo ghicitoare în cărți?

Andronic zâmbește uluit:

– Ei bine, există o anumită carte care înseamnă moarte. Ghicitoarele nu-i spun omului cu pricina. Spun mare schimbare. Cam așa ceva.

Telefonul căpitanului sună discret. Andronic vorbește câțva timp. Spune:

– Așteaptă puțin! (Către bioterapeută.) Avem fotografiile a cinci persoane. Sunt suficiente pentru început?

Maria Petrescu își înclină afirmativ capul ei frumos.

– Bine, spune Andronic în receptor. Vino cât poți de repede. Stai ! I-ai spus șefului cel mare că doamna Petrescu preferă să rămână pe loc? Da? Bine ai făcut !

O privește vag stânjenit pe interlocutoarea sa:

– Pur și simplu am uitat să transmit că vreți să rămâneți aici. Sper că n-o să se supere prea tare pe mine.

– De ce s-ar supăra? Vă dați seama ce figură aș fi făcut eu acolo? Jurnaliștii... Tot felul de comentarii... Răutăcioase. Poate că nici n-ar fi făcut bine imaginii... Parcă așa se spune.

– În situații de acestea, nu mai contează mărunțișurile. Din moment ce însuși prim-ministrul... Vă dați seama...

Se aude soneria. Omul lui Andronic a găsit fotografiile, inclusiv cea a Gianinei. Dar numai pentru cinci persoane. În curând, vor mai sosi și altele.

Maria Petrescu le ia cu aviditate. Le întinde în fața ei, ca pe niște cărți de joc. Își trece mâinile pe deasupra lor. Își ține ochii închiși, o vreme. Apoi privirile ei devin fixe. Noul venit îl întreabă prin semne pe căpitan dacă poate să plece. Acesta încuviințează. Omul dispare, având grijă să nu facă nici-un

zgomot.

Bioterapeuta continuă să fixeze fotografiile. În cele din urmă, o păstrează pe una singură. Este făcută de un profesionist. Ochii parșivi ai Gianinei privesc înspre obiectiv. Un zâmbet abia perceptibil plutește peste trăsăturile ei desăvârșite. În cele din urmă, clarvăzătoarea începe să vorbească. Vocea ei a căpătat o ciudată asprime. *Ca și cum s-ar fi transformat pe neașteptate într-o judecătoare.*

– Oamenii ăștia au murit fiindcă prin ei a trecut o forță prea mare. N-am alte cuvinte la dispoziție. S-au ars ca niște siguranțe, la un curent electric prea puternic. Ei au făcut parte dintr-un ansamblu împreună cu toții cei aflați în metrou. Electrocuțați, n-am altă expresie mai potrivită. Deși în realitate nu este nici pe departe vorba de curent electric. N-au rezistat. Au fost niște verigi mai slabe ale unui lanț. Au cedat. (Vocea ei își recapătă dintr-o dată inflexiunile dulci, mângâietoare.) Atât pot să vă spun deocamdată, domnule căpitan.

Andronic o privește uluit. Apoi, stânjenit, arată înspre reverul hainei sale, ce are un ornament. Spune:

- V-am înregistrat. Sper că nu vă supărați.
- Era normal s-o faceți. De ce să mă supăr?
- V-aș mai întreba ceva, dacă-mi permiteți.

Ansamblul acela de ce natură este?

- Știți ce este psihokinezia? Sau telekinezia?
- Aptitudinea de a produce de la distanță mișcări ale obiectelor. Îndoaie linguri.

– Exact, asta este. Închipuți-vă acum că niște oameni cu asemenea aptitudini își unesc forțele.

- Ca la bomba atomică?

– Dacă vreți... Niște bucăți mici, inofensive luate în parte, se unesc și produc ceva uriaș. Înțelegeți?

– Vreți să spuneți că surpările din tunelele de metrou au fost produse așa? Prin psihokinezie? De un grup de oameni dotați cu asemenea calități?

Maria Petrescu își flutură mâinile ei frumoase într-un gest al nesiguranței. Spune:

– Numai Dumnezeu știe ce s-a întâmplat. Eu zic că înșși călătorii din cele două metrouri au cauzat dezastrele.

– Cum? Că doar nu doreau să rămână sub pământ, ba chiar și să moară pe acolo.

– Forțele psihokinetice nu se manifestă totdeauna în mod conștient. Există cazuri când subiectul nu este conștient. Unul dintre acești oameni chiar spunea așa. Am citit. Simt că în mine acționează cineva și face toate aceste lucruri.

– Dar de însumări ale unor asemenea forțe ați citit?

– Nu. Cu toată sinceritatea. Teoria mea poate să fie o simplă prostioară de femeie. Nu trebuie s-o luați în serios.

Căpitanul o privește cercetător. Îi spune, alegându-și cuvintele:

– Nu cred că este o prostioară. Fiindcă noi am constatat niște coincidențe. Cutremurul din zona Pipera s-a produs aproape concomitent cu prima serie de decese din metrou. Mai exact spus, mișcarea de tip seismic, fiindcă n-a fost cutremur. Așa spun toți specialiștii. Ce părere aveți?

Maria Petrescu ridică din umeri. Tace.

– Atunci o să vă spun eu. Din moment ce avem o teorie, este simplu de găsit continuări. O forță necunoscută i-a folosit pe oamenii din metrou și a produs mișcarea de tip seismic. Unii oameni n-au rezistat, au murit și drept consecință “cutremurul” a

încetat. Ce părere aveți?

Bioterapeuta s-a întristat. Spune cu voce scăzută:

– Orice speculație este posibilă. Întrebarea este ce se va mai întâmpla. (Se mișcă brusc, ca străbătută de un frison.) Ceea ce presimt eu nu contează. Oricum nu este nimic de făcut.

– De “teroriști” ați auzit?

– Da. Niște copii prostuți, nepericuloși.

– N-ar putea avea ei un spirit malefic, vreun șef, șaman? Capabil să declanșeze totul? Drept pedeapsă?

Maria Petrescu surâde serafic, apoi redevine imediat serioasă:

– Nici vorbă de așa ceva. Aici sunt alte forțe în joc.

– Dar Ion Popescu? Celebrul om cu voce de robot? De el ați auzit?

– N-a mai telefonat?

– Nu.

– Despre ăsta chiar că n-am habar. Nici-o presimțire, nici-o idee. V-aș cere o înregistrare cu vocea lui. Nu știu dacă este posibil.

– Cred că da.

3. Splaiul Unirii și Palatul Victoria

Ora 21,00. În timp ce căpitanul Andronic discută cu Maria Petrescu, grupul situat deasupra trenului aflat între Unirii și Izvor se pregătește de acțiune. S-au ivit niște specialiști. Meseria lor este să pună în mișcare dispozitive de felul celui aflat pe-aproape. Pe măsură ce foreza va înainta, vor fi instalate tuburi circulare de beton. Nu există nici-un risc. O simplă operație de rutină. Ar fi oameni și pentru o acțiune la trenul

celălalt, dar acolo nu există încă alimentare cu electricitate. De frica unor incendii în casele și blocurile prăbușite.

Bărbatul solid, cel de la care a pornit inițiativa, are soluții pentru toate. Spune:

– După ce rezolvăm aici, ne ducem dincolo. Cineva trebuie să se ocupe de niște cabluri electrice. Vom aduce curent de la distanță. Pot să fie și câțiva kilometri. Tehnic este posibil. Guvernul o să ne mulțumească, până la urmă.

Niște polițiști în civil, aflați prin preajmă, se feresc să intervină. De la șefii lor le-au parvenit niște ordine destul de contradictorii. Se pare că la cel mai înalt nivel s-a adoptat tactica ambiguității. Cu alte cuvinte, primul-ministru să nu-și dea acordul pentru începerea operațiunii de salvare, dar aceasta totuși să înceapă. Conducerea nu este de acord, dar o inițiativă a oamenilor a pornit lucrurile. Cum să intervină poliția, atunci când este în joc viața unor oameni blocați într-un tunel aflat sub pământ? Este împotriva bunului simț.

Foreza este instalată destul de repede. Unii o numesc scut vertical, dar solidul spune că de fapt este o foreză.

Zgomotul motorului este destul de lin la început, câtă vreme se străbate stratul de pământ. Nu se știe cum, a fost stabilită porțiunea pe unde nu trece nici-o conductă, de nici-un fel. Au făcut rost de planuri. De unde? Nimeni nu se mai preocupă de amănunte. Cert este că se ajunge la tavanul de beton al tunelului fără nici-o problemă. Nu se întrerupe nici curentul electric, nu are loc nici-o emisie de gaze, nu iese apă. Nimic. Totul este OK.

Când foreza atinge betonul armat, zgomotul mo-

torului se schimbă și devine țiuitor, greu de suportat.

– Uite că merge, răcnește solidul, pentru a fi auzit de ceilalți. Niște căcăcioși. Noroc că am avut noi coaie. Acum totul se va rezolva.

Ultimele lui cuvinte sunt acompaniate de un uruit imens, ce transformă țiuitul forezei într-un zgomot agreabil. Parcă batalioane de tančuri, sute, trec pe sub pământ. Pavajul se mișcă violent, stâlpii se înclină, casele încep să danseze. Huruituri imense. Scrâșnete apocaliptice. Motorul agregatului se oprește. Toate luminile se sting. O patrulă vede dintr-un elicopter cum întreg orașul se scufundă în întuneric. Cei de jos, de lângă foreza înțepenită, rămân stane de piatră. Încep strigătele:

– Cutremur ! Cutremur !

Uruitul subpământean a încetat. Acum domină zgomotele de prăbușire. Scrâșnete, lovituri de ciocan uriaș, pocnete, plesnituri. Țipete de femei. Din locul unde se află, inițiatorii forajului văd, ca într-un film rulat cu încetinitorul, cum cad blocurile de pe Splăi. Oameni apar ținând pe balcoane. Unii sar de la mare înălțime. Nimeni nu se întreabă ce vor păți. Asfaltul unduiește. Cad niște stâlpi, după ce mai întâi s-au mișcat într-o parte și-n alta, ca niște pendule. Urletul unui om strivit de un stâlp. A fost lovit peste bazin. Mai are putere să geamă de câteva ori.

Cei din elicopter filmează la lumina reflectoarelor. Cele mai multe cartiere ale Capitalei sunt afectate. Văd cum Palatul Parlamentului, fosta Casă a Poporului, se înalță în chip misterios și apoi recade într-un nor imens de praf. Mișcarea se repetă de mai multe ori. De-abia după un timp structura începe să cedeze. Uriașa clădire se strică precum o jucărie, lovită iar și iar de un copil răutăcios.

Cad blocuri în Militari, pe Griviței, în Titan. Centrul este desfigurat. Între Piața Unirii și Piața Victoriei, praf și pulbere. Cad case mai vechi. Dezastru în Berceni.

În Piața Victoriei blocurile noi rezistă. Sediul Guvernului este în picioare.

După un timp, cei din elicopter nu mai văd nimic și nici nu mai pot să filmeze, din cauza norului imens de praf. Păstrează legătura radio cu solul. Raportează cele văzute.

În biroul primului-ministru sunt aceeași oameni. Clădirea a rezistat. Palizi, verzui de palizi, demnitarii se privesc fără să spună nimic.

Primul cuvântează premierul. Are vocea ciudată a unuia care vorbește în somn:

– Deci a avut dreptate Ion Popescu. Ția cu forarea lor au declanșat totul.

Ministrul transporturilor uită de protocol și urlă:

– Așa ceva nu se poate. Nu suntem într-un film cu vrăjitoare. Trebuia să-i salvăm pe oameni. N-avem de ales.

Intră un funcționar. Vrea să vorbească, dar se simte o zguduitură. Premierul își acoperă ochii cu mâinile. Nici-o altă mișcare.

– Asta a fost o replică, spune cel tocmai intrat. Mică. Către primul-ministru. S-au prelucrat datele. Cutremurul a fost de-a lungul liniilor de metrou. Fără nici-o excepție. Am avut un elicopter în zbor. Au văzut și au filmat. Metroul a dărâmat orașul. Cartierele fără metrou sunt intacte. Ne-am informat. Oamenii povestesc istorii incredibile.

– Care dintre ei? întreabă Panait.

– Cei din zonele afectate. Se pare că tunelurile au început să se miște, să se zvârcolească. Acesta este cu-

vântul cel mai des folosit. Ca brațele unei imense caracatițe. Asta a spulberat fundațiile clădirilor. Palatul Parlamentului a fost ras.

– Cea mai solidă clădire din oraș...

– Da, este absolut incredibil. Dar real. Trec pe acolo niște tuneluri. Au ridicat solul și apoi l-au lăsat să cadă. Există tipul acesta de cutremure.

Basilescu, directorul Institutului de Seismologie, reapărut între timp, se trezește vorbind:

– Astea sunt cele mai urâte. Cele cu mișcări verticale. Aruncă afară morții din morminte. Când se combină mișcărilor orizontale cu acelea verticale, este prăpăd.

Nimeni nu-i răspunde.

Premierul își aprinde o țigară și începe să fumeze cu gesturi neîndemânatică. După câteva fumuri, stinge țigara și se așază decis în fotoliul său. Spune, articulând rar cuvintele:

– Trebuie să decretăm stare de necesitate. Și să acționăm în consecință. Există un grup format pentru situația că un cutremur ar lovi Capitala. Unii dintre membrii lui sunt de față. Trebuie să-i chemăm și pe ceilalți. Există și un plan. Trebuie să-l aplicăm. Vom da un comunicat de presă. Vom folosi expresia “mișcări telurice de tip seismic”. Domnul profesor Basilescu ne va spune ce magnitudine au avut acestea.

Bătrânul profesor pare foarte nedumerit. Spune:

– Și institutul nostru trebuie să dea publicității un comunicat. Am discutat cu niște colaboratori ai mei. Suntem într-o situație imposibilă. Cineva a propus o mică inversare. Să spunem că forțele telurice au pus în mișcare tunelurile de metrou. Numai că așa ceva nu este posibil. Vom rămâne și noi la formularea mișcării telurice de tip seismic. Lumea știe oricum tot ce s-a

întâmplat. Lucrurile se află. Mass media a dat informații cu duiumul.

Un subordonat al lui D. intră și i se adresează șefului său. Acesta se răstește la el:

– Nu-mi șopti mie la ureche, că nu suntem conspiratori. (Face un efort și își revine.) Scuză-mă te rog ! Informațiile dumitale sunt importante pentru toți cei de aici.

Noul venit este foarte palid. Face un efort pentru a articula cuvintele:

– Legăturile s-au pierdut. Cu cele două trenuri. Unele sondaje arată că în unele zone, tunelurile au dispărut. S-au produs și niște surpări. Acolo se poate vedea că resturile tunelurilor nu se află acolo unde le era locul. (Omului încep să-i tremure buzele.) Cine știe unde s-au dus. După câțva timp vom putea reconstitui mișcările de translație.

– Deși, intervine sumbru D., nu văd la ce ne va folosi. Deocamdată, paralel cu acțiunile de salvare de la suprafață, trebuie să vedem ce s-a întâmplat cu oamenii din cele două trenuri.

– Am format două echipe. Una chiar începuse să acționeze, știți... Dar oamenilor le este teamă. Spun că orice încercare de pătrundere în subteran ar produce un nou cutremur.

– Așa nu se poate, intervine premierul. Trebuie să-i salvăm pe toți supraviețuitorii. Inclusiv pe cei aflați în subsolurile unor clădiri dărâmate. Dacă se află sub nivelul solului, înseamnă că trebuie să-i abandonăm? (Are un rictus.) Pentru a nu le supăra pe zeitățile Pământului? Domnilor, suntem datori să ne comportăm normal. Nimic altceva. Armata, Poliția, Ministerul Transporturilor trebuie să acționeze în consecință. Vor fi și voluntari. Să nu fie refuzați. Deo-

camdată, în oraş este întuneric. Dar există posibilităţi. Fiecare să-şi facă datoria. Nimic mai mult.

4. Splaiul Unirii

Ora 22,00. “Cutremurul a început când foreza a ajuns la caseta de beton armat. Oamenii au început să alerge bezmetic, izbindu-se unul de celălalt. Încotro să fugă? Foreza s-a răsturnat, ucigând două persoane. Stâlpii reţelei electrice au început să se clatine şi apoi s-au prăbuşit.”

“Asfaltul de sub picioarele noastre unduia, ca valurile mării. Din loc în loc, crăpa, fisurile se lărgeau. Unii s-au culcat, s-au întins cu mâinile şi picioarele desfăcute, crezând că aşa vor fi mai în siguranţă. Valurile de asfalt s-au dus apoi înspre Palatul Parlamentului. Luminile se stinseseră, dar tot se mai vedea. Valurile s-au îndepărtat. Am rămas între nişte ridicături de asfalt, atent să nu cad într-o despicătură. Sub picioarele noastre, pământul se mai liniştise. Am auzit ţipetele unor oameni, venind din întuneric. Troznituri, blocurile de pe Splai s-au dărâmat cu întârziere. Sau poate că doar mi s-a părut. Acolo au fost nişte clădiri mai vechi, ştiam că sunt cutremurate. Au căzut în ele însele, aşa. S-au făcut tot mai mici, ca în filme, când se demolează blocuri prin explozii controlate. Japonezii fac treburi de-astea. În nori de praf, de nu se mai vedea aproape nimic. Şi Palatul Parlamentului ! Cum s-a săltat da la pământ, de parcă l-ar fi supt o forţă mare în sus. Diavolul însuşi l-a ridicat, ca pe nimic. Şi după aceea l-a lăsat să cadă. Aşa ceva nu se poate, visez. Şi acum, când vă povestesc, cred că am visat. Deşi văd dărâmăturile. Izbitura a fost nemaipomenită. O aseme-

nea masă, milioane de tone, poate, căzând de la o înălțime de câțiva metri ! Pentru ca apoi să fie ridicată din nou ! Și iarăși lăsată să cadă ! Așa ceva nu se poate. Uite că s-a putut. Căderile astea, văzute ca prin ceață, i-au împietrit pe toți. Au uitat să mai fugă, să se mai gândească la casele și la familiile lor. Am rămas toți cu ochii holbați la măgăoaia aia de palat, cum se joacă în sus și în jos ! O spun din nou. Așa ceva nu se poate.”

Cei din tren, din metroul aflat între Unirii și Izvor, au avut destine diferite. Când au început să se audă zgomotele forezei, Maria Iorgulescu, parcă apucată de o criză de isterie, a început să strige. Cobor. Copii, coborâm ! Au ajutat-o niște bărbați. Doamnă, dar în vagoane știți cum este. Apa este mai sus de nivelul scaunelor. Cum o să stați? Femeia nici n-a vrut audă. Au lăsat-o încet în jos, în dreptul unei uși deschise. Cineva dinăuntru i-a luat mai întâi pe cei doi copii. Apoi a prins-o și pe ea. Era un bărbat puternic. Ce v-a venit, doamnă, să coborâți? Doamne, Dumnezeu ! Noi ne-am fi urcat demult, dar nu mai este nici-un loc. Acum o să mă duc eu în locul dumneavoastră. Maria l-a apucat de mână. I-a șoptit în ureche. Stați pe loc. Nu vă duceți nicăieri. Stați aici. Bărbatul a ascultat-o. Maria s-a suit pe un scaun. A rămas în picioare, cu fetița și băiatul lângă ea. Cineva, un alt bărbat, le-a făcut loc. Apa fetidă le-a spălat picioarele, clipocind și bolborosind.

Printre cei de pe vagoane au început să circule niște vorbe. Femeia cu copiii a coborât, deși avea un loc bun. A spus niște vorbe ciudate, de parcă ar fi una de-alea, paranormale. De ce n-a stat cuminte pe loc? Înseamnă că noi, cei de pe acoperișuri, o să pățim ceva? Să coborâm și noi?

Ideea că vor intra în apa fetidă i-a demobilizat pe

cei mai mulți. Doar câțiva s-au decis s-o imite pe Maria. Printre ei, cei doi englezi. Mai întâi, John n-a vrut dar Shirley, cuprinsă de un tremur ciudat, l-a obligat s-o urmeze. Vino sau cobor singură. Lumea i-a ajutat să intre în vagon. Englezii i-au luat cu ei pe cei doi mici cerșetori. Aceștia nu s-au opus. În ochii lor frumoși s-a văzut mirarea că oamenii le dau atenție și nu le este scârbă să-i atingă.

Când tunelul și trenul s-au mișcat violent într-o parte, unii dintre cei de pe vagoane au căzut în apă. Alții, cei mai mulți, s-au ținut cu disperare de diferitele denivelări ale acoperișurilor. A urmat o nouă smucitură. Tavanul a coborât brusc. Moarte prin strivire. Gemete de agonie. Tavanele unor vagoane s-au curbat. Unele au crăpat. Printr-o spărtură a apărut o mână însângerată. Degetele i se mișcau spasmodic. Apoi, o mișcare laterală a întregului tren, demențial de puternică. Mâna intrată prin tavan a fost retezată și a căzut în apă. Tunelul și trenul au alunecat într-o parte, dislocând roca, rupând cabluri și conducte, distrugând fundații de clădiri. Au urmat câteva salturi, sus-jos. În vagoane, țipete, urlete răgușite. Dumnezeu ! Isuse Hristoase ! Ajută-ne ! Nu ne lăsa ! Scrâșnete oribile de metal sfâșiat. Un zgomot enorm, o sută de tancuri trecând pe sub pământ. O mie. Invizibile. De sus, o bufnitură uriașă, prăbușirea unui munte. O liniște de-o secundă, de cinci secunde. Din nou, bufnitura muntelui care se prăvălește. Fierărie izbită de piatră, zgomote infernale. Sfârșitul lumii.

Două dintre ramele trenului au dispărut dintr-o dată, parcă luate de vântul iadului. O dată cu ele, mecanicul ajutor. A rămas rama din mijloc, păstrată întreagă. Miracol? Întâmplare? Maria Iorgulescu, englezii, cei doi mici cerșetori n-au pățit nimic. Au

mai scăpat și alții. Mecanicul luminează cu lanterna lui puternică. Nimeni nu spune nimic. Oamenii tremură.

Nici-o mișcare. Apa a scăzut pe nesimțite. S-a retras, lăsând în urmă mici grămezi de mizerie. Mirosul fetid persistă, parcă mai puternic ca înainte. Încă o mică zguduitură. Un nimic pe lângă ceea ce s-a întâmplat mai înainte. Lanterna mecanicului parcă și-a schimbat lumina. Miros de praf, de moloz. Aproape că îl acoperă pe cel de scârnă. Suntem la suprafață, spune cineva. Are dreptate. Ies din ramă unul câte unul, tremurând de frig și de frică. Nu se vede nici-o lumină, în afară de cea a lanternei. Un elicopter mătură orșul cu farurile sale, undeva departe. Norul de praf îi orbește. Zăresc totuși ruinele. Un loc necunoscut. Un grup de oameni uzi. Mulți plâng. Pe fețele lor pline de praf, lanterna mecanicului luminează dăre groase.

Se strâng în jurul Mariei Iorgulescu. Aceasta stă tăcută, ținându-și strâns copiii. Murmură ceva. Nimeni nu înțelege ce. Se roagă? Cei doi englezi îi țin de mână pe cerșetori. Vin lângă Maria. N-au cum să-i vorbească. Shirley o privește cu ochii măriți, de parcă s-ar strădui să-și amintească de unde o cunoaște.

– Ce facem acum? întreabă o voce de femeie.

Nimeni nu-i răspunde.

– S-a terminat totul, spune Maria Iorgulescu. Asta a fost. Simt că nu va mai fi nici-o zguduitură. Putem pleca. Dacă stingem lanterna, ni se obișnuiesc ochii cu întunericul. Poate o să fie mai bine.

Mecanicul o ascultă. Încet-încet, încep să-și dea seama unde se află. Ruinele uriașe sunt ale celei mai mari clădiri din România. Palatul Parlamentului. În partea opusă, apă. Dâmbovița a ieșit la suprafață. Vor trece cumva.

– Să ne îndepărtăm de liniile metroului, spune

Maria. Acolo vom vedea ce este de făcut. Începe să plângă încet. Și ai mei au pățit-o. Stăm pe Bulevardul 1 Decembrie. Dar poate că n-a pătruns până la ei. Cum ajung eu acolo?

Câțiva oameni dintre cei care au imitat-o la coborârea de pe acoperișurile vagoanelor o înconjoară plângând.

– Vă mulțumim, doamnă, ne-ați salvat viața, spune un bărbat la vreo patruzeci de ani. Muream și-mi rămâneau patru copii. Dumnezeu să vă dea sănătate ! Câte zile veți avea !

Grupul se sparge. Oamenii o iau în direcții diferite. Chiar dacă merg în același sens, nu discută unul cu celălalt. Unul o ia mai repede înainte, iar celălalt încetinește, cu dinadinsul. Fiecare dorește să meargă singur spre locuința lui.

5. Între Semănătoarea și Crângași

Ora 24,00. Când a început prăpădul, cei din trenul blocat între stațiile Semănătoarea și Crângași păreau a fi atinși de o ciudată veselie. O bună dispoziție se propagase pe nesimțite din om în om. Se mai întâmplă și așa ceva, spusese Jean Balaban. Stările psihice sunt contagioase. Poate că de vină a fost muzica băieților ăstora din Perú. La început pare tristă, dar până la urmă poate că este veselă. Știu ei ce știu. De-aia umblă prin toată lumea și culeg un ban, ca să trăiască. Poate că trimit câte ceva și în țara lor. Că nici pe acolo nu lipsesc amărăștenii. Oho ! Acolo să vezi sărăcie ! Acolo cine e sărac este lipit pământului. La noi, parcă nu s-a ajuns până acolo. Este chestia asta cu apartamentele. Mulți oameni n-au ce mânca, dar au

unde să stea. E mare lucru. Da' de unde știi, nea Jeane? îl întrebase Mișu, fericit că trecuse pe lângă moarte și scăpase. Că doar n-ai fost pe acolo!? N-am fost, dar am citit. M-a interesat America Latină. N-aș putea să-ți spun de ce. Uneori cred că într-o altă existență am trăit pe acolo, prin Anzi. Nu știu dacă ți-am spus vreodată, dar boala mea a fost să învăț spaniola. Și de ce n-ai învățat-o? Uite, oftase Balaban, așa se întâmplă în viață. O să vezi și tu, când ai să mai îmbătrânești. Ceva se întâmplă și tocmai lucrul pe care ți-l dorești cel mai mult nu-l ai. Nu este vorba de bani și căcaturi de-astea, mașini, nu știu ce, vilă. Sunt niște mărunțișuri. Ai zice de multe ori că trebuie numai să întinzi mâna și să fie ale tale. Ți-ar schimba viața, te-ar face fericit. Dar nu întinzi mâna. Cineva te oprește. Diavolul. Numai el poate să fie. Iar ocaziile trec și nu se mai întorc niciodată. Boala mea a fost să învăț spaniola și să trăiesc într-o țară din America de Sud. Poți să-mi spui că sunt nebun, nu mă supăr. De ce să fii nebun, nea Jeane? spusese Mișu foarte serios. Crezi că eu n-am așa ceva? Da' mi-e rușine să-ți spun. E ceva de rușine? Nu, nici vorbă. Uite. Aș fi vrut să fiu crupier. Jean izbucnise în râs. Bă, chiar că m-ai dat gata. Da' de unde știi tu de meseria asta. Din filme. Da' am fost odată și la cazinou. M-am împrumutat de un costum de la un prieten. Ăla m-a învățat cum să mă port, ca să nu se vadă că sunt un amărăștean. N-am avut boală să pun bani, dar mi-a plăcut la nebunie ce făceau băieții ăia de la ruletă. Unul de-ăsta să fiu și eu mi-ar mai trebui nimic. Așa mi-am spus. Păi, Mișule, tu poți și acum să faci asta. Ba nu, se cer studii medii, cel puțin. Și limbi străine. Băi, dacă vrei ceva cu adevărat, îl obții. Te înscrii la seral, cine te oprește? Nu te las eu? Ce naiba ! Chestia cu crupierul mi-a plăcut

foarte mult. Dacă vrei îți dau liber mai mult, te ajut, mă. Pricepi. Și te apuci de limbi străine. În primul rând engleza, este? Da, nea Jeane, că m-am interesat. Te-nvăț eu, să n-am parte. Îți dau niște cărți și după un timp o să vorbim numai în limba asta. O să-i îngropăm pe clienți. O să spunem că unul dintre noi este un specialist din America. A venit aici în România să fericească veceurile și chiuvetele. Vorbești serios, nea Jeane? Da, mă. Tu știi că eu glumesc, dar mă țin de vorbă. Dacă ai coaie, o să te faci crupier. Ce Dumnezeu, n-ai decât douăzeci de ani. Se poate? Poți să faci exact ce vrei tu. Auzi, da' de ce a trebuit să te împrumuți de un costum de la un prieten, când te-ai dus la cazinou. Că tu ai haine destul de frumoase. Se vede pe ele că sunt cu bani nu prea mulți. Așa mi-a spus prietenul ăla. Un costum adevărat sclipește pe om, nu știu cum să-ți spun. Și acolo? Nu s-au prins că nu ești de-ai lor? Nu. N-am avut treabă cu nimeni. Am intrat și gata. Fără taxă. După un timp, m-am cărat acasă. Acolo se învâртеau niște lovele de te-apuca amețala.

Cerasela Baci se opusese, atunci când oamenii veniseră să ia trupul Gianinei. Lăsați-o aici, lângă mine! A fost prietena mea ! Nu se poate, fato, că așa a zis șeful. Dumnezeu s-o ierte, că frumoasă a mai fost! Îi ducem pe toți morții la capetele trenurilor. După aia o să vină rudele și o să-i îngroape, creștinește. Începuse o criză, una mică, de isterie. Nu vă las s-o luați ! Dar unul îi dăduse o palmuță, așa, mai mult în joacă. Bucură-te că n-ai fost tu aia, fato ! Lasă prostiile ! Nu este timp pentru așa ceva. Dacă vrei, du-te și tu acolo și stai cu morții. Îți convine una ca asta? Parcă n-aș crede. A fost ea frumoasă, ceva de speriat, așa ie, dar acum nu mai este nimic. Pricepi, fato? Da? Fă-ți cruci

și mulțumește-i lui Dumnezeu că nu te-a luat pe tine. Cerasela se scuturase, de parcă i-ar fi turnat cineva apă cu gheață pe spinare, ca atunci, la cheful ăla, când a început și ea să priceapă cum stau lucrurile prin București. Și atunci voise să-i scoată ochii ăluia, dar Baldasar, maestrul lor, îi făcuse un semn discret, las-o mai moale, tu nu știi cine este ăsta, lasă-l naibii în pace, că o să avem nevoie de el, nu-ți pune mintea cu el, nu vezi că este băut? Răsese și se dusesse să se schimbe. Se întorsese mai coaptă la minte. Așa se întâmplă fato, omul se maturizează în salturi, nu încetul cu încetul, ci peste noapte. Omul cu gheața își ceruse mii de scuze, îi oferise serviciile sale, bani, cu împrumut evident, sprijin. Dintr-o dată, fața de ceară a Gianinei i se păruse înspăimântătoare. Morții cu morții, vii cu vii. Luați-o, vă rog ! Rămasă singură, începuse să tremure de spaimă. Un tânăr venise lângă ea, nu-l respinsese. O apucase de mână. Îi fusese recunoscătoare. Ascultaseră împreună muzica celor din America de Sud, melodiile lor ciudate cu aromele unor fructe exotice, pentru prima oară gustate. Nu știu de ce, dar ăștia ne cântă prohodul, spusese Cerasela, strângându-l cu furie pe băiat de mână. Nu spune asta ! Nu se poate. Tu ești atât de frumoasă, încât ai pe oricine la picioarele tale. Poți să faci exact ce dorești.

Zvârcolirea cea mare îi măturase, cu tren cu tot, ca pe niște jucării neînsemnate. Nici n-apucaseră să strige, striviți, terciuiți între pereții de beton. Unii mai apucaseră să simtă că nu stau pe loc, ci se duc undeva, în jos, într-o parte. Apoi noaptea, deplină. Cel din urmă rămăsese în viață Profetu' . Un capriciu al materiei furioase, al metalului scrâșnitor și al pietrei. Sclipirea de inteligență din ochii lui persistase mai mult ca niciodată și nu i se stinsese decât o dată cu

viața. Am avut dreptate, ar fi putut să strige. Dar alesese să-și țină ochii larg deschiși în întuneric și să-și facă cruci. Încet, tacticos, ca și cum ar fi avut mult, foarte mult timp la dispoziție.

6. *Locuința Mariei Petrescu*

Ora 22,00. Când se produce cataclismul, căpitanul Andronic se află încă la Maria Petrescu. Este un om curajos de felul lui. N-o ia la fugă spre ușa de la ieșire și nici nu face mișcări necontrolate. Se ridică de pe scaun și îndeplinește automat instrucțiunile învățate cândva. Împinge căruciorul paraliticei sub cadrul ușii dintre hol și stă în picioare alături de el. Bioterapeuta își face cruci și îngână o rugăciune. Înfrângându-și o ciudată jenă interioară, Andronic începe să-și facă și el cruci.

Blocul, făcut din panouri prefabricate, se mișcă și scârțâie. Se aud țipete. Oamenii ies din apartamente și fug pe scară. Țipetele se transformă în niște tropote. Un scrâșnet și apoi din nou țipete. Blocul se ridică, parcă. Apoi recade. Lumina se stinge. În primele clipe, Andronic a privit lustra, clătinările acesteia. Acum nu mai vede nimic.

Scrâșnetele, țipetele și clătinările se potolesc. Se aude vocea calmă a Mariei Petrescu:

– Dacă sunteți bun. În bucătărie, pe masă, se află o lumânare. Și un chibrit.

Căpitanul se conformează. Își aprinde bricheta. Lumânarea și chibriturile sunt puse la vedere.

– Am și un sfeșnic, în sufragerie. Pe televizor. Dacă sunteți amabil...

În curând, camera este umplută de lumina găl-

buie, atât de odihnitoare, a lumânării. Cei doi își reiau vechile poziții. Căpitanul observă cu neplăcere că îi tremură puțin mâinile. Și le încleștează. Întreabă:

– Și acum ce mai urmează?

– Nu mai simt nimic. Cred că energia negativă s-a descărcat.

– Ce s-a întâmplat cu oamenii din cele două metrouri?

– Nu cred că au scăpat. Nu sunt sigură. Poate că unii sunt în viață. Nu știu.

Andronic și-a revenit:

– Dacă dezvolt ce-am discutat mai înainte, înseamnă că “ansamblurile” au funcționat din nou ! Micul cutremur din zona Pipera s-a repetat la scară mai mare?

– Da, cam așa ceva. Bioterapeuta face un gest de neputință. Sunt foarte mult peste înțelegerea mea. Știu doar că tunelurile metroului s-au mișcat, s-au zvârcolit, dacă vreți. Ele au pricinuit întreg dezastrul.

Polițistul zâmbește strâmb:

– Chiar așa? Doamnă Petrescu ! Ce forță este capabilă să miște asemenea coloși de beton?

– O forță mare, imensă. Necunoscută.

– Care s-a folosit de oameni aflați în cele două metrouri blocate?

– Cam așa ceva.

Căpitanul Andronic se străduiește să fie logic. Își caută cuvintele: ·

– Bine, am înțeles că unele persoane au calități de a mișca obiecte de la distanță. Dar asta înseamnă că în cele două trenuri trebuia să se găsească doar oameni cu puteri paranormale. Or, așa ceva este exclus. Nu era un congres de parapsihologi, ci niște oameni obișnuiți. Mergeau și ei unde aveau treburi.

Bioterapeuta îl privește țință:

– În fiecare om se află toate posibilitățile. În stare latentă. În anumite condiții, o anumită calitate devine activă. Cred că așa s-a întâmplat. A intervenit o forță malefică. A scos din acei oameni energia negativă și a focalizat-o. (Zâmbește trist.) Nu știți cum se spune? Credința mișcă și munții din loc. De data aceasta a fost ceva...pe invers. Forța malefică a mutat din loc tunelurile de beton, a transformat metroul într-un animal agresiv.

Andronic șoptește:

– Animalul de beton...

7. Palatul Victoria

Ora 21,15. În biroul primului-ministru se face din nou auzită vocea de robot a lui Ion Popescu. Premierul spune răgușit:

– Vă ascultăm.

– Domnilor, nu sunt în măsură să exprim emoție, fiindcă nu sunt un om. Nu pot nici să mă solidarizez cu durerea dumneavoastră. Noi nu suntem în stare să conceptualizăm anumite date psihologice. Vă ofer câteva explicații. Am fost însărcinat s-o fac. Există două forțe aflate în confruntare. Noi dorim să lăsăm planeta dumneavoastră să-și urmeze calea. Dacă doriți, pentru a folosi o expresie cunoscută, reprezentăm binele. De această dată, ceilalți au reușit să vă producă distrugerii. Dacă doriți, considerați că ei reprezintă răul. Mișcările seismice au fost provocate de mișcările tunelurilor de metrou. Energia a fost absorbită din concetățenii dumneavoastră aflați în subteran. În clipa de față marea lor majoritate sunt morți. Noi am reușit doar să limităm

pagubele. Atât. Nu știm de ce a fost ales orașul dumneavoastră pentru acest experiment. Poate că din pură întâmplare, ca rezultat al unui joc aleatoriu. Credem că deocamdată nu mai sunteți în primejdie. Vă urăm noroc!

8. Laboratorul de cerebrologie

Operatorii îl decuplară pe Primul-ministru de complicatul aparat. Înaltul demnitar se strădui să-și regăsească obișnuitul său zâmbet. Un tehnician spuse cu un suspin de ușurare:

– La un moment dat ne-a fost teamă că va trebui să vă scoatem înainte de vreme.

– De ce?

– Parametrii dumneavoastră biologici începuseră să fie nu tocmai buni. Dar v-ați revenit.

– Diabolică invenție, spuse Panait. Într-adevăr satanică ! Personal nu voi fi niciodată de acord cu aceste intrări în realitatea virtuală. (Oftă.) Din păcate, nu eu sunt cel ce decide, în ultimă instanță. Și ideea aceasta de a face din metrou un animal de beton ! Absolut terifiantă !

IV

A N E X E

“În câteva dintre marile orașe ale lumii au început să aibă loc întâmplări imposibil de explicat prin legile cunoscute ale tectonicii. Este vorba despre nașterea spontană a unor fenomene de tip seismic. Specialiștii afirmă că aceste fenomene nu au legătură cu centrele cunoscute, unde își au originea cutremurele. Fenomenele iau naștere în subsolurile respectivelor orașe. Ele au fost înregistrate exclusiv în orașele care au trenuri subterane. Unele măsurători efectuate de specialiști au dus la concluzia paradoxală că tunelurile de metrou au suferit deplasări, periculoase pentru circulația trenurilor. Savanții n-au stabilit încă dacă deplasările tunelurilor s-au datorat mișcărilor de tip seismic sau, în chip paradoxal, aceste mișcări au fost cauza micilor cutremure. Cea de a doua posibilitate pare exclusă, neavând nici-un suport științific.”

(*Le Monde*, septembrie 1999)

“Mișcările de tip seismic înregistrate în câteva mari orașe ale lumii sunt puse în legătură cu un fenomen inedit, apărut în ultimii ani. Anumiți specialiști în parapsihologie afirmă cu psihokineza (capacitatea de a minții de acționa asupra materiei fără intermediul unei forțe fizice cunoscute) a cunoscut în ultimii doi-trei ani o mutație. Astfel, performanțele psihokinetice au devenit mult mai importante decât

cele înregistrate până în prezent. Un fenomen inedit este cel al asocierii involuntare. El ia naștere atunci când un grup numeros de oameni se exprimă psihokinetic în mod involuntar. Acest fenomen este asociat cu forțele telurice. Condiția manifestării lui este ca grupul respectiv să se afle la o anumită adâncime sub nivelul solului. Caracteristic este și faptul că manifestările psihokinetice de grup au loc tot sub nivelul solului. Amplitudinea acestor manifestări nu poate fi prognozată.

(Parapsychology, octombrie 1999)

“O ipoteză tulburătoare a fost lansată în ultima vreme de mai mulți cercetători în domeniul OZN-urilor. Este vorba despre așa-numitele fenomene psihokinetice de grup. Ipoteza explică apariția acestor fenomene prin intervenția unor extraterestri. Reprezentanții unor civilizații extraterestre ar deține capacitatea de a sugestiona mari grupuri de pământeni, în scopul realizării unor performanțe fizice, de regulă distructive. Cunoscutele mișcări tectonice de tip seismic, înregistrate în ultima vreme, în câteva mari orașe, ar intra în această categorie.

Conform unor viziuni catastrofice, aparținând unor vizionari religioși, respectivele fenomene ar urma să se amplifice treptat.”

(OZN Review, octombrie 1999)

DIN MISTERELE BUCUREȘTILOR

Roberto R. Grant e un nume apărut recent în spațiul literar românesc. Când spun „un nume“, mă gândesc și la faptul că sub acest pseudonim se ascunde un prozator cunoscut și în același timp un critic incisiv cu multe volume la activ, atât de proză, cât și de teorie și critică literară. Nu voi deconspira identitatea biografică a acestuia, în primul rând deoarece opera lui Roberto R. Grant – scriitorul are suficientă forță pentru a se impune și fără sprijinul alter-egou-lui său și, în al doilea rând, pentru că maniera scriitoricească a autorului volumului de față este una foarte personală, puternic individualizată. Cititorii au putut constata și singuri cum stau lucrurile din romanul anterior al lui Roberto R. Grant, *Zeul apatiei*, apărut în 1998 la editura timișoreană Sedona. Se vor convinge și mai mult citind noua sa carte, *Animalul de beton*, în care autorul și-a rafinat evident tehnica narativă voit non-conformistă.

Din primele pagini ale cărții frapează naturalețea dialogurilor și dinamismul narațiunii. Ca și în cazul precedentului roman, Roberto R. Grant dovedește o grijă deosebită pentru dialogurile și pentru monologurile interioare ale personajelor sale, fiind înzestrat cu un acut spirit de observație și – în același timp – cu o lipsă de inhibiție încă neobișnuită pentru cititorul român. Personajele din *Animalul de beton* vorbesc așa cum este firesc să o facă oamenii de nivelul lor, fără nici un fel de cosmetizare livrescă a limbajului, fără ca autorul să ocolească expresiile „dure“ ale limbii

române. Exact aici apare natura lea despre care pomeneam mai devreme. Înjurăturile, cuvintele obscene sau trivialitățile banale, parte din viața noastră de zi cu zi, sunt reflectate fidel în paginile cărții, sporind implicarea în lectură. Paradoxal, tocmai limbajul – uneori trivial, dar atât de firesc – îl determină pe cititor să se lase prins în povestea imaginată de autor, prin efectul de real pe care îl creează vocabularul. Departe de a șoca, expresiile tabuizate scriptural dau savoare și veridicitate personajelor.

În ceea ce privește stilul adoptat de autor, oricare dintre paginile cărții dovedește eficacitatea cu care se desfășoară povestea. Adept al unui stil jurnalistic, valorificat cu succes de atâția alții, de la Mark Twain încoace, Roberto R. Grant povestește într-un tempo rapid, care îl ține pe cititor cu răsuflarea tăiată până la ultimele pagini ale romanului. În același timp, el urmărește mai multe fire narative care se întretaie și se derulează cu rapiditate, alternând și ajungând în final să se strângă în jurul subiectului central. Astfel, autorul ne oferă o perspectivă multiplă, introducând personaje din cele mai diverse medii sociale ale Bucureștilor, de la somități din politică și mass-media, până la indivizi din diverse straturi ale societății, având cele mai variate profesii: fotomodele, reporteri TV, angajați ai metroului, instalatori, adolescenți sataniști și teroriști mediocri, cerșetori, aurolaci, muncitori obișnuiți, o întreagă faună a cărei culoare locală e accentuată și de prezența unei perechi de tineri englezi, care reprezintă „ochiul străinului”, perspectiva exterioară asupra lumii heteroclite din capitala țării. Personajele sunt incitante, construite cu o economie de mijloace care reține esențialul și dezvăluie interesan-

tul, dându-le viață. Sunt tipuri ușor de întâlnit și recunoscut pe străzile orașului, iar cele mai „normale“, luate din imediat, par oarecum exotice tocmai fiindcă privirea pătrunzătoare a povestitorului le descoperă ca pentru întâia oară.

Personajul central al cărții este însă chiar orașul București. sau, mai exact, subteranele metroului bucureștean. În oraș se insinuează tot mai puternic zvonul că în ziua eclipsei din 11 august 1999 (moment în care începe povestea) în catacombele acestuia se va produce o catastrofă. Puterea zvonului face ca în cititorul participant să se nască pe nesimțite o neliniște absurdă, nemotivată, dar tot mai accentuată. Atunci când catastrofa se petrece cu adevărat, ea se manifestă cu totul altfel decât ne-am fi așteptat, dând peste cap și planurile unor neexperimentați teroriști adolescenți. Caracterul dezastrului surprinde prin straniețe. Nu e mai puțin adevărat că imaginile apocaliptice, de coșmar, au darul de a zdruncina imaginația oricui a mediat vreodată asupra urmărilor unor seisme de mare amplitudine, mai ales când e vorba de un oraș care a trăit de câteva ori această experiență.

Scenele din metroul blocat și reacțiile umane provocate de izbucnirea pericolului sunt printre cele mai impresionante și – în unele locuri – cele mai triste din întregul roman. Mă îndoiesc că ar putea cineva trece cu vederea ridicolul tragic al imaginii îndrăgostitului refuzat, dar aflat în siguranță, la suprafață, implorând să audă din subteran vocea celei pe care o iubește și care îl disprețuiește chiar și în clipele dinaintea morții.

Deznodământul e departe de tiparele clasice. Ar fi dificil să-l numesc un final „deschis“, fiindcă, de

fapt, ni se oferă chiar mai multe variante de final, care se demolează reciproc. Miza – rezolvarea misterului – este escamotată, iar taina își păstrează intangibilitatea. În căutarea explicației (permanent anulată de una din celelalte variante) cititorul bulversat poate rămâne la ideea că este vorba de un joc, un joc cu necunoscutul ascuns în lucrurile puse sub semnul straniului. N-ar greși prea mult, numai că însuși jocul are o miză: prin acest final ni se propune *interiorizarea misterului*, asumarea lui, în ideea că animalul de beton trăiește și datorită nouă, celor care îl nutrim cu spaima noastră. Evenimentele ulterioare sunt determinate și de lucrurile pe care le spunem sau de care ne temem. „*Cuvintele au un efect asupra realității*” afirmă undeva un personaj. „*Există mai multe viitoruri... În fiecare clipă, cineva alege unul dintre ele. Cuvintele intră în jocul acesta*”.

În același joc intră și *Animalul de beton*, o carte scrisă cu o mână de profesionist și care se citește dintr-o răsuflare. Să mai amintim doar un singur lucru: romanul de față creează o imagine a Bucureștilor care perpetuează o specie de mit modern analizat de Roger Caillois într-unul din eseurile sale despre Paris. este vorba de mitul orașului modern ascuns, cel al unui București necunoscut, care trăiește laolaltă cu partea vizibilă a orașului, un București tainic și tenebros de unde pot năvăli oricând creaturi ale unei lumi ininteligibile, fermecătoare sau înspăimântătoare.

Din acest punct de vedere, Roberto R. Grant se înscrie într-o serie de autori dintre care îi amintim pe Mircea Eliade, Mircea Cărtărescu sau Anamaria Beligan, scriitori care au văzut Bucureștiul ascuns în

formele oraşului cunoscut. Trăind într-o lume pe care crede că o ştie, cititorul pătrunde astfel într-o zonă diferită care, imaginară sau nu, cucereşte şi fascinează.

Radu Pavel Gheo
Iaşi, martie 1999

CUPRINS

I. SOMNUL

1. Palatul Victoria / 5
2. Un apartament pe Știrbei Vodă / 7
3. Un tren subteran / 10
4. Un apartament de pe Bulevardul 1 Decembrie / 13
5. Sediul Televiziunii Publice / 15
6. Piața Unirii / 18
7. O garsonieră de pe Bulevardul Decebal / 21
8. Cabinetul unui psihiatru / 23
9. Dispeceratul Metroului / 26
10. Stația de metrou Unirii II / 29
11. Un apartament de pe Strada Avrig / 32
12. În stația de metrou Unirii / 35
13. Sediul Televiziunii publice / 37
14. Un apartament de pe Strada Negustori / 40
15. Un apartament de pe Calea Văcărești / 42
16. Un apartament de pe Strada Panselelor / 45
17. Un hangar din Cartierul Berceni / 50

II. TRESĂRIREA

1. Palatul Victoria / 58
2. Un tren subteran oprit între stațiile Crângași și Semănătoarea / 62
3. Sediul central al Metroului / 66
4. Un tren subteran oprit între stațiile Izvor și Unirii / 71
5. Sediul Televiziunii Publice / 78

6. O ramă de metrou între stațiile Crângași și Semănătoarea / 82
7. Palatul Victoria / 90
8. Un tren subteran între stațiile Crângași și Semănătoarea / 93
9. Palatul Victoria / 100
10. Un tren subteran oprit între stațiile Izvor și Unirii / 106
11. Sediul Televiziunii publice / 115
12. Dispeceratul Metroului / 119
13. Între stațiile Unirii și Izvor / 137
14. Palatul Victoria / 132
15. Între stațiile Unirii și Izvor / 137
16. Palatul Victoria / 142
17. Tunelul dintre stațiile Crângași și Semănătoarea / 146
18. Splaiul Unirii / 153
19. Palatul Victoria / 156
20. Între stațiile Izvor și Unirii / 162
21. Zona Pipera / 170
22. Între stațiile Crângași și Semănătoarea / 174
23. Palatul Victoria / 184
24. La suprafață, între stațiile Crângași și Semănătoarea / 187

III. ZVÂRCOLIREA

1. La suprafață, între Unirii și Izvor / 196
2. Locuința Mariei Petrescu / 199
3. Splaiul Unirii și Palatul Victoria / 206
4. Splaiul Unirii / 212

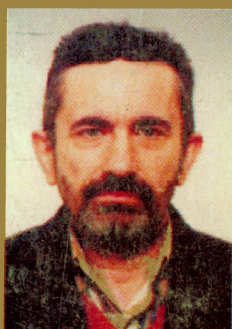
-
5. Între Semănătoarea și Crângași / 216
 6. Locuința Mariei Petrescu / 220
 7. Palatul Victoria / 222
 8. Laboratorul de cerebrologie / 223

IV. ANEXE

DIN MISTERELE BUCUREȘTILOR / 226

În colecția IMAGO vor mai apărea:

- **J. Wintrebert, HETEROS ȘI THANATOS**
 - **Liviu Radu, TRIP-TIC**
- **Roberto R. Grant, ANIMALUL DE BETON**
 - **Ovidiu Bufnilă, CADAVRE DE LUX**

O carte scrisă cu o mână de profesionist, creând o imagine a Bucureștilor ce perpetuează o specie de mit modern, precum cel analizat de Roger Caillois într-unul din eseurile sale despre Paris. Este vorba de mitul orașului modern ascuns, cel al unui București necunoscut trăind laolaltă cu partea vizibilă a orașului, un București tainic și tenebros de unde pot năvăli oricând creaturi ale unei lumi ininteligibile, fermecătoare sau înspăimântătoare.

Trăind într-o lume pe care crede că o știe, cititorul pătrunde astfel într-o zonă diferită care, imaginară sau nu, cucerește și fascinează.

RADU PAVEL GHEO

ISBN 973-35-0800-4